

LÉLEKVÁRÓ ELMÉLKEDÉSEK

2011

Hamvazószerdától Szentháromság vasárnapjáig

A Lélekváró füzet elmélkedései sok-sok testvér gondolatait fűzik csokorba az ország különböző tájairól.

A vasárnapi elmélkedéseket az Érted vagyok c. folyóiratból vettük át.

„Ne az emberek szemeláttára, s az ő kedvükért legyetek jók... Atyád, aki rejtekben is lát, megfizet neked.”

Mennyire ismeri Jézus emberi természetünket; szívünket, lelkünket, benső világunkat. S mennyire szeret bennünket! Figyelmeztet, óv attól, hogy elbizakodottakká, evilági elismerést, jutalmat várókká váljunk.

Ő legyőzte magában azokat a tulajdonságokat, kísértéseket, amelyek meggátolták volna abban, hogy teljesítse a Mennyei Atya akaratát.

Nekünk is segít, ha bizalommal fordulunk hozzá. Nem azt mondja, hogy nem helyes adakozni, imádkozni, böjtölni (sőt!). Hanem azt, hogy mindez kevés, ha nem alázatos szívvel tesszük, ha a külsőségek miatt tesszük, ha azért tesszük, hogy minket dicsérjenek az emberek.

- Tudok-e úgy adni, „hogyan ne tudja a bal kezem, mit cselekszik a jobb”?
- Észreveszem-e mire van szüksége a környezetemben élőknek? (jó szóra, odafigyelésre, - meghallgatásra, anyagi segítségre...)?
- Tudok-e *örömmel* lemondani, áldozatot vállalni?
- Tudok-e a „rejtekben” kitaróan, a Mennyei Atya akaratát keresve imádkozni? Hálát adni – megköszönve a benső örömet, békét, amellyel már evilágban megajándékoz?

Mravcsik Sándor és Tünde, Salgótarján

Március 10., csütörtök

Lk 9,22-25

„Mit ér az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de önmagát elveszti...”

Azt hiszem, nem sokan fogalmazták meg ilyen tömören és lényegre törően az emberi élet mibenlétét, célját és azt, hogyan miként élhetünk önmagunkkal harmóniában, boldogan, mint Jézus ebben a pár mondatban.

Azt, hogy az emberi életben benne van a szenvedés, nem lehet elkerülni, de van értelme, mindig van remény. Azt, hogy az emberi élet mindennapos küszködéssel jár, de ennek is van célja, eredménye. Ha csak önmagunkkal törődünk, ha csak magunknak akarunk mindent megszerezni - elveszünk - boldogtalanok leszünk. Ha másokkal törődünk, másokat segítünk - megmentődünk, boldogok leszünk. Ilyen egyszerű! Ilyen egyszerű? Akkor miért nem élünk így? Sokkal jobban hatnak ránk a világból percenként érkező másféle impulzusok: kerüld a szenvedést, a megerőltetést, válaszd a könnyebb utat, magaddal törődj, mások gondját, baját ne vedd a válladra! Talán naponta el kellene olvasnunk Jézusnak ezt a pár mondatát, hogy megerősödjünk a mindennapok küzdelmében önmagunkkal, és öntudatosan vegyük fel a keresztet, Jézust követve.

Kovács Zoltánné Kosztolányi Mária, Karancsalja

Március 11., péntek

Mt 9,14-15

„Hogy lehet az, hogy mi és a farizeusok (gyakran) böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek?”

Miért böjtölünk?

Böjtölünk akkor, ha bűnbánatot tartunk, böjtölünk a megtérés jeleként, böjtölünk, ha készülünk egy ünnepre.

A nagyböjt a húsvétra való felkészülés időszaka. Emlékezünk Jézus szenvedéseire, halálára, várjuk feltámadásának ünnepét, és a saját bűneinket is megbánjuk. Imádsággal, böjttel, jócselekedetekkel készülünk az ünnepre, a feltámadt Krisztussal való találkozásra.

De Jézus tanítványai nem böjtöltek. Miért?

János tanítványai szerint a szentség és a böjt egybetartozik, hiszen mesterük, János is aszkéta életet élt. Jézus és tanítványai tudnak örülni az életnek, örülnek, amikor együtt van a násznép és a vőlegény. Jézus tudja, hogy mi vár rá, hogy lesz még ideje a böjtnek és a szomorkodásnak; szeretné kihasználni azt az időt, ameddig még együtt lehetnek.

Mert emberi életünkben megvan az ideje a sírásnak és a nevetésnek, a gyásznak és a táncnak. (Préd. 3, 4.)

Istenem, add, hogy a mi életünkben is meglegyen a helye a böjtnek és a veled való együttlét örömeinek is!

Makai Ágnes, Pilisborosjenő

Március 12., szombat

Lk 5,27-32

„Jézus látott egy Lévi nevű vámost a vámnál. Megszólította: Kövess engem! Az fölkel, és mindenét elhagyva csatlakozott hozzá...”

Egy Change, egy pénzváltó előtt mentem el. Eszembe jutott a Lévi történet. Egy pillanatra megálltam. Mi lenne, ha beszólnék a pénztárnál ülőnek, hogy „Gyere, kövess Jézust!” Aligha állna föl, hogy mindenét ott hagyva csatlakozzon hozzám, pontosabban Jézushoz.

Lévi, alias Máté vámos sem egy szóra ugrott fel a vámszedő asztaltól, hogy egyik pillanatról a másikra nincstelen és munkanélküli „csavargó” legyen. Nyilván a Kafarnaumi Vám- és Pénzügyőrség ablakából már régóta láthatta a Simon (Péter) anyósának házába költözött különös embert, akit egyre többen és többen kerestek fel, és tömegesen kísértek le a Tópartra. Munka után biztosan lement ő is, hogy hallgassa azt a híres Názáretit. Vagy talán már ő is ott volt Péteréknél, az „asztalnál, ahol sok vámos és bűnös telepedett le Jézus és tanítványai közé”, amit később egy díszlakomával maga is viszonzott?!

Azt keresem, mi indíthatta arra, hogy ott hagyja a pénzügyőrséget, a vámokra kivetett adók behajtását, ami egy zsidó számára a rómaiaktól megszállt Izraelben a szabadrablásnak és meggazdagodásnak egyik legkönnyebb útja volt? Talán a lelkiismeret furdalása, hogy becsap és megkárosít másokat, amikor saját zsebre is dolgozik? Vagy elege volt abból, hogy őt a nyilvános bűnösökkel (pl. prostituáltak) egy sorba veszik, és elkerülük a fajtestvérei? Vagy már akkor (Mátéként) azt gyanította, hogy ez az ember lesz az a Szabadító, akit a régi próféták megjövendöltek, és az ő követésében lesz az igazi üzlet vagy válhat nemzeti hőssé?! Vagy ténylegesen megértette a később általa leírt jézusi nyolc boldogságot?

Érdekelne, hogy ott benn, a „Csencselőben” ülő férfit mi indítaná meg Jézus követésére? De azt is jó volna átgondolnom, hogy engem mi indíthatna arra, hogy egyre jobban Jézus Útjára térjek?

Kovács László, Budapest

Március 13. – Nagyböjt 1. vasárnapja – Böjt

Mt 4,1-11

Az erkölcsi indítékból végzett önmegtagadást böjtnek nevezzük (a túlsúlyosság elleni küzdelmet viszont fogyókúrának!) A mértékletesség erényének körébe tartozik, és hármas célt szolgál: testi vágyak megfékezését, bűnbánat kifejezését és a lélek felemelkedését. Az emberi élet természetes velejárója, hogy féken tartsuk vágyainkat, hogy kifejezzük hibásaink miatti bánatunkat, és hogy a lélek érdekében igyekezzünk fölébe emelkedni anyagi, testi világunknak. A böjt természettörvény, amelyet az emberi történelemben mindig és mindenhol megtalálunk. A vallások kiemelten is szabályozzák, hol tanácsként, hol parancsként állítják híveik életébe, amint azt az iszlám a Ramadannal, a kereszténység a Nagyböjttel teszi.

A böjtnek Jézus életében is természetes helye van. Amint a zsidó történelem nagyjai, Mózes és Illés is 40 napig böjtöltek, Jézus is ezt teszi. A „40 nap” kifejezés üzenete, hogy „teljes”, „tökéletes” böjtöt tartott. Egy életre szóló, kiemelten fontos döntés meghozatalakor teljes elvonulás szükséges, hogy az Istennel való találkozást ne zavarják a mindennapok körülményei. Jézus máskor is elvonul (Mk 1,35; 14,35...), és tanítványainak is ajánlja ezt (Mt 6,6), akár „kamra” formájában is. Az ősegyházban a napi háromszori megállást gyakorolták a reggeli tervezéssel, a napközbeni kontrollal és az esti lelkiismeret-vizsgálással. A mi tapasztalatunk is az, hogy az időnkénti elcsendesülések nélkül az embert elsodorják a mindennapok eseményei. Az erőnket meghaladni látszó kihívások megoldására Jézus felhívja tanítványai figyelmét az ima mellett a böjt erőforrást jelentő szerepére (Mt 17,21). „Az aszkézis az élet megkönnyítését célzó gyakorlat” – írja Hamvas Béla.

Minden okunk megvan arra, hogy életre és az Életre szóló elhatározásainkat életünk kiemelkedő helyzeteiben, de a mindennapok forgatagában is befelé forduló égre tekintéssel igyekezzünk Istennek tetszően megoldani.

1. Elfogyóban vannak az önfeláldozásra kész emberek. Ma inkább feláldozódik a karrierért a család, az anyaság, a jobb jövedelemért a hazafiság, az önkibontakozásért a közösségért élni akarás. Aki viszont családjáért, hazájáért és testvérbaráti közösségéért fáradozik, az „önfeláldozás” mártíromsága helyett az önátadás, az önjárandékozás élményét éli át, mint az emberségünkhöz igazán méltó magatartást. *„A lét minden pozitívuma önfeladásból fakad”* – mondja Hamvas Béla.

2. Az értékvédelemre képes és erre hajlandó emberek nélkül el fognak veszni az igazi értékek. Ma nyilvános reklámot kap az, ami bűn és szégyellni való lenne. Ma a liberalizmus lobogója alatt szabadosság van, praktikus eszközként kínált termékek kínálata mögött az eldobhatóságra épülő vásárlás és fogyasztás ösztönzése rejlik. Sajnos nem segít az értékek védelmében a kegyes befelé fordulás, a magunk kicsiségének hangoztatása. *„Szébbé kell tennünk az élet ránk eső kis zugát”* – biztat Szentgyörgyi Albert. A Jézustól tanult és a teremtéssel belénk ojtott értékekről számot kell adnunk. Ezek megjelenítése, felmutatása kötelesség. Ezeket lerombolni akaró erőknek való ellenállás létharc. Az emberi leleményesség és a szeretet minden eszköze rendelkezésünkre áll.

3. Felelősségvállaló emberek nélkül elmosódnak a határok az erények és a bűnök között, elhalnak a különbségek a méltatandó és az elítélendő emberi magatartások között. Dicsfényt kaphat az a magatartás, amely rácsot érdemelne, és nevetség tárgya az a törekvés, amely Istennek tetsző. El kell szaporodniuk a szavaikért, tetteikért felelősséget vállaló embereknek, hogy megnőjön az élet minőségének esélye közöttünk. Mi, hívők ezt Istennek tetszésben való növekedésnek mondjuk.

4. Mértékadó emberek nélkül elfogynak a jó és követhető példaképek. A világ fiai olyan sztárokat gyártanak példaképül, aminek nem sok közük van a normális emberséghez és az isteni értékekhez. A média szerepe óriási, felelőssége igen nagy. Szórakoztatás leple alatt tudattorzítást tud végezni: olyan magatartási és életvezetési példákat mutat könnyed kikapcsolódás leple alatt, amelyek követésére, utánzására könnyen elcsábul a kontroll nélküli ember. A fiatalok különösképpen veszélyeztetettek. *„Az ember fölött való könnyű uralomnak nincs hatékonyabb eszköze, mint a szórakoztatás. Szórakoztatással egész népeket lehet idiotákká tenni”* – írja Hamvas Béla. TV-t nézünk pihenésként, ahelyett hogy megválasztott filmet néznénk? Fantáziacsiklandoztatást végzünk bulvárlapok fogyasztásával jó könyvek, írások érlelő olvasása helyett? Példa értékű embereknek kell megmutatniuk, hogy lehet másként is élni, mint azt a Mammon világa diktálja.

Király Ignác, Érd

Március 14., hétfő

Mt 25,31-36

„Jöjjetek Atyám áldottai! Vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot.”

Készült nekünk egy Ország! A Király szépen felépítette, berendezte nekünk (az Atya áldottainak). És ha megérkezünk, semmi sem fog hiányozni a boldogságunkhoz. Körülölel az Atya végtelen szeretete és megtapasztalhatjuk a valódi hazatalálás örömét.

Természetesen, ha az elválasztásnál a megfelelő oldalra állítanak minket! Ha „enni, inni adtunk, befogadtunk, felöltöztettünk, meglátogattunk”. És nem loptunk, nem öltünk, nem paráználkodtunk, megszenteltük a vasárnapokat, tisztelettel voltunk szüleink iránt. És szelídek voltunk, tisztaszívűek, keresők...

Vajon a Király szeretete, irgalma lesz a nagyobb, vagy igazságossága?

Ha ma kéne elé állnom, vajon a jobbára, vagy a baljára kerülnék?

Bitterné Gyöngyi, Mór

„Amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok... Hiszen tudja a ti Atyátok, hogy mire van szükségetek...”

Mit jelent ma az ember számára az imádság? A lexikonok szerint az imádság az ember Istenhez fordulása. Az imádság lehet közösségi, vagy egyéni, kérő, hálaadó és dicsőítő ima. A keresztyén emberek imájának mindig a jézusi magatartásból kell fakadnia.

Jézus gyakran imádkozott és tanítványait is megtanította imádkozni. A Tőle tanult imádság - a Miatyánk - a jézusi lényeg és tanítás legcsodálatosabb összefoglalója.

A jézusi kisközösségekben rendszeresen imádkozunk. Együtt és egymásért is kell imádkozni, Jézus erre buzdít bennünket.

Szoktam-e a közösségben hangosan imádkozni?

Ki merem-e mondani mások előtt a gondolataimat?

Meg tudok nyílni Isten és a testvéreim előtt?

Épülésemre szolgál a közösségi ima?

Szoktam egyénileg is imádkozni?

Az egyéni, vagy a közösségi ima gyakoribb az életemben?

Tudok-e időt és helyet teremteni az életemben az imádságra?

Érzem-e az ima erejét?

Tudok-e azonosulni Jézussal, az ima segítségével?

„Amit együtt kértek az én nevemben, az Atya megadja nektek.”

Grüllné Szatzker Erzsébet, Mór

„Amikor a tömeg összesereglett, így kezdett beszélni: Ez a nemzedék gonosz nemzedék. Jelet kíván, de nem kap más jelet, mint Jónás próféta jelét...”

Jézus ismét nagy hallgatóság előtt beszél. Jónás próféta és Dél Királynője példáit említi. Jónást, aki a lehetetlenre vállalkozott. Szavára a niniveiek elgondolkodtak és teljesítették kérését, és így megmenekült a város. Dél Királynőjét, aki hosszú utat tett meg azért, hogy találkozzon a bölcs Salamonnal, hogy személyesen legyen tanúja a róla hallottaknak. Egy férfi és egy női magatartást. Olyan magatartásokat, amelyek nyomot hagytak, jellé váltak a korábbi nemzedék életében. És beszél arról is, hogy a jelen nemzedék számára is van jel. Az Emberfia. Az Emberfia, aki nagyobb minden eddigi jelnél.

Jézus számára tehát az volt a kérdés, hogy a jelen nemzedék tanult-e ill. tanul-e példájukból. A válasz sajnos az, hogy nem. Továbbra is jelet vár. Jelet arra, hogy merre, hová, miért, hogyan, kivel, mikor, mit, hányszor, mennyire, meddig – egészítem ki én. Aki jelet vár, az Jézus szemében nem jó, az gonosz. Nincs kapcsolata az Istennel. Nem tudja, merre menjen.

A mai kor embere ismerheti a múlt nagy prófétáit. Jézus, az Emberfia különleges életét, minden eddiginél nagyobb értékű szeretet tanítását. Istenről hozott ismereteit. Elég-e ez? Elég jel-e ez a megtéréshez? Kérdezem magamtól is. IGEN. ELÉG. – mondom.

Tudok, akarok-e még változtatni? Minek hatására maradok megtért, hogyan találok meg még jobban az életemben a helyes megoldásokat? Mi visz előbbre? Tudok még jobban szeretni? Kényelmes, megszokott, sok rossz szokással is terhelt, bejáratott életet élek. Valóban elég? NEM. NEM ELÉG. – kiáltom.

Mi kell még? A testvéri közösség, a közösség tartó ereje. Olyan magatartású testvérek, akik nyomot hagynak, jellé válnak a jelen nemzedék életében. Ezt köszönöm én nagyon, Istenem. És mindazt, amit megőrzött az Írás, amit elhoztak régi és mai tanítványaid, amit a szívünkbe írtál, amit megértettünk, és amit még meg kell értenünk.

Rauscherné Németh Ágnes, Budapest

„Kérjétek és adnak nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak. Mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek ajtó nyílik. Ki ad közületek fiának követ, ha kenyeret kér? Vagy ha halat kér, ki ad neki kígyót? Ha tehát ti, bár rosszak vagytok, tudtok jól adni fiaitoknak, mennyivel inkább tud menyeyi Atyátok az őt kérőknek! Mindazt, amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük. Ez a törvény és a próféták.”

Az idézet első fele Isten és az ember kapcsolatáról, a második fele az ember és ember kapcsolatáról beszél.

Az első kép nagyon ismerős: kérek valamit, és ha kitartóan kérem, megkapom, mert Isten a fiaként szeret engem. Az Isten nem tagad meg tőlem semmit, amit csak adhat.

Jézus ezt az adni kész magatartást állítja be isteni törvénynek. Az Atya jól – csak jól! – ad a Tőle kérő fiainak. Nem követ, nem kígyót...

Hogyan is kapcsolódik mindez a „tegyetek úgy, amint szeretnétek, hogy veletek tegyenek!” szabályhoz?

A Jézus-korabeli zsidóság mai szemmel nézve mélyen vallásos volt, állandóan imáikkal ostromolták az Istent. Másfelől megtapasztalták a széthúzást, az egymás közti folyamatos civakodást is. Jézus az egymás közti kapcsolatban kevesebbel is megelégszik, mint az 'adni kész'-ség: úgy kellene bánnunk másokkal, ahogyan szeretnénk, hogy velünk bánjanak! „Ez a törvény és a próféták!”

Nagyon idevág a Máténál található SZÍVTELEN SZOLGA példabeszéd – akinek hatalmas adósságát ura elengedi, ám ő a kapun kilépve szolgatársán kíméletlenül bevasalja a neki járó tartozást, mire az úr szigorúan eljár vele szemben... A szolga nem úgy bánt szolgatársával, mint ahogy azt az úrtól tapasztalta, ahogy a maga számára kérte, ezért aztán jogos a büntetése.

Miben áll az én vallásosságom? Olyat kérek-e, Istentől, amit Ő valóban adhat? Vagy inkább önző kivételezést, érdemtelen előnyöket? Netán a mulasztásaim, hibáim következményeitől való mentesülést? Mi van, ha Isten nem úgy teljesíti kérésemet, ahogyan én szeretném? Mennyire vagyok én szívtelen szolga? A szeretet jegyében tudok-e, akarok-e nagyvonalú lenni a felém tartozókkal szemben?

Bajnok László, Budapest

„Hallottátok a régieknek szóló parancsot: Ne ölj! Aki öl, állítsák a törvényszék elé. Én pedig azt mondom nektek: Már azt is állítsák törvényszék elé, aki haragot tart.”

Jézus miután elkezdte nyilvános működését tanítványokat gyűjt, és tanítja őket.

Ő, nem azért jött, hogy megszüntesse az ószövetségi törvényt, vagy a prófétákat, hanem azért, hogy tökéletessé tegye.

Az ötödik parancs, hagyományos zsidó értelmezésben, csak a tettet tiltja. Jézus azt mondja, hogy a harag, és a gyűlölet is a parancs áthágását jelenti.

A szívünkben megfogant érzés, harag, rossz gondolat dédelgetése vezethet a tettek elkövetésére is.

Ölni sokféleképpen lehet, szóval, tettel...

Vétkezünk, ha nem tudjuk szeretetben elhordozni egymást. Ha haragot tartunk, ha ítélezünk mások felett.

Ha szívünkben szeretet van, akkor a másikért élünk, és védjük az életet!

Isten szeretetre teremtett bennünket. Ha egymást nem szeretjük, akkor Istent sem szerethetjük igazán.

„Ha tehát ajándékokat az oltárhoz viszed és ott eszedbe jut, hogy felebarátodnak valami panasza van ellened, hagyd ajándékokat az oltár előtt, menj, békülj ki előbb felebarátoddal, aztán térj vissza és ajánld föl ajándékokat!”

Testvéreim! A Lelket várjuk! Hogy megkaphassuk, nézzünk magunkba. Ebben a nagybőjti szent időszakban teremtsünk csöndet imádsággal a lelkünkben, és kérdezzük meg magunktól:

Az én életszentségem fölülmúlja-e a farizeusokét, írástudókét?

Mit kell tennem, vagy változtatnom életemen, hogy Istennek tetsző legyen életem, áldozataim, imádságaim?

Kérjük a Szentlelket, hogy szívünkben béke és szeretet legyen! Ámen.

"A szeretetnek nincs mértéke. Mérték nélküliségében mégis a szeretet lesz az a mérték, amellyel majd megmérjük." (Th.Haecker)

Tétényiné Ila, Esztergom

Március 19., szombat

Lk 2, 41-51

„Szülei a pászka ünnepén a szokásnak megfelelően évről évre följártak Jeruzsálembe. Akkor is, amikor tizenkét éves lett, az ünnepi szokás szerint fölmentek”.

Nem néztem meg, hogy mások miket szoktak gondolni erről az evangéliumi történetről, nekem most az jött elő, hogy megpróbálok visszagondolni egykori 12 éves önmagamra és a saját gyermekeim esetében is az ő elmúlt tizenkét évességükre.

Különös látni, hogy már a gyermekeimmel is szinte generációs szakadék tátong köztünk és más történelmi korszak tizenkét évesei mérettetnek meg. Kutatom ezt a jézusi hevületet a 12 éves utódokban, mely már több mint gyermeki. Jézusnál valami korszakhatár, valami nyitány, valami bemutatkozás, útválasztás, önmeghatározás. Kérdések, melyekben már ott rügyezik a jövő tanítása és valami új különleges tavasz, valami nagy ígéret, a küldetés. A tizenkét éves gyermek kérdez, mert már látott annyit a világból, hogy kezdik feszegetni léte- és legbelsőbb lényegét érintő, alapkérdések. Ki vagyok? Honnan jöttem? Hova tartok? Miért, minem és kinek vagyok? Mit akarok? Tudom ez is kultúrától, genetikától, éghajlattól és egyebektől függő tény, de a tizenkét éves fiúgyermek még csekély érdeklődést mutat a szebbik nem iránt. Jézusnak ebben az esetben komoly könnyebbség lehetett az adott tájra és a történelmi korra oly jellemző ruhavisélet, tehát a figyelme ebből az irányból kevésbé lehetett megosztott. Feltételezhetően a napi, ház körüli munka és az ácsműhely szép titkokat rejtő világa, a fa illata még nagyobb vonzerővel bírt.

Hogy jövök én ahhoz, hogy Jézushoz mérem magam?! De mit tegyek, ha máshoz meg nem kíváncszok. 12 évesen, engem is feszítettek a kérdések és lázasan kerestem a válaszaimat mások válaszaiból. Kaptam és találtam szép és jó válaszokat és használhatatlanokat, hitelteleneket. A keresés és a kérdezés izgalma viszont megmaradt és egyre inkább erősödött a felismerésem, hogy nekem is azokban a dolgokban kell lennem, amik Jézus Atyjáié. Ezekkel az Istenhez útkereséseimmel én is a szülői meg nem értettségbe sodródtam és „nem látták át a beszédet, melyet hozzájuk szóltam”. Így aztán egyre kevesebbet beszéltem velük, mert a veszekedést ugyan megszokhattam volna, de megszeretni nem bírtam. Jézuséknál ez is biztosan másképpen volt, mégiscsak Szent Család voltak, nem úgy, mint mi. Már majdnem kesergésre adtam a fejem amiatt, hogy bezzeg az én gyerekeimet ilyen szent buzgalom nem annyira hajtotta, de ez így bizonyosan nem igaz. Tényszerűen cáfolni tudom a már majdnem kimondott jajszavaimat. Tudom, hogy bennük mocorogtak a kérdések, amik csak néha több évvel megkésve, olykor utólag megvallva vagy alig érthetően közölve jöttek elő. Csak nem volt kitől kérdezni, vagy nem volt kitől jó választ remélni. Keresték ott, ahol tudták.

Jézus kérdez és igazi válaszainkra vár. Mit tudok én mondani Neki? Jobban teszem, ha előbb meghallgatom Őt és visszaszítulok tizenkét évessé...

Csontos Barnabás, Budapest

Március 20. – Nagyböjt 2. vasárnapja – Színeváltozás

Mt 17,1-9

A Tábor-hegyi jelenség üzenete is elgondolkodtató azok számára, akik a Nagyböjtöt a jobbá levés kiemelt időszakának tekintik.

Fel kell menni a hegyre. Felvonulni, elvonulni. Kilépve a mindennapokból, a zsongásból, a hajtásból és a mókuskerékből. Ehhez az elvonuláshoz erő kell. Felhajtó, hegyre felhajtó erő kell. Elvonulásra indíthat az, hogy „elegem van már” az eddigiekből. Lehet az is az indíték, hogy vágyom a lecsendesülésre, dolgaim átgondolására, a lehiggadásra. Mozdíthat az is, hogy végre akarom rendbe tenni magamat és dolgaimat, átgondolva, kielemezve, változtatásra készen. Máté csodálatosan megszerkesztett története világosan folytatja egész evangéliumának célját: elfogadtatni a zsidó olvasókkal, hogy Jézus a Messiás. Nem Mózes és nem Illés a csúcs, nem a törvény és a próféták.

Immár Jézus a mértékadó: az Isten jelenlétét kifejező felhőből is ez a szózat hallatszik. Itt az ideje a változásnak az emberiség életében, és ennek hírnöke és tettekben is bemutatója a názáreti rabbi. Hogy sikerült-e, és milyen mértékben túlemelkedni az Ószövetség tanításán és gyakorlatán, azt jól mutatják a keresztény egyházak liturgikus szövegei, énekei. Mintha a mátéi szándék nem úgy és nem annyira valósult volna meg, ahogyan a mai történet megkíváná. Mindenesetre egyéni és kisközösségi változásaink kötelességét és fejlődésünk felelősségét nem háríthatjuk át sem papjainkra, sem egyházunkra.

Körül kell nézni a hegyről és a hegyen. Visszatekintve megváltoznak a lent hagyott dolgainkra vonatkozó mértékek. Amit ott nagynak éltünk meg, arról kiderül, hogy nem is olyan nagy. Ami félelmetes volt, az ilyen távolságból elveszti fenyegető erejét. Amit lent kizárólagosnak, egyedülinek láttunk, arról kiderül, hogy mögötte, mellette, távolabb tőle további értékek is vannak. Bizony kibillenthet bennünket a megszokott, bevált élethalakításból, ha néha kívülről és felülről tekintünk magunkra. Ez a változtatás szükségességét felerősítő alapélmény. Itt a „hegyen” kiderülhet, hogy nincs is annyi mindenre szükségem, amennyit lent használok. Rádöbbenhetek, hogy lehet egyszerűbben is, anyagiakban igénytelenebbül, lelkiükben igényesebben élni.

Felfelé tekintve tájékozódik a felülről vezérelt ember. A külső zavaró hatások kiiktatásával megnő a tisztább hangok meghallásának esélye. Itt szembesülünk azzal, hogy ha mennyei Atyánkhoz hasonlítjuk magunkat, akkor hatvan évesen is kisgyermek vagyunk. Feltörnek kérdéseink, és szerényebbé válnak válszókísérleteink. Itt nem vagyunk főnökök, családfők, vezetők. Itt végességünket, kicsiségünket átélő leányai és fiai vagyunk Atyánknak. Bizalmunk erősítésének szükségessége nyilvánvalóvá válik számunkra. Tudatosítjuk, hogy Istenünk velünk van, értünk van. Pánikra nincsen okunk, hiszen nem vagyunk árva gyermekek.

Lefelé tekintve belátjuk, hogy nincs menekvés, le kell menni a hegyről. Nem ünnepi emelkedettségből áll az élet. Küldetésünk van, nem magunkért vagyunk. A feltöltődés nem önmagáért van, hanem a jézusibb életért. Ennek a feltöltődésnek ki kell tartania a következő megállóig, felemelkedésig. A hétköznapiakban megtörik a ragyogó fehérség, lehervad az arcról a ragyogás. Mégis érdemes. A lenti mindennapokban csak a sztárok ruhái ragyognak, csak a hatalmasokat, gazdagokat lengi körül a dicsőség felhője. Mi tudjuk, ez nem az Isten, hanem a Mammon felhője. A Jézus-követőknek az úton járásban jó a porfelhő is, csak az Úton járhasanak. Tudatosítanunk kell azonban, hogy Tábor-hegyi ünnepek kellene ahhoz, hogy kitartó hűséggel tudjuk tenni a dolgunkat. Érdemes olyan gondolatokkal lejönni a hegyről, amilyent egy költő írt: *„Nem a menny veszett el, / A világ tágasabb, / A menny itt van közel, / Magadban kutasd”* (Tóth Attila).

Király Ignác, Érd

Március 22., kedd

Mt 23,1-12

„Tartsátok és tegyétek meg tehát mindazt, amit mondanak, de tetteiket ne kövessétek, ...”

Kik ülnek ma Mózes ítélszékében? Mit is jelenthet itt az ítélszék?

Mózes a maga idejében megalkotta népének törvényeit és közvetítette az Isten törvényeit is. Jézus korában az írástudók, a nép vezetői örködtek a törvények betartása fölött, és hivatalosan ők magyarázták, értelmezték. A zsidó törvények szabályozták, keretbe foglalták az emberek életét a születéstől a halálig.

Ma kik és milyen törvények szabályozzák az emberek életét? Könnyű lenne rávágni, hogy a politikusok alkotta törvények. Részben igaz is, de egyre inkább nyilvánvaló, hogy a háttérben rejtőzködő gazdasági- és média-hatalmasságok is alapvetően befolyásolják az életünket.

Jézus nem lázít a mózesi törvények ellen. Azt mondja nekünk, tartsuk meg a törvényeket, de a törvényeket felügyelő, vagy azokat alkotó, gyakran képmutató hatalmasságok tetteit, életvitelét ne kövessük. Más helyen ezt így fogalmazza meg: *„Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és adjátok meg Istennek, ami az Istené.”*

De! Abban a szent pillanatban, amikor Isten törvénye másrt mond, mit evilág törvénye, akkor habozás nélkül a magasabbrendű, isteni törvény szerint kell döntenünk. Miért ne kövessük a tetteiket? Mert „...mondják ugyan, de nem teszik.” a törvényeket. Ennek a másik oldala viszont, hogy ha a farizeus, írástudó, vagy politikus, főpap illetve egyéb hatalmasság nem csak mondja, de teszi is a törvényeket, pláne a jézusi törvényeket, akkor a pozitív példát hajlandó legyen észrevenni, elismerni. Mert ugye a beskatulyázás, a negatív előítéletek gyártása ebben az esetben sem helyes.

„A legnagyobb köztetek legyen a szolgátok” (Mt, 23, 12)

2011. március 21. (hétfő) Lk 6, 36-38

"Ne ítéljétek, hogy meg ne ítéljenek" (Lk 6, 37)

Ez a szentírási rész sokáig gondot okozott nekem. Amilyen értelemben legtöbbször idézik a keresztény emberek, ellentétben áll Jézus saját gyakorlatával! Álságos. Aztán elolvastam Gromon András testvérünk nagyszerű tanulmányát: „Keresztény közhelyek” címmel és sokmindent megértettem. Bandi ugyanerről ír a „Jézus evangéliuma Lukács tolmácsolásában” című könyvében. Idézek a 63-64. oldalról):

E felhívás értelmét kétfelől lehet megközelíteni: „elméleti úton”, ill-. Jézus tanításából és gyakorlatából kiindulva:

a.) Vannak logikai ítéletek (pl. $2 \times 2 = 4$); erkölcsi ítéletek (pl. lopni helytelen); esztétikai ítéletek (pl. ez a kép szép); gyakorlati ítéletek (pl. ez a módszer célravezető, amaz nem). Az effajta ítéletek alkalmazása nélkülözhetetlen az életben, lehetetlen tehát, hogy használatukat Jézus tiltsa. Létezik azonban az a fajta ítélet is, amelynek alkalmazásával elítéljük embertársainkat, oly módon, hogy ennek káros következményei lesznek rájuk nézve: megharagszunk rájuk, szavainkkal bántjuk őket, kárt teszünk egészségükben vagy tulajdonukban, börtönbe zárjuk őket, vagy elveszük az életüket. Nevezük ezt bírói ítéletnek. Ennek gyakorlását tiltja Jézus, mert ez – és csak ez – a fajta, büntető jellegű ítélkezés ellentmondásban áll a szeretet egyetemes, az ellenségszeretetet is magában foglaló parancsával.

b.) Jézus felhívása nem jelenti azt, hogy barátságosan tekintsünk el embertársaink hibás viselkedésétől, és addig magyarázzuk azt pszichológiailag vagy szociológiailag, amíg a személyes felelősségnek írmagja sem marad; hiszen ő maga nem félt rossznak nevezni, amit akár követőiben, akár ellenfeleiben rossznak talált (de ezt nem azért tette, hogy megszegyenítse vagy megbüntesse, hanem hogy helyesbítse, és ezáltal meggyógyítsa őket). Azt sem jelenti, hogy a magunk ítélkezéséről lemondva hagyjuk Istenre az ítéletet.

A fenti mondatának értelme tehát: Soha ne hozzatok megtorló ítéletet, senkit ne ítéljétek el (még akkor se, ha tévedést, vagy bűnt kell feltárnotok)!

Balogh Laci

2011. március 21. (hétfő) Lk 6, 36-38

"Ne ítéljétek, hogy meg ne ítéljenek" (Lk 6, 37)

Ez a szentírási rész sokáig gondot okozott nekem. Amilyen értelemben legtöbbször idézik a keresztény emberek, ellentétben áll Jézus saját gyakorlatával! Álságos. Aztán elolvastam Gromon András testvérünk nagyszerű tanulmányát: „Keresztény közhelyek” címmel és sokmindent megértettem. Bandi ugyanerről ír a „Jézus evangéliuma Lukács tolmácsolásában” című könyvében. Idézek a 63-64. oldalról):

E felhívás értelmét kétfelől lehet megközelíteni: „elméleti úton”, ill-. Jézus tanításából és gyakorlatából kiindulva:

a.) Vannak logikai ítéletek (pl. $2 \times 2 = 4$); erkölcsi ítéletek (pl. lopni helytelen); esztétikai ítéletek (pl. ez a kép szép); gyakorlati ítéletek (pl. ez a módszer célravezető, amaz nem). Az effajta ítéletek alkalmazása nélkülözhetetlen az életben, lehetetlen tehát, hogy használatukat Jézus tiltsa. Létezik azonban az a fajta ítélet is, amelynek alkalmazásával elítéljük embertársainkat, oly módon, hogy ennek káros következményei lesznek rájuk nézve: megharagszunk rájuk, szavainkkal bántjuk őket, kárt teszünk egészségükben vagy tulajdonukban, börtönbe zárjuk őket, vagy elveszjük az életüket. Nevezük ezt bírói ítéletnek. Ennek gyakorlását tiltja Jézus, mert ez – és csak ez – a fajta, büntető jellegű ítélkezés ellentmondásban áll a szeretet egyetemes, az ellenségszeretetet is magában foglaló parancsával.

b.) Jézus felhívása nem jelenti azt, hogy barátságosan tekintsünk el embertársaink hibás viselkedésétől, és addig magyarázzuk azt pszichológiailag vagy szociológiailag, amíg a személyes felelősségnek írmagja sem marad; hiszen ő maga nem félt rossznak nevezni, amit akár követőiben, akár ellenfeleiben rossznak talált (de ezt nem azért tette, hogy megszegyenítse vagy megbüntesse, hanem hogy helyesbítse, és ezáltal meggyógyítsa őket). Azt sem jelenti, hogy a magunk ítélkezéséről lemondva hagyjuk Istenre az ítéletet.

A fenti mondatának értelme tehát: Soha ne hozzatok megtorló ítéletet, senkit ne ítéljétek el (még akkor se, ha tévedést, vagy bűnt kell feltárnotok)!

Balogh Laci

Vajon képes vagyok e észrevenni, elismerni a mai szolgáló legnagyobbakat, vagy csak felszínesen azoknak tapsolok, akik „Minden tettükkel arra törekszenek, hogy föltűnjenek az emberek előtt.”?

Balogh Laci, Debrecen

Március 23., szerda

Mt 20,17-28

„...aki nagyobb akar lenni, legyen a szolgátok, és aki első akar lenni, legyen rabszolgátok.”

A tudatformálás, az élelalkítás – jól tudjuk saját életünkben – lassú, sziszifuszi munka. Jézus idejében sem volt ez másként. Elmondta jövelele célját. Kihangsúlyozta, hogy nem kiváltságosként jött, nem kell neki cím, hatalom. Nem kéri, hogy híreszteljék róla, hogy ő a Messiás /Isten Országát hirdette!/. Azért jött, hogy felkutassa az elveszettet, megmentse, összegyűjtse. Most azt is elmondja, hogy az általa hirdetett és megélt életformának nem lesz „jó vége”. Bántás, szenvedés, életelvétel – ez következik!...

Szavai, mint a falra hányt borsó. Anyuka a két tanítvány számára valami mást kér...

Beleszülettünk egy uralomra épülő világba. Már gyermekként bennünk él és tovább erősítik a versenyszellemet. Legyőzni, fölé kerekedni. Nagyobbá lenni, mint a másik! Ez az „éltető erő” a világban. E törekvés elviselhetőbbé teheti és folyamatosan pusztítja az ember, a világ életét.

A megoldás a társadalmi ranglétrán alul maradni, szolgálni, sőt „rabszolgálni”. A hatalom megszedít, lelkiismeretet deformál, ideológia gyártóvá tesz. Csak a szolgálat, az adományozó, megbocsátó szeretet tehet igazán nagygyá.

A következő kérdések segítsék életem alakítását.

Van-e egészséges többlet törekvés bennem, vagy elég a közepszerűség?

Van-e érzéke az igazi nagyság iránt?

Önérvényesítésemet mások szolgálatában élelem-e ki? Látom-e saját szolgálatom útját?

Küzdök-e az ellen, hogy evilág fiaim módjára legyek nagy és hatalmas?

Jézusi jel vagyok-e a világ fiainak nagy túlekedésében?

Nem áltozom magamat azzal, hogy majdcsak megúszom a szeretet életet szenvedés nélkül?

Tapasztalom, hogy a szeretet megélésétől a kereszt elválaszthatatlan?

Horváth József, Tata

Március 24.,csütörtök

Lk 16,19-31

„Arra kérélek, atyám, legalább küldd el Lázárt az atyai házba. Van még öt testvérem, hadd figyelmeztesse őket, nehogy ők is ide jussanak a gyötrelmek helyére – kiáltja a gazdag ember a pokol kínjai közt.”

A szegény Lázár és a gazdag ember sorsa a túlvilágon nagyon hatásos elbeszélés Jézus szájából. Nem tartozik azonban a meghökkentő történetek közé: jól beleilleszkedik az ószövetségi zsidó szemléletbe. Ki-ki megkapja, ami neki jár, és Istennél sincs irgalom a végső dolgokban, hiszen ő igazságos! Jézus bizonyára a cselekedetek visszavonhatatlanságát akarja sulykolni – mégis mélyen elgondolkoztat...

Én úgy gondolom, hogy a pokol nem lehet túlzásfolt hely. Az Atya szeretete annyira felemeli az embert, hogy úgy érzem, többségünket felmenti... Megtisztulásra szükség van, ami tán abban áll, hogy visszazuhannak ránk mulasztásaink, bűneink és szeretetlenségünk súlya. Hisz a vádló lelkiismeret kibírhatatlan lelki gyötrelmeket okoz. Inkább maga-magát ítéli el az ember... De hogy örök kárhozatra küldjön valakit az Atya, ahhoz nagyon elvetemültnek és megátalkodottnak kell lennie.

A dúsgazdag ember sem érezte át sose a szegény Lázár sorsát... Tudomást sem vett valójában róla – nem embertársként tekintett rá, hanem átnézett rajta – alig keresztezte egymást az életük. De most, hogy a végső elszámoláskor felébred benne is a jobbik én: eszébe jutnak a testvérei és legalább azokat szeretné figyelmeztetni... És a perzselő isteni szeretet tűzében talán elég kín a feloldozáshoz átérezni a veszteséget, hogy a földi szennyel kizárjuk magunkat az Atyával való egységéből, és hiába, már nemcsak saját tetteink és hatásuk visszavonhatatlan, de az itt hagyottakra sincsen hatásunk...

Vajon mi az erősebb az Atyában? Az irgalom vagy az igazságosság?
Jézus szemléletformáló tanításában mindig az irgalmat hangsúlyozta.

Úgy gondolom, végső kárhozatra alig-alig ítéli magát az ember – míg csak valakit szeret, legalább valakivel önzetlen tud lenni, szembesülve bűneivel megbánja azokat, addig az Atya visszafogadja.

Benyhe Zsuzsa, Budapest

Március 25., péntek Gyümölcsoltó Boldogasszony

Lk 1,26-38

„Áldottabb vagy minden asszonynál.”

Aki áldott, az odaadott. Mária minden asszonynál odaadottabb volt. Kinek? Hát Istennek. Évezredek óta a zsidó nép minden jóra való lánya - főként a Dávid házából valók - arról álmodott, arra készült, hogy az ő fia lehet a Megváltó, a Király, az, aki nagyra teszi népét és megszabadítja őket a rabságból.

Mária így válaszolt: „Íme, az Úr szolgálója vagyok, legyen nekem a te igéd szerint.” Lk1,38;

Amikor igent mondunk valamire, akkor még nem láthatjuk a következményeit. De hinnünk kell, abban hogy sikerül, hogy jó származik belőle.

Így lehetett Mária is vele. Ő sem tudhatta, mibe is egyezett bele.

Vajon az élete folyamán nem érezhette magát becsapottnak? Hiszen a külsőségek egyáltalán nem olyanok voltak, mint amilyeneket a próféták jövendölései ígértek.

Bár nem láthatta előre, mit kért tőle Isten, az adottságaiban, az odaadottságában benne volt a képesség, a lehetőség, hogy jól tudja végigcsinálni. Fel tudjon nőni a feladathoz.

Lehet így velünk is. (Így lehet velünk is). Felnövünk a feladathoz, amire igent mondunk.

Ne féljünk igent mondani!

„Könnyű dolog jónak lenni, amíg az erényt jutalmazák, a bűnt pedig büntetik. Ilyenkor szinte nyakadnál fogva visznek a mennybe. De ha olyan idők járnak, amikor nincs, aki jó tanáccsal szolgálna, nincs, aki jó példával járna elől, amikor azt látjátok, hogy az erényt büntetik, a bűnt pedig jutalmazák, ha akkor álljátok a sarat és megmaradtok Isten mellett, akkor ezt elhíhetitek nekem: ha csak félig vagytok is igazak, Isten előtt akkor is egészen igaznak fogtok számítani” (Morus Tamás)

Úgy legyen!

Aczél Márta, Halásztelek

Március 26., szombat

Lk 15,1-3; 11-32

A tékozló fiú

A tékozló fiú történetének bevezetéseként felvázolható úgy a helyzet, hogy a vámosok és bűnösök „megfelelője” a fiatalabbik, a farizeusok és írástudóké az idősebbik fiú.

Tipikus alaphelyzet az egyik fiúé: ami adott, az természetes, magától értetődő, azt birtokolni akarom, gazdálkodni vele. Fel sem merül, hogy ne lennék jogosult azt használni, felhasználni, akár pazarló módon is. Tulajdon vagy adottság, társadalmi helyzet, biztonság, megbecsültség, gazdasági és társadalmi körülmények. A család óvó figyelme, a baráti kötelek nyújtotta biztonsági háló. Kinek mi. És akkor nekem ez jár. („Megérdemlem.”) A pazarlás egy neme ez is, vagy legalábbis az oda vezető út. Ha magától értetődik, amim van, és fel sem merül, hogy a rendelkezésemre álló jó a köz java is.

A kezembe kaptam az örökség nekem járó részét. Az Atya nem int, hogy vigyázz, ennyid van, gazdálkodj felelősen, csak ad és visszavonul, csendben reméli, hogy a példaadás elég lesz, hogy a gyermeke becsülettel és meggondoltan használja eszközeit (forintjait, szellemi tőkét, egészségét, készségeit, kreativitását, stb.)

S aki birtokon belül marad? Aki éjt nappallá téve dolgozik és gyarapítja az örökséget? Mintha az ő esetében is lennének buktatók. Jár valami külön jutalom az egyensúly - kemény következetességgel való – megtartásáért, hacsak nem maga az egyensúly, azaz hogy elkerüljük a szélsőségeket, a hullámvölgyeket, s hogy van kinek a kezébe kapaszkodnunk?

Az atya nem mond erkölcsi ítéletet, nem magyarázkodik: egyiket visszafogadja, másikat biztosítja kiváltságos voltáról. Szemrehányást nem tesz se itt, se ott. (!)

A fiatalabbik fiú ad, de még hogy ad, szétszórja mindenét. Jó messzire költözik, biztos, ami biztos. Tehát jól tudja, hogy ez az „adás” nem az igazi. De arról is van fogalma, milyen az igazi, máskülönben nem akarna a reményvesztettségéből a forráshoz visszatérni, csódtömeg maradna, és magányban

pusztulna el. Az apai példa úgy ragyog a reménység egén, hogy amint a kisebbik fiú lehetőségei végére érve képes magába szállni, a fizikai távolság ellenére valóságosabb, mint a reménytelenség és nincstelenség.

Hajazok erre a szülői mintára? Hasonlít-e, törekszik-e a közösségem ilyen világító vonzású lenni? Olvassátok úgy, hogy ez a történet ma történik. Minden nap történik. Folyamatosan történik, hol velünk, hol körülöttünk, hol a megfoghatóban, hol a lélekben. Egy mindennapi kelepce lehetősége, ha „fiú”-ként nézzük, s egy állandó pozitív minta, ha az apai oldalról. Nincs befejezve: dolgozzunk rajta.

Bognár Éva, Csömör

Március 27. – Nagyböjt 3. vasárnapja – Az imádkozásról

Jn 4,5-42

A zsidó Jézus találkozik a többszörösen hátrányos helyzetű számáriai asszonnyal. A pogány-zsidó keveredésű számáriaiak és a Jeruzsálemhez igazodó zsidók kölcsönösen nem szívlelték egymást. A későbbiekben Jézust és tanítványait sem fogadták be szállásra, mert azok Jeruzsálembe tartottak. A mai evangélium Jézusa teljesen túlteszi magát ezen a feszültségen. Sőt még azt sem veszi figyelembe, hogy egy asszonnyal szóba állni szinte kompromittáló cselekedet. Mintha Jézus nem is zsidónak született volna, mintha nem is abban a szocializációs közegben nevelkedett volna. Nála a „választott nép” öntudatos felelősséget, küldetést jelent, nem pedig mások lenézését, nem másoktól való elhatárolódást. Keveredik, és ezáltal közösséget vállal bűnösökkel (Mk 2,15), magához öleli az utcagyerekeket (Mk 10,13), női tanítványokkal is foglalkozik (Mk 15,40), a kiirtandó ellenséget is szereti (Mt 5,43), vállalja a „falánk és borissza” megbélyegzést és a vámosokkal és utcanőkkel barátkozás botrányát. Egy ilyen rabbitól nem lehetett nagyon meglepő, hogy egy számáriai asszonnyal is szóba áll. Sőt, nemcsak szóba áll, hanem fajsúlyos beszélgetésbe is elegyedik vele. Az élő vízről úgy beszél neki, hogy szinte azt várnánk, meghívja az őt követő nők körébe tanítványnak. Az asszony férjeket fogyasztó életformáját olyan könnyedén leplezi le, hogy az asszony sértődés helyett rácsodálkozik a próféta Jézusra. Ebben a nyitott légkörben természetesen vetődik fel az ősrégi kultikus kérdés, és Jézus válasza a „Garizim-hegy vagy Jeruzsálem” vitában mindannyiunk számára irányt mutat.

Melyik az igazi imahely? A csillagos tornyú, a kakasos vagy a keresztes, netán a félholdas? Egyik sem és bármelyik – mondaná Jézus. Egyik sem, ha valakik kizárásának helyei, és mindegyik, ha őszinte istenkeresők közös égre tekintésének helye. Ha az Atya lélekben és igazságban imádkozókat akar, akkor nem a helyszín a kardinális kérdés. Ha viszont az Isten imáadására épített hely vásárcsarnokká alacsonyítódik, az Jézus számára is tűrhetetlen (Mk 11,15). Aki Lélek szerint (hiszen Isten Lélek) imádkozik, és ezt Istennek tetszeni akaró életének jobbá tevéséért teszi, az bárhol, bármikor és bárhogyan teheti ezt. A felekezeti hovatartozás belénk nevel jellegzetes formulákat, de ha ezekből nem nő ki személyes Istenhez fordulásunk egyéni arculata, akkor hol van a személyes istenkapcsolat? A szakrális helyeknek jelentős segítő erejük van imaéletünkben. Van, aki a természetben éli át a megszólítottaság isteni élményét. Van, aki az átímádkozott imaházi, templomi falak között tud ráhangolódni a találkozásra. Van, aki meghitt testvérbaráti körben tud megnyílni az Atya felé. A lényeg, hogy legyen kialakított szakrális környezetem, ahol épülhetek.

Az ember „gyarlandó”. Tartásjavító, megtartó tárgyi eszközök nélkül mintha nehéz lenne a rendszeres imaélet. Bajban nagyon tudunk imádkozni. A normál mindennapokra kellene a segítő eszközök. Van, akinek az imakönyv, másnak a rózsafüzér, ismét másnak az égő gyertya vagy más tárgy kell ahhoz, hogy bele tudjon helyezkedni abba a helyzetbe, amelyet az ima megkíván. A katolikus keresztvetés is ilyen belehelyezkedést segít annak, aki ezt odafigyelve teszi. Hasonló célt szolgál a muszlimok ima előtti mosakodása. Ha azt szeretném, hogy tiszteljék az én eszköztáramat, akkor magam is adjam meg ezt a tiszteletet másoknak. Az eszközök területén nincs objektíve értékesebb, vagy értéktelenebb. Ha volna, Jézus letette volna a voksot valamelyik mellett. Amit kritikával illetett, az a képmutatás, a szócséplés, és a jó Istent foglalkoztatni akaró emberi erőlködés volt.

Jézus és az asszony beszélget, a tanítványok fejüket csóválják, a helybeliek figyelnek. Mi hajlamosak vagyunk – különösen morális és hitbeli kérdésekben – beszélgetés helyett vitatkozni. Meglepő dolgokon csodálkozni, bezárulni és megbotrányozni. A számáriaiaktól most azt is megtanulhatjuk, hogy a nyitott ember figyel arra, ami érték, és aki érték.

Király Ignác, Érd

„Bizony, mondom nektek, hogy egy próféta sem kedves a maga hazájában... Ő azonban áthaladt köztük és eltávozott.”

Jézus megkeresztelkedése és pusztai megkísértése után a Szent Szellem erejével eltelve tanítani kezdett. Tanított Galilea zsinagógáiban és „mindenki elismeréssel beszélt róla”. Egy ismeretlen tanító volt számukra, akit meghallgattak, tanítása alapján elfogadtak, befogadtak. Szülőfalujában is olvasásra jelentkezett, Izaiás prófétát idézte, majd közölte, hogy „ma beteljesedett az Írás, amit az imént hallottatok”. Először igazat adtak neki, majd elkezdtek bizonytalankodni a származása miatt: „nem József fia ez?”. Az előbb még magasztosnak titulált igéknél fontosabb volt számukra a személy – aki azokat mondta.

- Minket mennyire befolyásol egy igazság elfogadásában az, hogy ki mondja? Van-e bennem elég nyitottság és előítélet-mentesség a valódi megismerés érdekében?

Kétségeik igazolására tettek, csodákat várnak tőle, de ezekre Jézus képtelen, hiszen a kételkedő, el nem fogadó, előítéllettel rendelkező ember nem képes befogadni sem az igazságokat, sem a gyógyító erőt. Mikor Jézus ezzel szembesíti őket, mindnyájukat düh tölti el, kidobják őt a városból és le akarják taszítani a hegyről. Gyors volt az út az ámulattól a gyilkos szándékig. Nem tudtak belenézni abba a tükörbe, ami róluk igen kedvezőtlen képet festett, ezért inkább a tükröt akarták összetörni.

- Én szoktam tükörbe nézni? Hogy viselem a kritikát?

Jézus életveszélyes helyzetbe kerül. Az evangélista tanúsága szerint nem áll oda vitatkozni igazságának biztos tudatában sem. Indulatos, dühös embereket nem lehet meggyőzni, de aki mégis megpróbálja, hamarosan maga is átveheti az indulatos, dühös lelkiállapotot. Jézus csöndben marad, de a viselkedése annál határozottabb. Otthagyják őket - áthalad köztük. A sok indulatos ember, aki egymást hergeli vagy egymást győzködi – észre sem veszi. A csöndes lélekjelenlét – erősebbnek bizonyul, mint a hangos erőszak.

Drága Jézusom! Segíts, hogy nyitottan, előítélet-mentesen keressem Országod igazságát, és tudjam azt olyan szelíd határozottsággal továbbadni, amely nem hallgatja el az igazságot, de nem megy bele értelmetlen, vitába sem. Amen

Mikloviczné Panni, Nőtincs

„Uram, ha vét ellenem testvérem, hányszor kell neki megbocsátanom? Talán hétszer?”

A kérdés jogos. Mert azért előbb vagy utóbb betelik a pohár. „Ha állandóan azt mondom, hogy -- nem haragszom, menj Isten hírével--, akkor ezzel vissza fog élni a pimasz!”.... persze ezt csak egy kitalált személy gondolja így, nem pedig Péter és semmiképpen sem az olvasó. A kérdés ügyes is egyben: kifejezi az „őszinte” érdeklődést a téma iránt és bizonyítja, hogy mennyire ismeri a „hetes” szó jelentését a kérdező. (kb 40-szer fordul elő a Bibliában, mint rendkívüli mértéket és mennyiséget jelentő „fogalom”). A kérdés nagyon is indokolt, mert a **bocsánatot kérés** mellett a **megbocsátás** a másik legnehezebb szeretet megnyilvánulás. Oly sok oldalról vagyunk sérülékenyek és a sértések haragot, indulatot válthatnak ki bennünk: ha valaki keresztezi a megszokásainkat, kritizálja életvitelünket, gyermekeinkre megjegyzéseket tesz, egzisztenciánkat veszélyezteti, hírbe hoz, hogy csak néhányat említsek az érzékeny pontjaik közül. Egy is elég az örök-haraghoz a felsoroltak közül.... A kérdésünket feltenni egyben dicséretes dolog, mert mögötte feltételezhető a megbocsátani akarás szándéka is.

Akkor lássuk a választ (amire Péter sem számított, mert ha számított volna rá, akkor nem teszi fel kérdését): **olyan sokszor kell a bennünket sértegető, bántó, gyilkoló embertársunknak megbocsátani, hogy akkora szám nincs is amivel megválaszolható, csak körül írható: hetvenszer hétszer.** (Egyébként az egy életre eső megbocsátások száma, még a két szám szorzataként is elé sok lenne: 490....és ahogy belegondolok az elmúlt 57 évembe, még nem tartok ennél a mennyiségnél, pedig lehet, hogy már túl is kellett volna lépnem...). Aztán van még egy másik kényes összefüggés a rendszerben. A „Mi Atyánk” elmondása közben jutunk el a **„bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk...”** részig. Mi magunk szabjuk bűneink megbocsátásának feltételét: ahogyan mi megbocsátunk, másoknak úgy bocsásson meg nekünk is az

Atya...! Tehát ha jót akarunk magunknak, akkor csak egy lehetőséggel élhetünk a velünk bántóan viselkedő embertársaink irányában: a **szívből és számolgatás nélküli megbocsátással**. Kívánom valamennyiünknek, hogy sikereink legyenek ezen a területen és öröme teljen bennünk is a Mi Atyánknak.

Miklovicz Laci, Nőtincs

Március 30., szerda

Mt 5,17-19

„...aki viszont megtartja és tanítja azokat, az nagy lesz a Mennyei Országában!”

A mai szentírási rész vezeti be Jézus törvénytárgyát.

Először önmagának a törvényhez való viszonyát jellemzi. Bizonyára voltak olyanok, akik azt gondolták róla, hogy semmibe veszi a törvényt. Jézus azonban szinte túlzó szavakkal védi a törvény tekintélyét. Nincs megalkuvás a törvény megtartásának követelésében: a legkisebb betű, a „jod”, vagy egy, a szöveg értelmét alig módosító vonás sem hagyható el. Ő lényegében nem vét a törvény egyetlen parancsolata ellen sem. Nem téveszti össze a törvény betöltését a törvény betűinek aprólékos „megtartásával”. Aki őt követi, az a törvény tartalmát éli, és így teljesíti be azt.

Kicsi és nagy között csak a méricskélő ember tesz különbséget a törvényben. Aki nem veszi komolyan a törvényt, kicsinek számít majd Isten Országában. Csak az minősül nagynak, aki a törvény teljességével életre-halálra számol.

Jézus nyomán megpróbálkozunk felzárkózni a Hegyi beszéd magas elvárásaihoz, túlhaladva, felülmúlva a mózesi törvényt, a Tízparancsolat előírásait. Talán megértettük, hogy minden előírás a szeretet megvalósításában nyeri el értelmét.

Mégis a mai szakasz kapcsán feltehetünk néhány kérdést:

Amikor szabadsággal vádolnak bennünket, látva, hogyan lépünk túl hagyományokon, vallási előírásokon, biztosan nem vezetnek minket kényelmi szempontok is? Nem könnyíteni akarunk életünkön? Amit elhagyunk, megszegünk, az helyett többet, értékesebbet, szebbet teszünk, hozunk létre, mely jobban megfelel az adott előírás szellemének? Sajnos könnyen meg tudunk magunknak dolgokat. Jó lenne, ha a felfelé figyelve, testvéreim, a közösség által kontrollált lelkiismeret lehetne támaszuk az eligazodásban.

Amennyire szabad vagyok a „törvény” betűjétől, annyira ragaszkodom minden „vesszőcske” megtartásához a Jézustól megértett adás-szolgálat-szelídség-apostolság megélésében?

Csiky Lajcsi, Budapest

Március 31., csütörtök

Lk 11,14-23

Jézus kiűz egy néma ördögöt és válaszol a farizeusok vádaskodására

Jézus felismerte az emberben „lakó” ördögöt, és megvolt rá a „technikája”, hogyan űzze ki belőle. Hogy csinálta vajon? Imával, rábeszéléssel, kedvességgel, a másik emberben való hittel, bizalommal, pozitív energia kisugárzással? Ezek mind gyógyító hatással lehetnek a „beteg” emberre.

Próbáltuk már mi is, te is, én is? Tudjuk, hogy a gonosz erős, de hiszünk-e a szeretet nagyobb erejében? És alkalmazzuk-e mi is ezt a technikát, ha szembe kerülünk vele?

Jézust a farizeusok megvádolják, ezzel támadják, de Ő nem támadással válaszol. Ismerjük mi is a mondást: legkönnyebb védekezés a támadás. Visszatámadom a vádaskodót, aztán védekezzen ő. Jézus nem védekezett, hanem próbálta megértetni a vádlóival az ő gondolatmenetét, ezzel tükröt tartva eléjük, ha akarják, megtalálják benne a sántító igazságot. Ördöggel nem lehet ördögöt űzni, gonosszággal nem lehet a gonosszágot megváltoztatni. Csak akkor lesz Isten Országát itt a Földön, ha az Isten szeretetével, erejével állunk minden gyűlölet, irigység, ártó szándék ellenében.

Végül Jézus feketén-fehéren megmondja, csak két lehetőség van! Vagy hozzá tartozik valaki, vagy nem. Olyan nem lehet, hogy egy kicsit ide, egy kicsit oda. Aki nem az Isten Országát, a szeretetet növeli, az a gonosz oldalán áll, azt erősíti.

Örök kérdés az életünkben, hogy mi/én hol állunk? Szétszórunk/ok vagy gyűjtünk/ök? Minden nap szembekerülünk ezzel, vagy megkérdézzük magunktól esténként!?

Adjon erőt nekünk Isten szeretetével, hogy a szeretet-válaszainkkal tudjunk szemben állni a minket vádlókkal, támadókkal, és Jézussal együtt gyűjtsük Isten Országát kincseit! Amen

„Az írástudó erre azt mondta: Jól van, Mester, helyesen mondtad: Ő az Egyetlen, rajta kívül nincsen más. Őt teljes szívből, teljes lélekből, teljes elméből és minden erőből szeretni, a felebarátot pedig úgy szeretni, mint önmagunkat, többet ér minden égő és más áldozatnál...”

Olyasmi a törvények követése, mint a sötét barlangon keresztüli út, cserépedényekkel megrakottan. Előttünk halad egy kicsiny gyertyaláng, és hogy aggódunk, hogy nem érijük utol, vagy menet közben nekisúrlódunk a falnak, vagy elesünk, és a láng, fényével együtt elmegy nélkülünk... Pedig tudjuk, hogy mindig megvárja, hogy feltápáskodjunk, újra kinyissuk a szemünket a sötétre, hogy beengedjük a világosságot is.

Parancsok. Fentebbről jövő utasítások, amiket sokszor akarunk, személyes terveink ellenére végre kell hajtánunk. Különben mi lesz? Jön a megtorlás-önmagunktól. Az igazi súly a szeretetlenség, mások és önmagunk megvetése. Jól kitolunk azokkal, akik szeretnek minket, s az önostorozás mellett megfeledkezünk a legfontosabb törvények tartalmáról, arról az egyetemes szeretetről, ami önmagában hordozza a többi parancsot is. Istent szeretve megtanulhatjuk szeretni fele-, és egészbarátainkat, megtanulhatunk hinni önmagunkban. Azt is tudjuk, hogy csak azt vagyunk képesek igazán szeretni, akit ismerünk. Nem szabad mindig mások tapasztalataiból, bölcs gondolataiból építkeznünk, nehezebb a hétköznapi élet kavalkádjában felismerni azt, hogy mit és hogyan kell szeretnünk. De ezek a törvények egyszerűsége olyan, mint a hithű keresztények életének egyszerűsége. Semmi belemagyarázás, semmi okfejtés- a lényeg.

Sokszor úgy érezhetjük, hogy Istennek nincs szüksége imáinkra, fohászainkra. Fetregünk a fájdalomban, de nem alázkodunk meg, s nem kérünk segítséget. Ugyanezt eljátszhatjuk embertársaink felé is. Nem szeretünk gyöngék, kiszolgáltatottak lenni még akkor sem, ha minden okunk megvan rá. Isten mindig megvárja, míg önszántunkból fordulunk felé. Ostorozni sajnos jobban, könnyebben tudunk.

Kérlek Uram, vedd ki kezemből az ostort! Segítség fényeddel a sötétben, hogy a legfontosabb törvények tisztán és világosan élhessenek az életemben!

K.M.

A nap lassan leáldozóban volt, fénye már nem égette az arcokat, melyek feszült figyelemmel néztek egy férfit, aki egy terebélyes fa törzsére támaszkodva beszélt hozzájuk:

Két ember ment fel a templomba imádkozni – kezdte a példabeszédet – Az egyik farizeus, a másik vámszedő. A farizeus imája ez volt: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, becstelen, parázna, vagy mint ez a vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből, amit szereztem. – Rövid szünetet tartott s tekintetét egy férfiába mélyesztve folytatta. A vámszedő pedig távol állva még a tekintetét sem merte felemelni az égre, hanem csak mellét verte és így könyörgött: Isten, légy irgalmas nekem bűnösnek! – majd sétálva végignézett a poros arcokon – Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, amaz nem.

Az emberek homloka barázdákba húzódott, egy női hang elcsuklott, két férfi összesúgott, az asszonyok fészkelődni kezdtek, s a pillanatnyi felbolydulást kihasználva egy gyermek szaladt a középben álló férfihoz s a karjába kérte magát. Ő szelíden ölbe kapta, majd határozottan megkérdezte a tanakodó embert, akivel imént hosszan találkozott tekintetük:

- Mit beszélsz, Júdás?- s a tanítvány felé fordult.

- Mester, azt mondd, nem ér semmit a böjt s az áldozat? Elég a bűneinkért csupán az irgalmat kérnünk? A farizeus megfizetett a bűneiért, a vámszedő nem..

Jézus a férfi mellé ült s így folytatta: - A pénz erejével nem válthatod meg bűneid. Nincs annyi pénz a világon amivel egy ember is megválthatja gonosz tetteit. Igazán kell bánnod a bűneidet s csak aztán jöhetnek az engesztelő tettek.

- Amaz miért igazul?- kérdezte egy asszony

- Mert a mérce más - fordult felé Jézus. - Sosem szabad más emberhez hasonlítanod önmagad. A mércénk a Tökéletes Mennyei Atya. Örökké fejlődnöd kell a jótettekben is, mert így rájöhetsz, milyen erős is vagy valójában. Ezen erő a mérce, mely által értékítéletet mond az Isten.

Egy fiatal nő csodálkozva megszólalt: - Minden ember a földön másképpen bíraltatik?
Jézus mosolyogva nézett a nőre – Igen, Mária. Minden ember egyénileg tétetik mérlegre. Másképpen János és másképpen Péter - mutatott a két egymás mellett ülőre.
Péter erre megszólalt: - Gyümölcsseiről, tetteiről ismerni meg az embert. De miért bírál az Úr, ha mindannyian gyermekei vagyunk?
- Arra akar tanítani Atyánk, hogy az életed ne veszteged el - magyarázta Jézus. Elhallgatott, majd a karján ülő gyermekre mosolygott - Minden ember a szeretet útján éri el az örök boldogságot - azzal homlokukon csókolta gyermekeket és útjára engedte.

Király Kata, Érd

Április 3. – Nagyböjt 4. vasárnapja – Vakok és a látók

Jn 9,1-41

1. **„Amíg e világban vagyok, világossága vagyok a világnak”** – mondta Jézus (Jn 9,5). Minden keresztény ember feladata ez.

Aki a sötétséget növeli életével, szavaival, magatartásával, az mindenkinek rosszat tesz. Amikor Jézus beszélt ezekről a dolgokról, világosan fogalmazott: vagy a világosság fiai vagyunk, vagy a sötétségé. Köztes kategória, állapot nincs.

2. Mindenki lehet a világosság fia.

Aki hívő lesz, az megvilágosul. Jézus Krisztus mindenkinek új látást, új szívet ad. A szemléletváltás azt jelenti: Másként szemlélem, nézem a világot. Máshova kerülnek a súlypontok az életemben. Kialakul a helyes és biztos értékrendem. A véleményalkotásban, a cselekvésben nem gyarló emberi magatartásformák vezetnek, hanem az evangéliumi igazságok.

3. Jézus sokszor nevezte vakoknak korabeli ellenfeleit. Mégsem állítható róla a biztos és mindent tudás gőgje.

Az evangélium szellemi magaslatáról látható igazán az emberi rövidlátás, vakság, vagy a démoni gondolatok, cselekedetek.

A vakon született meggyógyításakor a farizeusoknak és írástudóknak is áldaniuk és magasztalniuk kellett volna a Mindenhatót, hogy egy kortársuk visszanyerte fizikai látását. De nem így tettek, inkább Jézus ellen fordultak, ellene hangoltak mindenkit. Fundamentalista magatartásukban megjelent a Törvényt védelmezők gőgje, a szellemben legyőzöttek irigysége, és a bűnbak-keresés motívuma. Az ilyen mentalitás csak a vakságot növeli, akadálya lesz a megtérésnek, a szemléletváltásnak. **„Ha vakok volnátok, bűnötök nem volna. De ti azt mondjátok: látunk. Ezért megmarad a bűnötök.”** (Jn 9,41)

4. Fizikai szemünkkel a valóság csak nagyon kicsi részletét érzékeljük.

Különös dolog történik, ha hitre jutunk. Jézus Krisztus világosságában nem lehet régi életmóddal élni. Gárdonyi Géza A falábú ember c. írása a líra szépségével írja le a megtért ember gondolkodásmódjának és életmódjának változását. Két napszámos ellopja a zsidó boltos nagyértékű borát, mert annak árából akarnak meggazdagodni. Egyikük, elhunyt apja után örököl egy Bibliát, amelynek az elejére azt írták: „Aki ezt a könyvet elolvassa, elmúlik a szegénysége, aki meg hetvenhét-szer elolvassa, meggazdagul.” Mindenképp meg akar szabadulni ettől a könyvtől, végül társa, a falábú ellopja tőle. Olvasása közben megtér, visszaadja a lopott bort és a lopott Bibliát, társát pedig megtéríti.

5. A lelki látásnak vannak fantasztikus mélységei.

Egy tanító jellegű elbeszélés mondta el, hogy a Démon fokozatosan elvette egy férfi érzékszerveit. Amikor már elveszítette a látását, a hallását, tapintását, ízlelését, kinyílt előtte egy másik világ, amelyet addig nem érzékelt. Talán öreg korára mindenki így jár. A testi leépüléssel együtt jár a magasabb szellemi világba való bepillantás lehetősége.

Az evangéliumban szereplő vak a Siloe (jelentése: Küldött) tavában való mosdás után nyerte vissza látását.

Aki alámerül, megkeresztelkedik, megmosdik a Küldött (Jézus Krisztus) evangéliumi fürdőjében, annak elmúlik a vaksága, és világossága lesz a világnak, kortársainak.

Vincze József, Pér

„Hacsak jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek!”

Szikarból két nap múlva Galileába folytatta útját annak ellenére, hogy nagyon jól tudta: prófétának nincs becsülete saját hazájában. Most azonban barátságosan fogadták, mert látták azokat a csodákat, melyeket Jeruzsálemben művelt az ünnepen. Jézus először a galileai Kána városába ment, ahol a vizet borrá változtatta. Itt jött hozzá egy kafarnaumi királyi tisztviselő, akinek beteg volt a fia. A királyi tisztviselő Heródes Antipásznak egyik hivatalnoka volt.

Az Úr válasza: **„Hacsak jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek”**, nem annyira a hivatalnoknak szólt, aki végeredményben hitt csodatevő erejében, hanem a körülöttük álló zsidóknak. A királyi hivatalnokot Jézus kemény próba elé állította, el kell hinnie, hogy hatalma van ahhoz, hogy meggyógyítsa a fiát a távolból is.

„A hivatalnok hitt Jézus szavának” – és ebben a pillanatban megtörtént a csoda. Csak annyi kellett hozzá, hogy a odalépjen Jézushoz és elmondja kérését. Megszólította az Urat, hogy jöjjön és segítsen. Jézus pedig észrevette a kérés mögött a bizalmat.

Talán nekünk sem kellene egyebet tennünk, mint ahhoz fordulni, aki valóban tud segíteni. Hittel odajárulni Jézushoz, aki képes csodát tenni velünk is. Ez a bizalom, ráhagyatkozás, hit hiányzik sokszor belőlünk. Hányszor kell még megkérdeznie Jézusnak tőlünk, hogy hol van a mi hitünk?

Jézus szava gyógyító. Mennyire hiszek Jézus szavában, mennyire keresem, olvasom Isten igéjét? Mekkora a hitem, a bizalmam az imáimban, és a szentek közbenjárásában?

Tudom-e, hogy a hit életet ad, örök életet!

Vágujhelyi Pál, Budapest

„Nem sokkal ezután ünnepük volt a zsidóknak, s Jézus fölment Jeruzsálembé. Jeruzsálemben a Juh-kapunál van egy fürdő, amelynek héberül Beteszda volt a neve. Őt oszlopcsarnoka volt, nagyon sok beteg feküdt bennük: vakok, sánták, bénák [várva, hogy a víz megmozduljon. Az Úr angyala ugyanis leszállt időnként a tóra, és felkavarta a vizet. Aki felkavarása után először lépett a vízbe, az meggyógyult, bármilyen betegségben szenvedett is.] De volt ott egy ember, aki már harmincnyolc esztendeje szenvedett. Amikor Jézus meglátta, amint ott feküdt, s megtudta, hogy már régóta beteg, megkérdezte tőle: "Meg akarsz gyógyulni?" "Uram - válaszolta a beteg -, nincs emberem, aki bevinne a tóba, amikor felkavarodik a víz. Így mire odaérek, már más lép be előttem." Erre Jézus azt mondta neki: "Kelj föl, fogd az ágyadat és menj!" Az ember azon nyomban meggyógyult, fölvette ágyát és elindult. Aznap épp szombat volt. Ezért a zsidók rászóltak a meggyógyított emberre: "Szombat van, nem szabad vinned az ágyadat." Így felelt nekik: "Aki meggyógyított, az mondta: Fogd ágyadat és menj!" Erre megkérdezték tőle: "Ki volt az az ember, aki azt mondta neked: Fogd (ágyadat) és menj?!" A meggyógyított ember azonban nem tudta, hogy ki volt, mert Jézus az odasereglett népsokaság miatt elment onnét. Később Jézus találkozott vele a templomban, és azt mondta neki: "Nézd, meggyógyultál. Többé ne vétkezzél, nehogy még nagyobb baj érjen." Erre az ember elment és elmondta a zsidóknak, hogy Jézus gyógyította meg."

János evangélista idézett szövegében a „gyógy” szó nyolcszor szerepel, ami arra engedne következtetni, hogy nyilván itt a gyógyításról van szó. Ám mégsem, a közölni való nem egészségügyi, gyógyulási aspektusú, sokkal inkább hit alapú. Valamint észre kell vennünk a *betegség* és a *vétkezés* metafizikai összefüggését. Akarjuk, nem akarjuk, ez analóg a keletiek karma-törvényével, ami a tettek és a sors egységét predesztinálja. A mi magyar egészség szavunk is őrzi ezt az összetartozást: *egész-ség*; a betegség pedig tulajdonképpen *töredezett-ség*.

Az evangéliumi részben figyelemreméltó még Jézus közeledése a beteg, az elesett, a fogyatékos emberhez. Közeledését nem a szájalom, a sajnálat vezérli, hanem a teljes egyszerűség. A már-már együgyűségnek számító egyszerűség: "Meg akarsz gyógyulni?" Mert hát mit is akarhatna mást ez a már harmincnyolc esztendeje beteg ember? Mégis ebben az együgyűnek tűnő kérdésben van a lényeg, hogy tulajdonképpen hisz-e abban, hogy meg akar gyógyulni? Hiszünk-e abban, amit hiszünk? Vagy csak úgy rámondjuk mostanában, hogy hiszünk, mert most ez a módi? Vallásos érzületűnek lenni napjainkban már-már hivatalos elvárás. De vajon van-e mögötte valós tartalom?

Nos, Jézus kérdése is ez: "Meg akarsz gyógyulni?" – Mert ha igazából igen a válasz, akkor nincs más hátra, mint: "Kelj föl, fogd az ágyadat és menj!".

Faragó Ferenc, Budapest

Április 6., szerda

Jn 5,17-30

„Bizony, bizony mondom nektek, aki igéimet hallgatja és hisz annak, aki engem küldött, örök élete van, és nem kerül ítéletre, hanem már átment a halálból az életre.”

Ha címet szeretnék adni ennek a résznek, talán egy közmondás is megtenné: Nem esik messze az alma a fájától. Az apa és a fia közötti viszony. Szülők és gyerekek. Kérdés, hogy a genetikai hasonlóságon túl valóban azt kell-e tennie egy gyermeknek, amit a szülei kívánnak, mondanak - mennyire járhatja a saját útját?!

Jézus kategorikusan kijelenti, hogy csak azt csinálja, amit Atyjánál lát. Atyja mindent megmutat neki, és ő folytatja ezt a hagyományt, de még túlhaladja, mert nagyobb dolgokat is tesz, pl. halottakat támaszt fel. Ezután jön az ítélet, amit az Atya egészen a Fiúra bíz, hogy tiszteljük őt is, és az Atyát is. Vajon miben áll ez az ítélet? Az ítélet olyan, mint a halál? El lehet kerülni hittel? Ha hiszünk az igének, vagyis Jézus szavainak, akkor örök életünk lesz? Tulajdonképpen könnyű a dolog, „csak” hinni kell. Tovább olvasva azonban választás elé kerülünk: vagy jót cselekszünk, és akkor feltámadunk, vagy rosszat, sőt gonoszat, és akkor az ítéletre támadunk fel. Tehát képlettel kifejezve ez azt jelenti: hit + jócselekedetek = örök élet.

Most már csak azt kéne meghatározni, hogy mi a hit és mi a jócselekedet. Ehhez néhány kérdés:

1. Ha kételyeid, kérdéseid támadnak a hittel kapcsolatban, kihez fordulsz? Ki számodra a végső tekintély?
2. El tudod-e fogadni, hogy nem minden kérdésedre találsz téged megnyugtató választ? Meddig keresed a választ?
3. Tettek nélkül az elmélet kopog. Gondolsz arra, hogy naponta tegyél valami kis jót?

Kramm Mária, Törökbálint

Április 7., csütörtök

Jn 5,31-47

ΔΟΞΑ= DOXA = dicsőség

Jézus ebben a gazdag evangéliumi részben követésének helyzetét mondja el a mindenkori világban. Miben áll az ő követése? Egyszerűen abban, hogy a tetteket, amelyeket végbe vitt az Atya megbízásából, mi is megteesszük életünk minden napján. Ez pedig nem más, mint az egész emberiségre érvényes: „*Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.*” (Jn 13,34-35)

A világ azonban azokat fogadja el, akik önmagukat hirdetik, akik a mindenkori világ életstílusának megfelelnek. Gondoljunk csak Izrael történetében a prófétákra, akik az Atya megbízásában jártak el. Működésük és tanúságtételük az Isten igazságáról szól. Keresztelő Jánost is elődeihez hasonlóan megtérést sürget (Jn.5,33). Ezt nem ismerik fel a zsidók.

Jézus egészen különböző módon lép fel az emberek előtt. (Jn.5,43) Ő azért jött, hogy az Atyáról tegyen tanúságot és ne önmagáról (Jn.5,31). Életét a világ szemével nézve semmiféleképpen nem mondhatjuk dicsőségesnek: Megtestesülésében igénytelennek tűnik, majd pedig Nagypénteken a műve – felszínesen szemlélve – megsemmisülni látszik.

Általában példaképnek mondjuk Krisztust. De Nagypénteket – hogy mindennapi életünkben megéljük Krisztus-követésünk kudarcát – már nem szívesen vállaljuk. Fontos, hogy a mai világ jó véleményel legyen rólunk. Gyakran azon vagyunk, hogy tanítványi életünkben a sikereket közvetítsük a világ felé, hiszen a földi siker és az emberi dicséret sokkal kézzelfoghatóbb, mint az Atya dicsőségének, akaratának a keresése. (Jn.5,44)

Mégis a Bibliában azok a személyek maradtak fent és váltak számunkra példaértékűvé, akiknek életmódja Istent tükrözi (Bölcs. 2). Mert még ha külsőleg teljes vereség is – mint Krisztus kereszthalála

–, termékeny és gyümölcsöt hozó, akárcsak az elhalt búzaszem, amely sok termést hoz. Így életünket elvesztve, megnyerhetjük azt az Örök életre (Jn 12,24-26)

*Csak az válthat meg, aki meghal értünk,
s csak azt váltjuk meg, kiért meghalunk.*
(Gyurkovics Tibor: Péntek)

Balla János & Szegheő József, Szeged

Április 8., péntek

Bölcs. 2,1a. 12-22 & Jn 7,1-2, 10, 25-30

Kontraszt

Hogyan hasadna a hajnal, ha nem lenne sötét éj? Hogyan lenne szép a világ, ha nem lett volna „tohu vábohu” alakatlan rendezetlenség? Honnan ismernénk fel a jót, ha nem lenne rossz, az erkölcsileg igazat, ha gonosz nem léteznék?

Ilyen a kontraszt. Nem valami. Csak arra szolgál, hogy a szépet, jót, igazat megmutassa. Sötét háttér a fényesnek, a világosságnak.

Mindkét szentírási rész valamiképpen ezt a kettősséget tárja elénk.

A Bölcsesség könyvének gonoszai összes mesterkedésükkel, gonosz fondorlataikkal egyetlen dolgot szolgálnak: hogy az igaz ember hűsége, Isten-szeretete, ártatlansága nyilvánvaló legyen. Kényszerű rabszolga a gonosz, mert nem tehet mást. Egyedül csak ellenpontként, sötét háttérként statisztál a jó kinyilvánulásához. Olyanok, mint a halasi csipke mögött a keretben a fekete posztó: hogy a művészi csipke minden szépsége kiemelten díszilegjen (dicsőüljön meg).

Ugyanilyen ellentét a jeruzsálemiek acsarkodása Jézus ellen. Tetteit ismerik, nem tagadhatják. Bonyolult filozófiai vitákban, ásatag vallási előírásokba kapaszkodva akarják elbuktatni, de minden mesterkedésük csak Jézus igazságát, fensőbbiségét igazolja és emeli ki. Sorra megszegyenülnek, és szegényük sötét gyűlölete még inkább kiemeli az ártatlan Báránynak, Jézusnak igazságát, isteni mivoltát. Emberi nyilatkozatra készítetik, Ő az Atyára mutatva érvel. A szűkös emberi ravaszság a nagyvonalú Isten igazságának lesz háttér-szolgája, Krisztus isteni dicsőségének kontrasztja.

És ebbe a közegbe teremtett minket Isten: Mindez azért történik, hogy tanúságot tudjunk tenni, hogy a bárányok a farkasok érthetetlen durvasága által ártatlanságuk szelíd fényében tündököljenek. Duzzoghatunk, sóhajtozhatunk! De igazunk van-e? Van-e olyan világ, ahol sötét háttér nélkül érvényesül az igazság? Nehezen hinném. Jó nekünk, ha a világ fejedelme ellenében tudjuk megmutatni ragaszkodásunkat a mindenség Királyához, követvén Őt, felvéve igáját és keresztjét. Hiszen az elsötétült Nagypéntek, a sötétség órája, a sötétség hatalma úgyszólván csak vászon, amire a feltámadott élet győzelme rajzolódik fel és ragyog mindörökké!

Imre pap

Április 9., szombat

Jn,7,40-53

„Némelyek azt mondták: ez a Krisztus! Mások pedig: Csak nem Galileából jön el a Krisztus? Nem épp az Írás mondja, hogy Betlehemből ... jön?

Meghasonlás támadt ezért közöttük. Néhányan el is akarták őt fogni, de végül senki nem vette a bátorságot. Elmentek inkább (árulkodni) a főpapokhoz és a farizeusokhoz, akik meg is kérdezték:

- Miért nem hoztátok hát ide?

Erre azt felelték (mentegetődzve): Embert még nem hallottunk úgy szólni, mint őt!

- Talán ti is hisztek neki? - kérdezték a farizeusok. - Vajon (az ott lévő) fő emberek vagy farizeusok hittek benne? (Ugye, nem?) A sokaság, mert nem is ismeri a törvényt, (legyen) átkozott!

- Vajon a törvényünk előbb elítéli az embert, kihallgatás nélkül, nem ismervén, hogy mit is cselekedett? - kérdezte Nikodésmus.

- Talán te is galileai vagy? - torkolták le a farizeusok - Nézz csak utána, s megtudod: Galileából nem támad próféta!”

Az 'akadémiai tudással' felvértezettek kérdése (Jézus korában is): Te a szemednek/fülednek hiszel, nem nekünk?

Vagy: élvezzük a klasszikus humor egyik mondanivalóját, mely szerint négy pap vitatkozik egy teológiai kérdéstről. Hárman képviselik az egyik álláspontot, egyiküknek más a véleménye. Mikor a renitens kifogy az érvekből, nagy hittel felkiált:

- Uram, tudom, hogy igazam van! Adj valami jelet, hogy így van!

Hirtelen mennydörög egyet az ég.

- Ugyan már, ez csak véletlen! - mondja a három másik.

- Uram, ha igazam van, adj egy nagyobb jelet, hogy a többiek is elhiggyék!

A derült égből lecsap egy villám.

- Ez csak véletlen! - hitetlenkednek a többiek.

- Uram, adj valamilyen félreérthetetlen jelet, hogy meggyőzd ezt a három hitetlent!

Erre az égből egy mély hang dörgi:

- IGAZA VAN!

A három hitetlenkedő pap összenéz, majd az egyikük:

- Na és? Akkor most két vélemény áll hárommal szemben...

Add Uram, hogy a fejem ne álljon közéd és a szívem közé, az üzeneted eljusson hozzám: *'jól csak a szívével lát az ember.'*

Zsombok Magdi és Gyuri, Budapest

Április 10. – Nagyböjt 5. vasárnapja – A hit élővé tesz

Jn 11,1-45

1. Amikor Jézus meghallotta, hogy barátja, Lázár beteg, nem indult azonnal hozzá.

Két nap múlva indult csak útnak. Tanítványai féltő kérdésére („Most akartak megkövezni a zsidók, és te ismét odamégy?”) ő ezt mondta: *„Aki nappal jár, nem botlik meg, mert e világ világosságában lát, de aki éjszaka jár, megbotlik, mert nincs világossága”* (Jn 11,9-10).

Jézus ezzel talán azt akarta érzékeltetni, hogy a belülről és felülről vezérelt ember nem megy csak úgy neki a vakvilágnak. Amikor elérkezik az óra, amikor „felülről” kap indítást, akkor cselekszik. Jézus sem akart sötétben járni, hanem az Atya világosságánál akart cselekedni.

A külső szemlélőknek (a tanítványoknak) ez túl misztikus és bonyolult. De Jézus bemutatta, ha belülről és felülről tudja, hogy valamit meg kell tennie, azt akkor is megteszi, ha biológiai élete veszélyben van.

2. Jézus barátjának mondta Lázárt.

Fontos mozzanat ez. Jézus is a személytől személyig érő, barátságra alapuló közösséget látta erősnek, Isten Országá alapsejtjének. Minden tanítás személytelen addig, amíg a barátság személyessége közel nem hozza.

Életre szóló tapasztalatom, hogy képes vagyok továbbadni a barátaimnak mindazt, amiben (akiben) hiszek. Igazából nem is az érvek győzik meg őket, hanem a közösséget teremtő barátság. Attól tanulunk, akit szeretünk. Baráti körben lehet termékeny beszélgetést folytatni, mert nem gáncoskodnak, értetlenkednek. Az elfogadás, a megértés, a barátság Isten Országá magjának legjobb táptalaja.

3. Jézus álomnak mondja a halált.

Ez azért is biztató, mert az álomból fel lehet (kell) ébredni. *„Lázár elaludt, elmegyek, hogy felkeltsem”* (Jn 11,1).

Ezt a szót mondja Jézus Jairus leánya halálos ágyánál: „elaludt” (Mt 9,24). István diakónus megkövezése után azt olvassuk: „álomba szenderült” (ApCsel 7,59).

Sok elhunyt hozzátartozója mondta már haláleset bejelentésekor: csak úgy elaludt. Így is fel lehet fogni a halált. Nem rossz megközelítés ez! Lesz, aki majd felébreszt bennünket. Ez a hit egyidős az emberrel.

4. Jézus a lelki ember finomságával vezeti rá Mártát arra, hogy visszakapja testvérét, Lázárt.

Nem mindegy, hogy mit mondunk a gyászolóknak. Jézus először biztatja, utána tanítja Mártát. Erőt és hitet önt a lelkébe. Márta hitt a feltámadásban. Egyet viszont nem tudott, de Jézus elmondta neki: *„Én vagyok a feltámadás és az élet”* (Jn 11,25).

Ezt az igazságot Jézus bizonyította. Először Lázár feltámasztásával, majd utána a saját gyakorlatával.

„Ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét” (Jn 11,40). Jézus nagysága itt mutatkozik meg igazán. Nem azt mondja, hogy az ő saját dicsőségét fogja látni Márta, hanem az Istenét. Jézus nem a saját dicsőségére dolgozik. Kevés ember tudná megállni, ha rendelkezne a feltámasztás tudományával, hogy ne sütkérezne egy kicsit az emberi elismerés fényében. Jézus tudta, kitől kapta a képességet, az erőt.

Lázár feltámasztása nemhogy a saját dicsőségét nem szolgálta, hanem a zsidó vezetők ezután határozták el, hogy megölik.

Ezzel a cselekménnyel Jézus nemcsak Lázárt tette újra élővé, hanem a hit útján Máriát és Mártát is, meg mindazokat, akik elfogulatlan szemlélői voltak az eseménynek.

Vincze József, Péter

Április 11., hétfő

Jn 8,1-11

„Mikor pedig Jézus felegyenesedett, és senkit sem látott az asszonyon kívül, így szólt hozzá: Hol vannak azok? Senki sem ítél el téged? Az így felelt: 'Senki, Uram.' Jézus pedig ezt mondta neki: 'Én sem ítéllek el téged, menj el és többé ne vétkezz!'”

A középen álló nő sokszorosan megalázva érzi magát. Mert rajtakapták a házasságtörésen. Mert ezért nyilvános halálra, kövezésre számíthat. És akkor ráadásul még a templomba is elrángatják, eszközéül valami számára teljesen ismeretlen ügynek. De az embert, akinek ezután az életét köszönheti, nem fogja elfelejteni. E sokszoros megaláztatás és a halálos fenyegetettség után talán sikerül megtartania a „többé ne vétkezzél” parancsot is.

Ennél nagyobb kérdés számomra az írástudók és a farizeusok esete. Az világos, hogy a lebukott nővel Jézust is le akarják buktatni. De miért csak a nővel? Az általuk idézett mózesi törvény a házasságtörő férfit is ugyanazzal a büntetéssel sújtja, mint a nőt! Aztán: miért olyan kérdéssel akarják Jézust megfogni, amellyel kapcsolatban a saját lelkiismeretük is vádolta őket? Lehet, hogy a nő ilyen értelemben is eszköz: ha Jézus megköveztetné, akkor az ő vérével, mintegy bűnbakéval a saját bűnük is lemosódik róluk, ha pedig Jézus – mint várták – nyilvánosan bocsánatot hirdet neki, ők is elhallgattathatják vádló lelkiismeretüket. Hogy azonban egyik változat sem következett be, és ők leforrázva elkullogtak, vajon csak Jézus iránti elszánt dühük fokozódott-e, vagy személy szerint megérintette őket az önvizsgálat szükségessége, és a bűnbocsánat irgalma?

És mi mit gondolunk minderről ma? Hajlamosak vagyunk-e egy házasság megtöréséért kizárólag az egyik felet hibáztatni? A házasság elleni egyetlen lehetséges bűnnek tartjuk-e a házasságtörést? Meg tudjuk-e bocsátani? Tartunk-e önvizsgálatot? Mit teszünk, ha vádol minket a lelkiismeret? Ha valaki más szemében gerendát látunk, örülünk-e, hogy a miénkben csak szálka van, vagy készek vagyunk-e a szálka kihúzásával is foglalkozni?

Fiers Márta, Budapest

Április 12., kedd

Jn 8,21-30

„Aki küldött engem, velem van, nem hagyott egyedül.”

Igen! A legnehezebb megküzdünk az 'egy fecske' 'filling'-gel – bocsánat, hogy majmolom a mai nyelvet, mert nem lóghatok ki a sorból! Vagy mégis?

Mi adhat erőtaz *igazi* mássághoz? Amit – akárhogyan is szajkózza – nem hajlandó a világ 'tisztelni'. Pontosabban ezt a másságot nem tűri, nem képes szóbaállni vele: nevetséges, botrányos, maradi, lúzer alakoknak tartja azokat, akik tudják, hogy Isten küldöttei, és azt is tudják – ez a lényeg, mert ez ad tartást nekik! – hogy nincsenek egyedül. Mert

Nem lehet tisztességes ember,

ki a versírást abbahagyja.

Az igazmondást hagyja abba.

A nem-hazúrást, a nem-csalást

hagyja abba az ilyen ember.

Így állunk, öcsém, bizony evvel.

(Illyés Gyula:
Költők, egymás közt)

Nem hagyhatjuk abba a hirdetést, mert tisztességünk a tét. Ha pedig még nem kezdtük volna el, próbálkozzunk! Hűséges az Isten! Ha más nem is, Ő az.

Ha spekulálunk a lehetőségeken, akkor – sajnos, mondhatunk bármit – még nem hiszünk igazán neki. Ezt ismerem, nagyon emberi dolog. De egyszer-egyszer észrevettem, hogy mögöttem állt. Isteni érzés volt!

Zsombok György, Budapest

Április 13., szerda

Jn 8,31-42

„Ha kitarotok tanításomban, valóban tanítványaim lesztek. ... mert nem fog rajtatok a szavam.”

Jézus a „benne hívő” zsidókhöz, vagyis a „jobbik fajtából” valókhöz intézi ezeket a szavait. Azokhoz, akik legalább szóba állnak vele, és nem mereven elutasítják. Akik nem gonosz és ellenséges szándékkal, hanem legalábbis az érdeklődés csírájával a szívükben fordulnak Hozzá és hallgatják Őt. De még nem tanítványok. Talán soha nem is lesznek azzá. Mindenesetre kellő öntudattal vallják atyjuknak Ábrahámot és Istenüknek az Urat.

Feltehetjük magunknak a kérdést, mi, Jézus mai követői: Mi vajon valóban az ő tanítványai vagyunk? Mi is büszkén valljuk: Templomba, közösségbe, lelkigyakorlatra járunk, szentségekhez járulunk, Jézus Krisztus barátainak valljuk magunkat. Talán még azt is gondoljuk, hogy a „jobbik fajtából” való keresztények vagyunk. De vajon kitarotunk-e Jézus tanításában, úgy, ahogy Ő kéri tőlünk, és ahogy kérte a környezetében lévő, benne hívő zsidóktól? Vajon nem váltak-e megszokássá vallásos cselekedeteink? Vajon él-e még bennünk az a tűz, amivel beleszerelmesedtünk egykor Jézusba és az ő tanításába? Nem fásultunk-e bele a tanítványságba, a kereszténységbe? Vajon nem mondaná-e Jézus nekünk is, ma is, hogy ha kitarotok a tanításomban, akkor lesztek valóban a tanítványaim?

Egyáltalán, mit jelent ma Jézus szava a számunkra? Felhasználunk-e minden alkalmat, hogy az Ő szavát hallgassuk? Csak fanyalgunk egy-egy gyengébben sikerült prédikáción, vagy megtaláljuk abban is az itt és most éppen nekünk szóló gondolatot, üzenetet? Van-e fülünk rá, hogy Jézus szavát meghalljuk egy-egy személyes beszélgetésben, egyéni vagy közösségi Szentírás-olvasásban, egy regényben, egy TV riportban, vagy akár egy temetésen. Emlékezzünk, tavaly Gyurka bácsi temetésén mennyi jézusi gondolat ért minket imában, beszédben, irodalmi felolvasásban, versben. Vajon hogyan gazdálkodunk ezekkel a kincsekkel? Egyik fülünkön be, a másikon ki, vagy engedjük ezeket eljutni a szívünkig?

Meg kell ragadnunk minden alkalmat, hogy Jézus tanítását hallgassuk és megszívleljük. És akkor a követésről, a tettekre váltásról még nem is beszéltünk!

Gyulai Zsolt, Budapest

Április 14., csütörtök

Jn 8,51-59

„Aki tanításomat megtartja, halált nem lát sohasem... Én ismerem Őt és szavát megtartom.”

A halál ebben a szövegértelmezésben nem a testi halált jelenti. A lélek halála az, amitől óvja Jézus a benne hívőket. Jézus ismeri hallgatóságát, és hazugnak nevezi őket. A zsidók nem értették Őt, mert evilági módon gondolkodtak.

Aki nem tartja meg Isten tanítását, elutasítja Őt, az önmagát ítéli véglegesen halálra. Szavaival és tetteivel megteremti önmaga poklát. Jézus jajt kiált ezekre. Mi választunk tehát, hatalmunkban áll szabad akaratumk fölhasználásával az örök élet, vagy az örök halál mellett dönteni. Meg teheti ugyan az ember, hogy burkot von maga köré közönyből, cinizmusból, gögből, egoizmusból, így nem engedi közel magához Isten szeretetsugárzását és önmaga foglya lesz. De Isten végtelen szeretetével folyamatosan hatni akar az emberre. Megengedve bajt, betegséget is, hogy összetörve Felé induljon el, mert Neki nem a test, hanem a lélek megmentődése a fontosabb. *„Végtelen a büntől visszatartani akaró szeretet-energiája, azonban megtörhet az emberi szabadságon.”* Ne féltsük szabadságunkat, akaratumkat, egyéniségünket, mert Isten nem elveszi ezeket, hanem kiteljesíti személyiségünket. Viszont attól félhetünk, aki nemcsak a testet, de a lelket is képes megölni.

A hazugság fejedelme ő. *„Azért van szétesőben a világ, mert mindenki ragaszkodik a hazugságaihoz.”*

Aki viszont ismeri az Atyát, az meg is szereti Őt. Aki pedig szereti, megtartja tanítását. Parancsolatait már nem félelemből, hanem iránta való szeretetből tartja meg. Szeretni Istent, és nem engedelmeskedni Neki önbecsapás-hazugság. Csak úgy ismerhetek meg valakit, ha figyelek rá,

beszélgetek vele, a közelében akarok lenni, hagyom, hogy ő is szóljon hozzám, őszinte vagyok vele, bizalmamba fogadom, hogy kölcsönös barátság alakulhasson ki közöttünk. Megszeretem! Engedem, hogy ő is szerethessen. Ezután már nem is akarhatunk egyebet tenni, mint ami kedves Őelőtte. Nincs nagyobb cselekedete egy embernek Isten felé, minthogy elfogadja az Ő szeretetét. Ki bántaná meg azt, aki nagyon szereti őt? Érezzük szabad választásunk felelősségét?

Széplakiné Erzsébet Pécel

Április 15., péntek

Jn 10,31-42

„Ha nem cselekszem Atyám tetteit, ne higgyetek nekem... higgyetek a tetteknek, hogy végre lássátok és elismerjétek: az Atya énbennem van és én az Atyában.”

A zsidók ismét követet ragadtak, hogy megkövezzék. Jézus mielőtt kimenekülne a valódi köréből, védőbeszédet tart az istenkáromlás vádjával szemben. „Ember létedre Istenné teszed magadat” – olvasták rá bűnül a zsidók. A saját zsidó törvényükre: hivatkozott Jézus: ha már isteneknek mondja az Írás azokat, akikhez az Isten igéje szólt, akkor miért káromkodom, amikor azt mondom: az Isten Fia vagyok. Tehát Jézus válasza nemcsak Őt tisztázza a vád alól, hanem egyben a mi istenfiúságunk valódi voltát is megvilágítja. A krisztológiai tartalmú evangéliumi részlet rámutat Jézus Atyjával való kapcsolatára, világossá teszi az egylényegűség tényét. „Ha nem cselekszem Atyám tetteit, ne higgyetek nekem... higgyetek a tetteknek, hogy végre lássátok és elismerjétek: az Atya énbennem van és én az Atyában” – Jézus az eddigiekben egyszer sem mondta, hogy „én Isten vagyok”, hanem „Isten Fiának” mondta magát. Jézus érvelése nem jutott el a zsidók tudtáig, szívéig. Nem döbbsentette meg őket a csodák sokasága, a jézusi tanítás gyönyörűsége. Valódi megkötözöttek voltak érzelmeiktől, előfeltevéseiktől és halálát akarták elérni az istenkáromlás ürügyén. Mindenekelőtt a papi vezetők hatalomfeltevése és egyáltalán a zsidóság vallásos köntösében való vágya, Izrael szolgaságából való kiszabadulása, társadalmi helyreállítása – teljesen betöltötte tudatukat. Jézus nem szolgálata céljait nem illett bele elképzelésükbe. Csak azt hajlandók meghallani, ami egyezik érzelmeikkel. A lélektan igazolja, hogy elvakult érzelmeikkel szemben a jézusi érvelés nem tud eredményes lenni. A hatalomféltek pedig a 12 éves gyermeki szinten sodródó izzó tömeget kedvük szerint manipulálják... „az ördög segítségével”... Próbálok remélni, hogy mi, akiket a szeretet szálai összekötnek és erősítenek – azok közé sorolhatjuk magunkat, akik nem a tömeg szintjén, nem az indulatok káprázatában nem az evilági életünk összkomfortjára fókuszálunk, hanem tudatos hitünk reményében vállalkozunk a jézusi út járására.

Sági József, Esztergom

Április 16., szombat

Jn 11,45- 57

„Mit tegyünk? Ez az ember ugyanis sok jelet tesz. Ha egyszerűen csak hagyjuk őt, mindenki hisz majd benne, aztán jönnek a rómaiak, és elveszik tőlünk a helyet is, a népet is.”

Jézus „konceptió perének” ördögi tervét a fenti – látszólag már-már jó szándékú – töprengés előzi meg.

A főpapok és a farizeusok rémültek veszik hírül Lázár feltámasztását, és Jézus népszerűségének növekedését. Vajon mitől ijedtek meg jobban? Attól-e, hogy elvesztik a népet, vagy attól, hogy „jönnek a rómaiak”? – Inkább az előbbire kell gyanakodnunk! Hiszen a farizeusoknak sok hibájuk volt ugyan, de nem voltak ostobák; észre kellett venniük, hogy Jézus nem az a lázítás-szító típus! Az ő ajkán még nem volt üres frázis a „Ne szállj szembe a gonosszal!” parancsa, hanem életté váltott ige. – A főpapi-farizeusi hatalom meggyengülése már sokkal realisabb veszély volt, hiszen a formáságoktól megtisztított hitgazságokat, a „kettős” főparancs méltó helyére állítását kitől kellett hallaniuk? Egy „senkitől”; a názáreti ács fiától! – Ezek után az ember vagy megtér, vagy ítélkezik; alighanem nincs más alternatíva!...

Horváthné Bajai Éva, Paks

1. Egy lelkigyakorlatos gondolat mélyen megragadt a lelkemben. Azt kérdezte a lelkigyakorlat tartója: Mit teszünk annak érdekében, hogy ha ránk kerül Krisztus keresztje, ne roppanjunk össze a súlya alatt?

Nem költői kérdés ez, hanem sorskérdés. Világunk teremtői rendjében jelen van a szenvedés. Azaz mindenkinek osztályrészül jut.

Sokan azt mondják, nem kell semmiféle előkészület. Ha jön a megpróbáltatás, akkor kell erősnek lenni.

Jézus példája azt mutatja, a legjobb előkészület a szenvedések elviselésére az elkötelezett élet. Aki tudja, mi a küldetése, mit kell megvalósítania a Földön, az megtalálja hozzá a módszert is. (Mert aki el akar érni valamit, az módszert keres, nem kifogást).

Az elkötelezett életű tud az úton megingás, vargabetűk nélkül menni. Jézus tudatosan vállalt mindent, szavait, cselekedetei következményét is. Nem kellett semmit visszavonnia, nem hátrált meg a nehézségek előtt.

2. Jézus jeruzsálemi bevonulása a halálba menő ember bátorsága.

Nem törődött senki véleményével. Tanítványait nem beszélte le a „királyi fogadtatásról”. Elfogadta a hozsannázást. Mert áldott, aki az Úr nevében jön. Nem fegyverrel, nem forradalommal, nem zendüléssel, nem jelszavakkal, nem tüntetéssel, hanem a legerősebbel, a szeretetparancs szelídségével.

3. Jézus szenvedéstörténete az utolsó vacsora termében kezdődik.

Ez részben életművének összefoglalása, testamentum, végrendelet, részben a meglévő tanítványi közösség megerősítése. Jézus, mint jó vezető, jó pásztor, útmutatást ad övéinek. Felkészíti őket arra, hogy ezután maguknak kell továbbvinniük minden megtapasztalt, megtanult dolgot, tanítást. Tudja, hogy Péter gyenge lesz, de ilyen próbákon keresztül erősödik a lélek.

4. A passió a Getszemáni kertben folytatódik.

Azt tartják, hogy Jézus itt élte át a halálfélelmet. A Csia-féle szentírás-fordítás így fejezi ki: „*Aztán bánat és otthontalanság kezdte gyötörni: Bánat fogja körül a lelkemet, míg csak a halál el nem jön*” (Mt 26,37-38).

Tehát Jézust nem halálfélelem, hanem bánat és otthontalanság érzése gyötörte. „*Tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be*” (Jn 1,11).

Nincs gyötrelmesebb érzés az otthontalanságnál. Ezért volt bánatos Jézus. Emiatt gyöttrődött az Olajfák hegyén.

5. Jézus kálváriája elfogatásával és a főpapok előtt folytatódik.

Mint bűnöző ellen, úgy vonulnak elfogni Jézust. Természetesen éjszaka, mert minden rosszféle hatalom így cselekszik.

Kaifás és a főtanács előtt Jézus hallgat. Hosszú ideig nem érttem, miért nem „osztotta ki” őket Jézus erélyesen, miért nem tett bizonyosságot előttük, ahogy tanítványaitól kérte (Lk 12,11-12).

Azóta megértettem, hogy megátalkodottak előtt a hallgatás a megfelelő alapállás. Ahol hatalmi szóval akarnak dönten a lelki kérdésekben – ahogy a főpapok –, ott nem érvényesül az érvelés, az okos szó, a szelídség.

6. Jézus drámájának legmegrázóbb része a hallgatva szenvedés. Ahol már nincs szó, csak fájdalom, fohászzkodás, halálvárás. Ez teszi számomra egészen hitelessé a szenvedéstörténet egészét.

Vincze József, Pír

„Szegények mindig lesznek veletek, de én nem leszek mindig veletek.”

Adás. A Szeretet egyik megnyilvánulási formája. Adás, de kinek? A szegénynek, a nálam szegényebbnek. Jézus tanításának a lényege az egyetemes Szeretet, hogy mindenkit szeretni kell. Adni, szolgálni, békésnek lenni. Ezek alapján jogosnak, ill. érthetőnek tűnhet Júdás álszent méltatlankodása: „Miért nem adták el inkább ezt az illatszert háromszáz dénárért, s miért nem osztották ki a szegények között?”

Júdás Mária tettét kritizálta, hogy drága olajat vett a Mesternek. Miért tette ezt Mária? Hiszen tényleg szét lehetett volna osztani azt a sok pénzt a szegények között! Az asszony szemszögéből nézve

egyértelmű: így fejezte ki szeretetét Jézus iránt. Mert ebben a cselekedetben is megnyilvánul a szeretet.

Szegények mindig lesznek köztünk, ezért nekünk mindig feladatunk a szerény élet és az adakozás, de vannak az életben kitüntetett pillanatok, amikor pl. ajándékkal fejezhetjük ki szeretetünket egymás iránt. Születésnapokon és Karácsonykor mi is ajándékozunk rokonainknak, barátainknak, szeretteinknek. Jobb esetben szeretetből.

Bajnok Balázs, Budapest

Április 19., Nagyhét - kedd

Jn 13,21-33, 36-38

„Bizony, bizony mondom nektek: Közületek egy elárul engem.”

A Húsvéthoz akár akarjuk, akár nem, hozzá tartozik az árulás kérdése is. Jézust két tanítványa is elárulja ekkor. Talán az egyik legnagyobb tragédia egy szeretet-közösségben az árulás. Vajon miért árulta el Jézust Júdás, és miért Péter? És mit érezhetett mindezért Jézus? Én mindig úgy érzem Péter árulása nem olyan súlyos. Hisz nem követett el semmit, bár letagadta Jézust. Félt. Félt felvállalni veszélyekkel szemben a hitét. De ha vétkeztünk is felül lehet kerekedni érzéseinken, ahogy Péter később Jézus nyomdokaiba is lépett. Biztosan megbocsátható az árulása. Júdás meg? Talán csalódott, talán ő is félt, és menteni akarta a bőrét. Esetleg a pénz kellett neki. Nem tudhatjuk. Az ő bűne súlyosabb volt, hiszen közvetve miatta végezték ki Jézust. Ő nem is tudott felül kerekedni saját bűnén, és öngyilkosságot követett el. Megbocsátható-e az ő árulása? Biztosan, de ehhez neki is meg kellett volna tudnia bocsátani önmagának. Mindenestre mindkettő bűn volt, de mindkettő bizonyosan bocsánatot nyert Jézusnál. Amire még kíváncsi lennék, hogy bár Jézus pontosan tudta előre ezeket az árulásokat, és mégsem tett ellenük látszólag semmit. Sőt a bűnösök szemébe mondta előre, hogy el fogják őt árulni. Vajon mit tehetett volna? Meg próbálni lebeszélni őket?

Vajon mi mit tehetünk szeretteink árulásai, saját árulásaink ellen? Mit vagyunk képesek még megbocsátani másoknak, és magunknak? Hogyan győzzük le félelmeinket, csalódásainkat? Hogyan érzük el, hogy képesek legyünk teljesen megbízni a szeretteinkben, magunkban, a hitünkben?

Ifj. Kiss Gábor, Pilisborosjenő

Április 20., Nagyhét - szerda

Mt 26,14-25

„Az Emberfia elmegy, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik.”

Júdás a következő kérdést teszi fel a főpapoknak: „Mit adnátok nekem, ha kezetekbe adnám őt?” Júdás önszántából áll a főpapok elé és pénzt kap azért, hogy elárulja mesterét. Sokszor felmerült bennem a kérdés, hogy vajon valóban csak a pénz miatt adja-e Jézust a főpapok kezébe vagy van valami más oka is. Esetleg csalódott Jézusban és a tanításában, nem azt kapta, amit várt tőle. Talán nem bízott meg teljesen benne, nem hitt abban, hogy amit Jézus tanít, az segítséget nyújthat nekünk az életünkhöz és másokon is segíthetünk általa. Ha Júdás valóban elvesztette mind ebben a hitét és feladta addigi életét, akkor csalódottságában ment el a főpapokhoz és árulta el Jézust. Nem mentegezni szeretném Júdást, épp ellenkezőleg. Hiszen feladta mind azt a jót, amiben hitt.

Hétköznapi életünk során, minket is nap mint nap csalódások érnek, és igen gyakran akadályokba ütközünk. Van, hogy nagyon nehéz hűek lennünk a jézusi tanításhoz; nehéz szeretettel fordulnunk a másik felé, segíteni azoknak, akiknek szükségük van rá – hiszen nekünk is megvannak a saját gondjaink.

Azt gondolom, mégsem szabad – csalódásaink ellenére sem – feladnunk; nem szabad letérnünk arról az útról, amiről egyszer már megbizonyosodtunk, hogy helyes. Egyszerűnek hangzik a képlet: jónak kell lennünk – hiszem azt, hogy sok kitartással és baráti segítséggel napról napra közelebb kerülhetünk ehhez a jézusi Jóhoz.

Kiss Anna, Budapest

Mire tanít Jézus *bennünket* tanítványai lábának megmosásával? Az Evangélium úgy fogalmaz, hogy „*ekkor adta övéinek szeretetének legnagyobb jelét.*” Ő maga viszont továbbhárítja az okot: „*nem nagyobb a szolgál uránál, sem a küldött küldőjénél.*” Vagyis saját – az Atyához viszonyított – kicsinységére hivatkozik, és egyúttal erre hív fel bennünket is: ne tévesszünk mértéket, mikor saját nagyságunkat vagy tisztaságunkat mérlegeljük! Egyszerre tekint minden irányba: a lábmosás szolgál munkájának végzése közben kijelenti, hogy aki megfürdött, a lábát annak is meg kell mosni, hogy igazán tiszta legyen; majd zárásként a kölcsönösséget hangsúlyozza: „*nektek is mosnotok kell egymás lábát.*”

Igen, nem szabad elfelejtenünk, hogy mindnyájunknak van „lábunk” ott lent, közel a földhöz, amelyet szemünk elől könnyen eltakarhat például a magasan hordott orrunk. És ez a „láb” könnyen bepiszkolódik, gyakori mosásra szorul — a jó a dologban viszont az, hogy ha megtaláltuk, gyorsan nagyobb eredményt érhetünk el, mint hosszú évek aprólékos körömpucolásával. Jézus még arra is felhívta figyelmünket, hogy bizony elég meglepő helyeken is felbukkanhat ez a „láb”: például gyakran az tesz tisztátalanná, ami a szánkon kimegy!

Innen tekintve a lábmosás konkrét példája annak, hogy Jézus elveszi a világ bűneit — legalábbis, ha a világ hagyja ezt. Péter beadta a derekát, közösséget vállalt Jézussal. Engem vajon mennyit kell gyözködnie még? És vajon mikor jutunk el Exupéry látomásáig, a „mindenki elveszi a világ minden bűnét” megvalósulásáig?

Ma már nem szokás vendégeink lábát megmosni; mi lenne hát a lábmosás mai megfelelője? Ma mit tenne Jézus az utolsó vacsorán? Azaz: minek gyakorlására hív fel példája bennünket most?

Wágner Ferenc, Budapest

A Jézussal töltött utolsó napok történései mélyen bevésődtek a tanítványok emlékezetébe. Akkor este, az utolsó vacsoránál, még ha sejtették is, biztosan nem tudták elhinni, hogy ezek a búcsú órái. Vajon máshogy búcsúztak volna, ha elhiszik? Ha előre látják az eseményeket? Jézus egyértelműen búcsúzik. És ebben a búcsúban benne van, hogy még egyszer, utoljára, még mondani akar nekik valamit. A kenyértöréssel, a lábmosással. Vajon mit értettek meg belőle? Nem tudjuk. Talán ahogy teltek-múltak az évek, egyre jobban megértették. Péter kérdéseiből, felindulásából, pénteki kardrántásából látszik mennyire új volt és szokatlan számukra a szemlélet, melyet Jézus közvetített. Az evangéliumok megszületése viszont bizonyíték, hogy a lényeg végül mégis átöröklődött, a tanítás nem veszett el és mi ma is olvashatjuk.

Mi vajon milyen nyomot hagyunk másokban? És mire emlékszünk tanítóinkból? Nagy dolog, hogy vannak gondolataink, melyek leírhatók és átörökíthetők. És az is nagy dolog, hogy személyes találkozásokkal éreztetni tudjuk, amit fontosnak tartunk. Hiszen gyakran nem a szépen kidolgozott elméleteink, okfejtéseink, beszédeink, tanításaink hatnak leginkább, hanem az odavetett félmondatok, azok a kijelentések, amiken nem is gondolkodunk. A szavaink helyett a gondtalanság, ami kihallatszik mögülük. Az, hogy mekkora az életbe vetett hitünk, mennyire bízunk magunkat a gondviselésre, általában nem a megregulázott gondolatainkon látszik, hanem az érzéseinken. Sokszor nem az érint meg másokat, amit előre megfontolt, komoly átgondolás után teszünk, hanem az, amit csak úgy élünk. Az életbe vetett hitünket nem tudjuk tudatosan közvetíteni, az lerí rólunk. Talán azért volt Jézus olyan nagyszerű és azért tudott ilyen nagy hatással lenni másokra mert a hite, az életézés, boldogság, amely átjárta összhangban volt a tanításával. Irigylésre méltóan kiegyensúlyozott volt és meg is tudta fogalmazni, hogy mit kell tennünk ahhoz, hogy kövessük őt ezen az úton. Köszönjük Neki az Örömhírt!

Rauscher Anna, Budapest

Előző nap a hozzá legközelebb állóknak, *övéinek* adta szeretetének legnagyobb jelét, ma már csak ellenségei veszik körül. Mit tesz Jézus? Ugyanazt. Amire hívott, amit parancsolt, azt most teszi: szereti ellenségeit, miközben azok módszeresen kínozzák, majd megölik. Az őt ütlegelő poroszlót tanítja („ha rosszul szóltam, bizonyítsd be a rosszat”), Pilátus válláról pedig igyekszik levenni a felelősség terhét („Semmi hatalmad sem volna fölöttem, ha onnan felülről nem kaptad volna. Annak, aki engem kiszolgáltatót neked, nagyobb a bűne.”)

Hogyan lehet valaki ennyire a helyén élete legválságosabb pillanataiban? Csakis úgy, ha tanítása nem elméleti tudás, hanem a legmélyebben átélt belső bizonyosság. Jézus biztos volt abban, hogy

ezek az emberek végső soron nem tudnak ártani neki vagy ügyének, így nem is tekintette valódi ellenségeinek őket. Az általa hirdetett radikális ellenszerezetet csak az valósíthatja meg, aki senkit nem lát ellenségének. Aki érti, hogy miben áll és kié a valódi hatalom és dicsőség. Akinek Országá nem e világból való. Aki felismerte, hogy a halált legyőzni csak úgy tudja, ha ő maga — meghal.

Wágner Ferenc, Budapest

Április 23., Nagyszombat

Mt 28,1-10

Nagyszombat. A nap, amikor nem tudjuk, mi történt. Erről a napról csak annyit írnak le az evangélisták, hogy a Főtanács Pilátussal egyeztet (a szombat dacára). A tanítványok azonban valószínűleg nem a szombat miatt nem tesznek semmit sem; igyekeznek csendben meghúzni magukat, az életükért reszketve bujkálnak. (Minden bizonnyal külön-külön.) Félnak, ki tudja, mit hoz a bosszú, nincs-e parancsba adva, hogy mindenkit meg kell ölni, aki a Názárettel kapcsolatban állt. És közben gondolkodnak. Végképp le kell számolniuk a Messiás által vezetett dicsőséges Izrael álmával és az évszázadok során az Isten országáról kialakult képpel. Ezekben az órákban válhat nyilvánvalóvá számukra, hogy ha hűek akarnak maradni Mesterükhöz, akkor nem számíthatnak békés, tisztos öregkorra.

Jellemző, hogy az asszonyok ezzel szemben sokkal praktikusabban tudnak gondolkodni, pedig személyes veszteségük legalább akkora, mint a férfi tanítványoknak. De mit számít a fájdalom, az üldöztetés, a jövő vagy a küszöbön álló világvége? Jézus testét pénteken már nem lehetett eltemetni, ezért ezt vasárnap kell megtenni, pont. Ha a test előkészítését nem a vasárnap déli hőségben akarják végezni, akkor pedig már szombat este be kell szerezni a hozzávalókat. A dolgoknak megvan a maguk rendje, és aki tartja magát a rendhez, azt nem szakítják szét egzisztenciális problémák.

A feltámadás csodája mind a férfiak szétesettségét, mind a nők összeszedettségét alapjaiban írja felül. Idén számomra ennek az az üzenete, hogy igenis van egy tanítás, van egy igaz ügy, ami zárójelbe teszi (zárójelbe kellene tennie) minden e világi kétségünket és teendőnket. A tanítás lényege ez: Isten mindannyiunk apukája, aki mindannyiunkat ugyanúgy, feltétel nélkül szeret, és akit embertársainkon keresztül lehet viszontszeretni. Az igaz ügy pedig az, hogy az Isten- azaz emberszeretet segítségével valósítsuk meg a földi Isten Országát, ami nem köztünk **lesz**, hanem köztünk **van**, rajtunk fordul.

Bajnok Kristóf, Budapest

Április 24. – Húsvét – Jézus Krisztus él!

Jn 20,1-9

1. Általános tapasztalat, hogy biológiai életünk elvehető, megölhető. De a lélek és a szellem dolgaihoz nem férhet hozzá egyetlen gyilkos sem.

Mégis évezredek óta hiszik sokan, ha a testet megölik, elpusztul az eszme is. Pedig pontosan a fordítottja igaz: aki biológiai életét is feláldozza eszméiért, az vérrel erősíti a tanítást, amit képviselt. Jézussal is így történt. Életodaadásával hitelesítette, időt állóvá tette tanítását. Gyilkosai nem árthattak az Igének, hanem akarataikon kívül erősítették azt.

2. Húsvétkor nem teóriákat, elméleteket kell felállítani az életről, hanem arról kell tanúságot tenni, hogy Jézus él.

- *Jézus Krisztus él az Igében.* A jézusi szó élettel teli. A Szentírás nem csupán irodalmi mű, hanem Logosz is (Isten élő és életet formáló szava). Egy hitetlen tudós a kezébe vette a Bibliát, és elhatározta, hogy az evangéliumok minden mondatát megcáfolja. Még a feléig sem jutott, amikor azt érezte, nem tud ellenállni annak az erőnek, ami Isten Szavából árad. A cáfolatból nem lett semmi, de hitre jutott. Megtapasztalta a Logosz erejét. Saját életéből is bőséges tapasztalatom van a Szentírás szemléletét, életet formáló erejéről.

- *Jézus Krisztus jelen van a közösségben.* Minden közösségben Jézus sajátos arca mutatkozik meg. Ahol az ő nevében jönnek össze, ott erő, barátság, összetartás, lelkesítő életérzés jelentkezik. Nem nagy szavak ezek, hanem megtapasztalt valóság. Életem legkiemelkedőbb élményei a közösségi élmények. A közösségnek nagy szerepe volt sokak elköteleződésében. Az életre szóló barátságok jelzik, hogy Isten Országának örömhíre egységesítő erő. A megélt kereszténység pedig dinamikussá, védetté teszi a közösséget. Jézus Krisztus jelenléte biztosítja, hogy lélekben-szellemben mély tanítás és lelkesítő jellemezze a nevében összejött közösséget.

- *Jézus Krisztus megmutatkozik a rászorulóknak.* „Amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek” (Mt 25,40) E mondat valóságát minden héten megélem, mikor a táplánypusztai otthon betegeivel találkozom. Mennyi betegség, baj, megalázás, erőszak nehezíti az életüket. Mégis: Tóni állandóan mosolyog, Árpád verseket és aforizmákat mond, Anikó énekel, Lacika a legnagyobb áhítattal figyeli a liturgiát, Zsuzsika beszámol a heti élményeiről, Tamás kívülről fújja a szent énekeket. Szívből örülnek minden kicsi ajándéknak, jó szónak. Együtt nevetünk a vicces helyzeteken. Ha igazságot kell tenni, hozzám fordulnak. 24 éve vagyok köztük, már el sem tudnám képzelni nélkülük a hétvégét. Ők szorulnak rá legjobban a vigasztalásra. Nekik szól igazán az örömhír. Bennük látszik legjobban Jézus Krisztus.

- *Jézus Krisztus él a csendben, a természetben, a szívünk mélyén.* Nyári táboraink remetenapjai meghatározó élmények. Egyszer arról beszélgettünk, miért olyan különös órákat egyedül lenni a természetben. Valaki azt válaszolta, mert élő dolgok vesznek körül bennünket. Így igaz. Él a fa, a fű, a bogár. Az élet pedig nagy hatást gyakorol ránk. Húsvét öröme: Jézus Krisztus él, az élet elpusztíthatatlan, a halál nem győzheti le az életet.

Vincze József, Péter

Április 25., Húsvét hétfő

Mt 28, 8-15

Az asszonyok vegyes érzelmekkel hagyták el a sírt. Félelem volt bennük, mert megélték a feltámadást, de eközben öröm is volt a szívükben. Ez volt az erősebb, e nélkül nem rohantak volna az apostolokhoz semmivel sem törődve elmondani az örömhírt. A hitük erősebb volt, mint a félelmük. Nem kérdeztek semmit Jézustól, nem kételkedtek abban, hogy feltámadt, ezért teljesítették szó nélkül, amit a Mester kért tőlük.

Nagyon szép lenne, ha mi ugyanígy tudnánk tenni, a lehető legnagyobb egyszerűséggel, kérdések felvetése helyett csak megélnénk a Jézussal való találkozást. Az embernek megvan az a tulajdonsága, hogy amit csak lehet, megkérdőjelez. Próbálunk racionálisan gondolkodni, kételyeket vetünk fel, megmagyarázunk mindent és annak az ellentétét is, miközben a lelki élmény elmarad. Sokszor csak magán az eseményen gondolkodunk, miközben elveszünk a részletekben. Ami a lényeg lenne, eltűnik.

Sokszor tapasztaljuk, hogy túlbonyolítjuk az életünket. Állandóan a tennivalókon, gyakorlati dolgokon, praktikus ötleten jár az eszünk, ahelyett hogy egyszerűen csak megélnénk a dolgokat. Gyakran a jobbnál is jobbat keresünk, még a tökéletes sem elég jó, felesleges dolgokon rágódunk.

Lehet, hogy több haszna lenne az asszonyok viselkedését követni. Lehet, hogy nem kellene mindent ésszel megoldani, hanem tanácsosabb lenne egy kicsit elmélyülni, és a dolgok valódi értelméről, az igazi mondanivalóról elmélkedni.

Próbáljuk meg ennek a szakasznak az üzenetét, a feltámadásba vetett hitet ne megérteni, hanem átélni. Jézus, ugyanúgy, mint az asszonyokat, minket is hív, ha hiszünk benne, megjelenik előttünk, szól hozzánk, biztat minket, feladatot ad nekünk, küld minket. De csak ha mi is „Mária módjára” képesek vagyunk leborulni a lába elé.

Csíky Lajkó, Budapest

Április 26., kedd

Jn 20,11-18

Mária Magdolna kétségbeesett: elvitték az Urat. Nincs többé. Jézus azonban megáll mögötte, és megkérdezi miért sír. Vajon milyen okból teszi, ha egyszer úgyis tudja a választ? Isten nem hagyja magára az elkeseredett embert, felkeresi és megvigasztalja. Nekünk van szükségünk arra, hogy kiönthessük szívünket neki. S néha – ahogy Mária Magdolna – nagy szomorúságunkban észre sem vesszük, hogy ott a szemünk előtt a megoldás, a megnyugvás lehetősége. Amíg valaki nem találkozik Jézussal, valóban minden oka megvan a csüggedésre: nem kell se újság, se híradó, elég csak körülnézni. Amikor azonban Jézus közeléből, az Ő szemével kezdjük látni a valóságot, akkor átértékelődnek a történések. A nyomorúság akkor is nyomorúság marad, csak ismerjük azt, aki meg tud oldani minden nyomorúságot. A szükség akkor is nyomasztó, de tudjuk: Istenünk gazdag, és minden szükségünket ki tudja elégíteni.

Mi az oka annak, hogy nem ismerjük fel Jézust, még ha ott áll a szemünk előtt is? Észrevesszük-e, tisztában vagyunk-e vele, hogy naponta hányszor próbálkozik megmutatni magát nekünk?

Fogékonyak vagyunk rá? Vagy épp más, sokkal fontosabb dolgunkat végezzük? Hallgatózzunk, Jézus nevünkön szólít!

Jézus nem csak alkalmi megnyugvást nyújt – Mária Magdolna esetében ez a bizonyosság, hogy mestere feltámadott –, hanem megtölti a szívünket örömmel: „Az én örömetem adom nektek, hogy ti örömtők teljes legyetek”. Ez az öröm nem hangulat, ez állapot. Ha esetleg a körülményeink miatt sírva fakadunk, nincs jó hangulatunk, ez az öröm akkor is megmarad a szívünkben.

Ám ezzel még nincs vége. Jézus kivétel nélkül mindenkinek, akivel a feltámadása után találkozott, azonnal valami feladatot, küldetést adott. „Menj el testvéreimhez, és vidd nekik hírv: Fölmegyek Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, Istenemhez és a ti Istenetekhez.” Nekünk is van feladatunk. Jézus szólít minket, eltölt bennünket örömmel, küldetést bíz ránk, és képessé is tesz bennünket annak elvégzésére: Szentlelkét ajándékozza nekünk. A Szentlélek ad bátorságot, szót a szánkba, hogy helyén mondott ígét tudjunk továbbadni, s szeretetet a szívünkbe azok iránt, akikhez küld minket a mi Urunk.

Ne csüggedjünk hát! Jó a mi Istenünk, számíthatunk rá. A mi lehetőségünk és feladatunk mindössze annyi: kinyitjuk magunkat előtte egészen, fenntartások nélkül, és engedjük, hogy azt csináljon velünk, amit akar. Azzal ajándékozzon meg, amivel akar. Oda küldjön, ahová Ő jónak látja.

Urunk, adj nekünk halló és befogadó szívet!

Kőszegi Júlia, Budapest – Pécs

Április 27., szerda

Lk 24, 13-35

„Őt magát azonban nem látták.”

Isten, aki úgy van jelen, hogy nincs (jelen?). Isten, aki úgy hiányzik, hogy itt van, velünk.

Az emmauszi tanítványok története olyan példázat, amely talán épp azokban a pillanatokban válik leginkább értelmezhetetlenné, beláthatatlanná, amelyekben a legnagyobb szükségünk volna rá. Olvashatjuk előtte, szorongva és bizakodva; s hirdethetjük utána, a fölismerés ujjongásával: „Ugye lángolt a szívünk?...” De ezt az esteledést, ezt a ránksötétedést aligha spórolhatjuk meg magunknak. Pedig mintha szeretnénk. Mintha túl gyorsan múlna el fölöttünk minden húsvét, minden nagypéntek – két tepsi bejgli és egy tavaszi nagytakarítás közt –, hogysen időt mernénk adni magunknak arra, hogy észrevegyük a Golgota fölé boruló éjszaka valódi, abszolút sötétségét. Jézus tökéletes magányát és teljes elhagyatottságát. Ha úgy tetszik: identitásválságát. Azt a pillanatot, amelyben egészen emberré lett.

„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”

Ez itt a mélypont; a mi életünké is. Végpont. Holt-pont, ahonnan nincs kilátás.

Arra az igazságra sem, amelyet pedig – előtte; utána – talán épp az emmauszi tanítványok kicsinyített, szelídített allegóriája világít meg nekünk: hogy itt van. Hogy mire nyitni merjük a szánk: „Maradj velünk”, már rég berendezkedett jelenünkben és jövőnkben.

S hogy eddig az igazságig csakis magányunk, elhagyatottságunk, istentelenségünk új és új megélésén: új és új beismerésén keresztül vezet út. A pillanatban, mikor felkiáltunk: „lámmá szabáktáni” – Ő, aki a maga gyönyörű paradoxonaival előttünk járta meg az emberi nyomorúság mélyét: akkor lesz hozzánk a legközelebb.

Kipke Ágnes, Budapest

Április 28., csütörtök

Lk 24,35-48

„megjelent köztük” – Hitünk alapja az, hogy az apostolok látták a feltámadt Jézust. Hiszen ha fel is támad, de nem mutatkozik meg senkinek, akkor sosem lesz kereszténység. Jézus felszólította a tanítványait, hogy tapintsák meg kezét és lábát, majd velük együtt evett. Ennél jobban aligha lehetne bebizonyítani a feltámadást... Nekünk is szükségünk van a feltámadt Krisztus látására és ez megadatott nekünk az apostolok nyomán, akik tanúságot tettek és tanúságuk nyomán mi is láthatjuk az Urat. Persze nem úgy, mint ők, hanem egyfajta belső látással, ami azt jelenti, hogy élő, személyes kapcsolatban vagyunk vele.

Törekedjünk erre a személyes kapcsolatra imával, elmélkedéssel, csenddel..., hogy mi is megtapasztalhassuk az Úr jelenlétét!

„Békesség nektek!” – Ez nem egyszerű üdvözlő formula, Jézus a Szentháromság közösségének a békéjét adja tovább ezzel a köszönéssel a tanítványoknak és minden embernek. A krisztusi békesség nem a lélek nyugalma, szélcsendje csupán, hanem a Szentlélekben való átforgalmazás, végleges részesezés Isten nyugalmából.

Töltsön el minket is az isteni béke és sugározzuk ezt a körülöttünk élők felé is!

„megtérést és bűnbocsánatot kell hirdetni minden népnek!” – Egyértelmű és félreérthetetlen parancsot kaptunk. Akkor teljesítjük hűséggel Krisztustól kapott küldetésünket, ha az egyik legnagyobb hittitok, a feltámadás hirdetése mellett nem feledkezünk meg a bűnbocsánat hirdetéséről. És akkor vagyunk igazi tanítványok, ha Krisztus feltámadásának hittel való elfogadása mellett elfogadjuk a bűnbocsánat ajándékát is az irgalmas Istentől. A bűnbocsánat szentségében megtapasztalhatjuk, hogy emberi bűneinket egyedül Isten megbocsátó szeretete képes legyőzni. Hatalmas ajándékokat, kegyelmeket ad nekünk a Jóisten, éljünk azzal a lehetőséggel, amit a bűnbocsánat szentségében kínál nekünk!

Szikszai Sándorné (Csiky Mártus), Budapest

Április 29., péntek

Jn 21,1-14

A tanítványok Jézus halála után, sőt: a feltámadás megtapasztalása után is olyan zavarodottak voltak, hogy Jézus kénytelen volt tovább folytatni a küldetésükre való felkészítést. Többször is megjelent nekik, és szeretete volna arra az életpályára állítani őket, amelyről annyiszor beszélt nekik, még életében, azután halála és feltámadása után. Mit gondolhatott Jézus, amikor harmadik megjelenése után, ismét a halászhajónál találta őket, amint folytatják régi mesterségüket, teljesen eredménytelenül: egész éjjel kint dolgoznak a tavon, és nem fognak semmit. A parton várta őket és mikor hallótávolságba jutnak, megkérdezte, hogy nincs-e valami ennivalójuk. Mikor bevallották, hogy nincsen, azt mondta nekik, hogy vessék ki a hálót a hajó jobb oldalán, mert ott találni fognak. A háló tele lett halakkal, s János felismerte az Urat, Péter pedig a tengerbe vetette magát, hogy előbb odaérjen Hozzá. A többiek kikötöttek, s a hálót alig bírták kihúzni a partra.

Jézus nem dorgálta meg őket, nem mondta, hogy mért ilyen értetlenek, hanem szeretettel vendégül látta őket, a pirosló parázson hal és kenyér volt, leültek és együtt reggeliztek, mint annyiszor. Jézus alkalmat adott Péternek, hogy háromszoros tagadását is jóvátéve, háromszor kinyilvánítsa: *„szeretlek Uram”* (filiával, erossal és agapéval) és megkapta a felhatalmazást arra, hogy *„Legeltesd az én juhaimat!”* Ezek után otthagyták a hajót, és összegyűltek imádkozni az „emeleti teremben”, és várták a Szentlélek kiáradását, amely erővel töltötte el őket hivatásuk felvállalásában.

Uram, hányszor de annyiszor nem halljuk meg hívó szavadat, kevésbé fontos dolgok miatt, és vonakodunk beállni a Te munkádba. Lelked ereje nélkül nem tudjuk mindazt elvégezni, amiért életbe szólítottál minket. Tégy minket alkalmasabbá, jobbá és lelkesebbé, mert tudjuk, hogy csak a Te akaratod szerint érdemes élni. Amen.

Bíró Gézáné, Budapest

Április 30., szombat

Mk 16,9-15

„Szemükre vetette hitetlenségüket és szívük keménységét, mert azoknak, akik őt föltámadása után látták, nem hittek.”

„Minden csoda vagy semmi sem az.” (Török Sándor)

Választani kell. Vajon melyiket választod? Hiszel még a csodákban? Része az életednek?

Milyen hit az életed alapja? Hiszed-e, – szilárdan, belső mély meggyőződéssel – hogy nem a véletlen szeszélyes játéka folytán csöppentél ide? Megérzed néha, hogy milyen hatalmas csoda része az, hogy itt vagy? Hiszed-e, hogy minden azért van körülötted, hogy neked segítsen egyre jobbá válni? Ha végigtekintesz az életeden, mered-e egy gyönyörű, lassan bontakozó virág szirmainak fejlődését látni benne?

*„Úgy néztem magamra mindig,
ahogy csodára nézni illik.
Csodára, az emberfiára,
Kezeire, nyírott hajára.” (Szécsi Margit)*

Képes vagy észrevenni a csodát a saját életedben?

Hunyd le a szemed, és képzeled magad elé az utolsó pillanatodat, amelyben észrevetted az élet szépségét körülötted, és megláttad Isten kisujja nyomát!

(Megköszönted már?)

Mersz még rácsodálkozni ezekre a pillanatokra? Vagy lenézed, gyermeteg balgaságnak, érzelgősségnek tartod ezeket a mozzanatokot... Meg tudnak érinteni téged? Vagy érintetlenül szegélyezik az utadat? Sokat gyűjtöttél már belőlük?

"Ne várj nagy dolgot életedbe.

Kis hópelyhek az örömök,

szítáló, halk szírom-csodák.

Rajtuk át Isten szól: jövök." (Reményik Sándor)

Képes vagy bízni az emberekben? Elhiszed, hogy Isten fontos üzenetét közvetíthetik számodra? Ki az, akinek hiszel? Ki az, aki a rád terülő sötét éjszakádban világosságot tud neked mutatni? Van ilyen ember? Van, akinek akkor is adsz a véleményére, ha számodra nem egészen érthető, logikus, pontosan levezethető, amit mondani akar? Vagy csak a magad feje után mész... Leszegett fejjel menetelsz, és nem nézel az út szélére...

Néha emeld fel a fejed, és tudni fogod, mit kell meglátnod...

Vincze Katalin, Szár

Május 1. – Húsvét 2. vasárnap – „Hacsak nem látom kezén a szögek nyomát...” Jn 20,19-31

Elgondolkoztató, hogy a tanítványok mennyire örültek, hogy láthatják az Urat, Tamás meg nem tudott velük örülni. Mennyire tipikus jelenség, hogy – különösen vallási értelemben – nem nagyon vagyunk képesek együtt örülni mások örömeivel, ha mi nem részesedtünk belőle. Nehezen fogadjuk el, hogy mások öröme akkor is hatással van ránk, ha az a másoké. Legalább ennyire fontos, hogy a mi örömünk, és bizony bánatunk, elégedetlenségünk, Istennel szembeni értetlenségünk is hatással van másokra. Nagy a kísértésünk arra, hogy örömeinket megtartsuk az arra érdemeseknek.

Bánatainkkal és sérelmeinkkel már nem vagyunk ennyire *igényesek* és *válogatósak*. Nehezebben vállaljuk a felelősséget másokért, különösen akkor, ha nem ugyanazt az utat választották, mint mi. Ha hitetlenkedve talán ők is azt mondják, hogy ha látom a sebeket, a szenvedést és a halál nyomait rajtatok, akkor talán hitelt adok a szavaitoknak és életeteknek.

Legalább ennyire nekünk szól Tamás ijedt felkiáltása, amikor valóban meglátta azt, amit valószínűleg látni és elhinni sem akart: az isteni szeretetet az emberi élet kétértelműségébe „csomagolva”. Nem véletlen a rémülete: Te jó Isten, hát ez lesz az Isten szeretetéből, ha az emberek kezébe kerül? Hát ez az az élet, amely felülírja minden várakozásunkat? Ez az én sorsom is? Hát én egészen másként képzeltem a diadalmas világnézetet, és egyáltalán az emberi gonoszságon aratott győzelmet. Hol marad a diadalmenet, hol az angyali kórus? Te jó Isten, hiszen ez az én életem is?

Mit akarunk mi látni Jézusból, a jézusi életből? Talán botránkozva, egyre növekvő önsajnálattal nézünk végig életünkön? Sóhajtozva nézzük mindazt, amiről lemaradtunk, és sebeinket meg halálra szántságunkat mutogatjuk mindenkinek? Ez minden, és ez tölti be életünket, vagy a jézusi élet a maga teljességében kell nekünk? Mekkora érték számunkra az odaadott élet, és annak örömét akarjuk-e meglátni Jézusban, és megláttatni saját életünk által ugyanezt az örömet másokkal is?

Sulyok Gábor, Budapest

Május 2., hétfő

Jn 3,1-8

Jézus és Nikodémus

Nikodémus nagysága alázatában áll, amit nekünk is meg kellene tőle tanulnunk. Társadalmi helyzetét és előképzettségét tekintve magasan Jézus fölött áll, mégis ő megy Jézushoz: "felkereste őt". Meghívhatta volna saját házába, de inkább ő indul útnak. Kérdezni szeretne valamit. Bensőleg bizonytalanra vált, és ezt őszintén bevallja önmagának. Megnyílik Isten ajándékozó szeretetének befogadására azzal a nagy lelki alázattal, amely nélkül az ember nem tud eljutni a hitre. Istennek ilyen nyitott, az ő elfogadására kész emberekre van szüksége. Ebben különbözik Nikodémus a farizeusoktól. Amikor Jézus ezután arról beszél majd, hogy az embernek lelkileg újjá kell születnie,

ismét gyermekké kell lennie, könnyen felfogjuk e kijelentés értelmét, mert Nikodémus konkrét példája már szemünk előtt áll.

Azzal a kimondatlan kérdéssel keresi fel Jézust: Megtudhatom tőled, hogyan eszközölhetném ki örök üdvösségemet? Milyen utat ajánlasz nekem ahhoz, hogy bemehessek Isten országába?

Jézus válasza (3.v.) meglepő: önmagad erejében semmit sem tudsz tenni. Hagynod kell, hogy más tegyen veled valamit! Többre van azonban szükséged a János kiszolgáltatta bűnbánati keresztségnél. Istennek kell tennie valamit, és neked ezt el kell "szervedned". Arra van szükséged, hogy Isten által, illetve "felülről" kiindulva újjászüless.

Az evangélista a *hívő keresztény életről* beszél. Arról, hogy a keresztény embernek kicsinnyé kell lennie, Isten előtt meghajolnia, és késznek lennie arra, hogy új életet kezd. Az ilyen hívő magatartás azonban, amelyben az ember lélekben "szegénnyé" és "Isten gyermekévé" (1,12) válik, ismét csak a Lélek ajándékaként gondolható el. Ezért az ember megszentelődéséhez, a "felülről" történő újjászületéséhez nyújtott isteni segítséget egyáltalán nem kisebbíti az a tény, hogy hangsúlyt kap az az emberi tevékenység is, amellyel a hívő ember járul hozzá a külsőleg is látható szentségi történéshez.

Nikodémussal együtt valamennyiünknek újra kicsinnyé kell lennünk, hogy valóban Isten gyermekeivé lehessünk, és megláthassuk "Isten országát". A külsődleges, szimbolikus vízből való születés önmagában nem elegendő.

Csizovszki Robi, Sopron

Május 3., kedd

Jn 3,7b-15

„Újra kell születnetek.”

Isten Szentlelke jelen van világunkban a teremtés kezdete óta.

- A teremtés kezdetén Isten Lelke ott lebegett a vizek felett – általa lett a káoszból kozmosz. (Ter 1,2)
- Az emberbe az Isten belélehelte az élet leheletét – így lett a matéria a lélek hordozója (bár ezt sokan fordítva gondolják). (Ter 2,7)
- Isten küldöttjei, a próféták, csak az Ő Lelkének segítségével tudtak munkálkodni, amit tanítványaiknak tovább is tudtak adni. (2Kir 2,9-15)
- Jézus megfogadásának pillanatában jelen volt a Lélek. (Mt 1,20-21)
- Nyilvános fellépésének kezdetén nem csak vízbe, de Szentlélekbe is bemelegszik. (Jn 1,32-33)
- Jézus tanításának biztos eleme: *„Aki nem születik újjá vízből és Szentlélekből, nem mehet be Isten Országába.”* (Jn 3,5)
- Pünkösöd ünnepe a tanítványok Lélekben való újjászületése. (Apcs 2,1-4)
- Aki igazi tanítvány és tanító akar lenni, csak a Lélek erejében teheti.

Isten Szentlelke azt tudja betölteni, aki üres.

Üres az, aki belátja: kell egy nagyobb erő
kell egy magasabb intelligencia
kell egy nagyobb távlat
kell felülről egy kéz, amely segít
kell oldalról (közösség) több kéz, amely támaszt ad és vigasztal.

Aki ezeket belátja, ezeket kéri, Isten Szentlelke betölti, vezeti, erősíti.

A mennyei Atya legfőbb ajándéka a Lélek. (Lk 11,12-13)

Jézus pontosan fogalmazott Nikodémusnak: „Újjá kell születnetek...” (Jn 3,7)

Csodálatos magyar szavak mutatják be, mit jelent az újjászületés: ébredés, megtérés (hazatérés), gyökeres változás gondolkodásban és életmódban, állandó (lelki) készenlét, megfordulás, megújulás.

Az újjászületett életnek csodálatos hatásai vannak.

- „Fiaitok és leányaitok prófétálni fognak.” (Apcs 2,17) Azaz: Isten nevében beszélnek. Az Ő tanítását hirdetik, szölik. Amikor fiaink és leányaink ezt teszik, közel lesz Isten Országá.
- „Ifjaitok látomásokat látnak.” (Apcs 2,17) A fiatalok, akik a legjobban látják, értékelik a realitásokat, akik a valós dolgokra figyelnek, látomást látnak. Isten-élményük lesz! Döntő tapasztalatot szereznek a láthatatlan szellemvilágból és a Szellemházáról. Ekkor Isten Országá nagyot fejlődik a Földön.
- „Álmokat álmodnak a vének.” (Apcs 2,17) Az öregek, akik már kinőtték az álmodozás korát, újra álmodni mernek. Újra megtelnek energiával, újra a jövővel foglalkoznak, Isten

Országa földi építését tovább folytatják. Milyen csodálatos állapot lesz ez. Az öregek tudnak aludni és álmodni (nyugtatók, altatók nélkül), lesz bennük energia, tettvágy.

Isten Szentlelke, lelket, embert, világot felforgató, megújító ereje csak rajtunk keresztül működik. Kérjük a Lelket magunknak, gyermekeinknek, közösségeinknek, egyházunknak, hazánkunknak.

Vincze József, Pér

Május 4., szerda

Jn 3,16-21

„Úgy szerette Isten a világot...”

János evangélista szerint az Emberfia eljövételének indoka az *isteni szeretet* (16. v.). Ez a vers annyira közsímet, hogy már szinte észre sem vesszük a benne rejlő csodát. Pedig ez a csoda alkotja világnézetünk lényegét. A kijelentés nem arra utal, hogy Isten valamiképpen szeretett, és ezért valamit ajándékozott. Inkább ezt fogalmazzuk meg: magának az Atyának a szeretete találta meg kifejeződési módját, ez a szeretet vált eseményé és kézzelfoghatóvá abban, hogy az Atya "az egyetlen Fiát" a világnak adta. Az "olyan nagyon" kifejezés a mondat elején (a "mert" kötőszó ugyanis a görögben a kifejezés mögött áll) még hangsúlyosabbá teszi ezt a hallatlan állítást. Ha a "világ" (koszmosz) szóból kihalljuk a lekicsinylő hangot is, még csodálatosabbnak mutatkozik az ajándék: "Fiát, egyetlenét" adta nekünk. Nemcsak "átadta" (a kereszthalálra), hanem a világnak "ajándékozta", a világra "hagyta" őt. Ezáltal Isten önmagát nyújtotta a világnak, a Fiában *önmagát* adta. Amikor ezt a mondatot felolvassuk, sem többet, sem kevesebbet nem hirdetünk, mint ezt: az örök, lényegileg transzcendens Isten személyesen elkötelezte magát a jelentéktelen világ és szájalomra méltó lakói mellett. Vajon a mai világkép ismeretében, amelyben a mi világunk alig mutatkozik nagyobbak egy porszemnél, fenntartható ésszerűen ez a világnézet? Kétségtelen, hogy merész ötlet a természetnek ez a fajta felfogása. Ám ennek ellenkezőjére is gondolnunk kell. A teremtésre vonatkozó elképzeléseink mérlege elvileg csak akkor kerülhet egyensúlyba, ha egyik serpenyőjével szemben, amelyet mai felfogásunk szerint az elképzelhetetlenül nagy méreteket öltő kozmosz terheli, a másikban is minden képzeletünket felülmúló nagyságrend található: és ilyen nagyságrendű valóság a világ iránti isteni szeretet.

A hit döntése az Újszövetség egészében (Jakab levelét is beleértve) Jézus Krisztus személyéhez kapcsolódik. Aki nem hisz Krisztusnak, nem hisz Istennek sem; aki az ő parancsait megveti, Isten parancsait kezeli megvetéssel; aki pedig nem szereti őt, az Atyát veti meg, aki rajta keresztül szerette a világot. János evangéliuma a többi újszövetségi könyvnél határozottabban emeli ki, hogy az emberek Jézus személyével kapcsolatban mennyiben döntenek Isten mellett vagy ellene: "Aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyetlen nemzett Fiának nevében" (3,18). Feltétlen kárhóztató ítélet fogalmazódik meg ezekben a szavakban, mert János szerint az ítélet elővételeződik Krisztus személyében. A negyedik evangélista felfogásában Jézus nem egy jelentéktelen názáreti emberként érkezik, hanem úgy lép a világba, mint "a világosság, amely minden embert megvilágít" (vö. az 1,9-et a 3,19; 8,12 és a 12,46 verseivel). Minél világosabb a kinyilatkoztatás, annál egyértelműbben kell az embernek választania, amennyiben egyáltalán szabadon képes dönteni az Isten mellett vagy ellene. Joggal kételkedhetünk abban, hogy a világ iránti atyai szeretet Jézusban való kinyilatkoztatása minden ember szemében olyan nyilvánvalóvá válik, mint amilyen az evangélista számára volt. Ám ott, ahol Krisztus olyan erőteljesen nyilvánítja ki magát, mint János evangéliumában, a döntés, a "kriszisz" nagyságát is a szeretet kinyilatkoztatásának nagyságrendjével arányosan kell hangsúlyozni. Ha az evangélista nem ezen a helyen emeli ki a hitbeli döntés gondolatát, a 16. vers után könnyen az a benyomásunk támadhatott volna, hogy az ember szabadságát elsöpörte annak az isteni szeretetnek lendülete, amely Jézus Krisztus által tört be a világba.

Szabó Gyula, Mezőörs

„Aki felülről jön, az felette van mindenkinek. Aki a földről való, földi az, és földiekről szól. Aki a mennyből jön, az (felette van mindenkinek és) arról tesz bizonyosságot, amit látott, és hallott, de bizonyágtételét senki sem fogadja el. Aki befogadta bizonyágtételét, az pecsétet tett arra, hogy Isten igaz. Mert akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja, mert annak ő nem mértékkal mérve adja a Lelket. Az Atya szereti a Fiút, és kezébe adott mindent. Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van...”

Az ember „két világ polgára”, és arra lett hívatott, hogy Isten örökkévalóságából részesedjék. Isten nem veti el a világot, hanem feléje fordul, különösen Fia elküldésével. Bár a világ néha önmagától képtelen megérteni és elfogadni azt, ami túl van határain, ami nem „belőle” való.

Az Atya szeretetének föltárulását az egyes emberhez való odafordulásban lehet felismerni, de az akadályokat is, amelyek szembeállnak vele. Az ember, aki a „földről való” az földi dolgokról beszél földiesen, értetlenül a felülről jövő szellemi és lelki tartalmak iránt.

Azoknak az embereknek a magatartásában, akik Jézussal találkoznak, ez minduntalan megmutatkozik. (Jézus és Nikodémus találkozása.) Az újjászületés felülről való, a felső világból, ahonnan Jézus jött. (Jn 3,3)

A Jézus által közvetített „kinyilatkoztatás” nem más, mint tanúságtétel az Atya szeretet-világáról, amiben az Atya és Jézus a legszorosabb és legbensőségesebb kapcsolatban állnak:

„Én és az Atya egy vagyunk” (Jn 10,30) mert, aki „felülről való”, az azokat beszéli el, amit „fent” az Atyánál látott és hallott. (Jn 3,32)

Jézus az Atya megbízásából mindenkinek örök életet akar adni azért, hogy részesüljünk az Atya örömeiben és létmódjában.

Ki kaphat örök életet?

Az, aki elfogadja annak tanúságát, bizonyosságát, aki felülről jött. Pontosabban az, aki a Fiúban hisz .:

- aki igaznak tarja a jézusi tanítást az Atya világáról.
- aki tanításbeli egységben van Jézussal.
- aki hűségesen megteszi mindazt, amit igaznak lát.
- aki bizalommal fordul a világ dolgaihoz.

Végül ide kíváncsiak Weöres Sándor gondolatai.

Örömöm sokszorozódjék a te örömödben.

Hiányosságom váljék jóssággá benned.

Egyetlen parancs van, a többi csak tanács: igyekezz úgy érezni, gondolkozni, cselekedni, hogy mindennek javára legyél.

Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás: Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.

Az igazság nem a mondatokban rejlik, hanem a torzítatlan létezésben.

Besze Imre, Budapest

A csodálatos kenyérszaporítás

Miután Jézus – János beszámolója szerint – megfeddte a zsidókat, hogy nemcsak hogy őt nem fogadják el, mint az Atya küldöttét, de a Mózesük által közvetített tanítást se követik, hazamegy Galileába. Azaz „Galil hang gojiim”-ba, ahogy a zsidók lekezelően nevezték ezt a nem zsidók lakta tartományt. Itt az emberek félelemben és valószínűleg egymás iránti bizalmatlanságban, szeretet nélkül éltek. Jézus megjelenése, tanúsága valóban a „világ világossága” volt egy sötét korszakban.

Palesztina földjén a szemita-judaizmus erőszakolta rá a lakosságra a vallásnak nevezett politikai befolyását, jóllehet a szintén kíméletlen Római Birodalom is szedte az adót és uralkodott. Keresztre feszített rabok és foglyok halálhörgése kísérte uralkodását. A judai Szanhedrin pedig könyörtelen törvényeivel ítélte halálra azokat a gojiim-eket, akik nem a judai templom útján akartak járni.

Itt jelenik meg Jézus, hogy tanítsa őket. A tömeg nagy része elemózsiával érkezik a várhatóan hosszú beszédre-beszélgetésre.

Az emberek a körülmények miatt egyedül, magukra gondolva szegődnek a nyomába. Jézus csodája valóban csodálatos, jogos félelmeket és indokolt önzést győz le! A tömeg közösséggé válik és

megosztják Jézus példájára egymással, ami élelmük van. (Hogy az élelem még meg is szaporodott volna, lehetséges, de nem fontos körülmény!)

Ezt a csodálatos osztozást Jézus indította, de az emberek egyéni döntései váltották valóra. Ezt már sajnos a többség nem érti meg, és politikai szerepet akarnak Jézusnak (ilyen király kell nekünk), aki ez elől a hegyek közé menekül.

A mai magyar helyzetben nem ilyen félelem – mint az 50'-es években –, hanem a vadkapitalizmus tesz önzővé bennünket. Tud-e működni bennünk. mai magyar „keresztényekben” Jézus iménti csodája? Alkalom van bőven: árvíz, vörösszap, belvíz, vagy hogy van a szomszédod?

György Zoltán és Gabi, Ajkarendek

Május 7., szombat

Jn 6,16-21

Jézus a vízen jár

Szembetűnő, hogy János elbeszélésének sorrendje – első a kenyér csodája, amit a galileai tengeren történt csoda követ – azonos Márk 6,34-51 és Máté 14,13-33 sorrendjével. Ez bizonyára nagyon régi hagyományból ered. Mindhárom elbeszélésben ugyanazzal a méltóságteljes kifejezéssel nyugtatja meg tanítványait Jézus: "Én vagyok, ne féljete." (János 6,20; Márk 6,50; Máté 14,27). Mint később látni fogjuk, ez a kifejezés – amely a görögben állítmány nélküli, hiszen egyszerűen azt olvassuk: *ego eimi – Én vagyok* –, határozottan isteni csengésű, az Iz 43,10.13.25-ben Jahvének adott nevet visszhangozza. Jézusban tehát az Isten jelent meg; a tanítványoknak nincs mitől félniük.

Jézus a sötétben is jöhet felénk, olyan időben is, amikor nem várjuk. Ráadásul, talán előtte hiába is kértük és hívtuk Őt, talán éppen előző este, vagy napokkal, hetekkel ezelőtt. Az ilyen váratlan találkozások rendszerint nem életünk nyugodt óráiban mennek végbe, hanem akkor, amikor életünk hajója veszélybe kerül. Az is igaz, hogy a szorongatások és a nehézségek, az aggodalmak és a megoldásra váró, fölmerülő gondok el is torzítják a valóságot, a helyes látást. Ilyenkor se a helyzeteket, se a szereplőket nem a valóságnak megfelelően látjuk és érzékeljük, hanem kísértetekként. (Talán még Jézust is, aki a megoldást hozza.)

Olyan bizalommal tekintünk Jézusra, mint az apostolok. Ha kellően kifejlesztettük Jézus felé a bizalmunkat, felismerjük Őt a különböző élethelyzetekben látszólagos "kísértetiessége" ellenére is. Az ilyen húsvéti bizalom és hit nem engedi, hogy hajótörést szenvedjen életünk, vagy a hullámokban elmerüljünk.

Elindulni Jézus felé, kilépni a bizonytalanabbnak tűnőbe a biztosnak tűnőből. Nem könnyű megtenni. Biztosan végighaladni az úton, amelyen elindultunk, legyőzni az elbizonytalanodást, a kétségeket. Jézus ezekben a nehéz helyzetekben is megerősíti hitünket.

Tóth Miklós, Fertőd

Május 8. – Húsvét 3. vasárnap – „Te vagy az egyetlen idegen ...”

Lk 24,13-35

Talán a legborzasztóbb érzés, ha az ember idegennek érzi magát a világban, élete eseményeiben.

Milyen érdekes ez a két ember, Kleofás és a társa. Kívülről fűjják a Bibliát, mégsem értik, hogy minek miért kellett bekövetkeznie. Nem értik, hogyan engedhette meg Isten, hogy a reményük, amely a jézusi életet, az isteni jelenlét elkerülhetetlenségét és az igazság végső győzelmét jelentette, nem vált valóra. Sőt, éppen ellenkezőleg, Mózesre és a prófétákra épített minden reményük egy csapásra megghiúsult.

Az emberi élet legnagyobb és legrettenetesebb kérdése az, hogy velem hogyan történhet meg az, amibe én soha sem egyeztem volna bele. De legalább ennyire ijesztő, hogy Jézus idegenként kapjon betekintést saját életébe. Jézus az, aki „nem tudja”, hogy mi történt vele Jeruzsálemben. Jézus vendég és idegen saját életében.

A kérdés persze nem neki szólt, hanem annak az ószövetségi várákosnak, amely szerint Isten egyszer s mindenkorra *leszámol* az emberrel, és utána eljövend a mennyei Jeruzsálem, amelyben *a jók a jobb oldalra állnak...* Az az Isten, akiről Jézus talán három évig beszélt a tanítványoknak, lepergett róluk a Golgota árnyékában, mint valami gyenge máz, és előtűnt alóla az, amit tanítottak nekik, amit tanultak: az igazság kérlelhetetlen istene, aki pontot tesz az igazságtalanságokra és a bűnökre, és eljön végre a választottak Kánaánja.

Jézus ebben a „teológiában” idegen volt, és az is marad. Ő olyan Istenről beszélt, akit „megostoroznak, arcul ütnek, felnégyelnek, keresztre feszítenek... Élő test vagyok, eleven és szenvedő! Közöttük élek, és nem ismernek fel. Rossz a fizetésem, munkanélküli vagyok, szállásom csak barakkalakás, a hidak alatt éjszakázom, börtönben szenvedek, kiuzsoráznak mindennap, és néha még atyáskodnak is fölöttem” (M. Quoist).

Idegenné lett az igazi Jézus, aki egy akart lenni velünk, mi viszont elsősorban és leginkább vasárnaponként, a kenyértörésben ismerjük fel és ismerjük magunkénak őt. Meg akarjuk szentelni életünket szentségek és szertartások által, holott szent az kezdettől fogva, hiszen a szent Isten kezéből jön. Úgy érezzük, hogy Isten idegen, és Jézus is idegen ebben a profán világban, pedig sokszor mi vagyunk idegenek és profánok Isten szent világában. Azt tanultuk, hogy a gyenge Isten kezéből az erősebb Isten, az ember kicsavarta a kormánypálcát, és Jézus nélkül a világon előmlött gonoszság az úr, de Jézus ezzel a világgal azonosult, hogy az újra istenivé legyen – nem szentségek, hanem a teljes élet vállalása által. Ha mi jézusiak, jézusok vagyunk, akkor nem nézhetünk vizenyős szemmel a világra, hiszen a világ Istené volt a kezdetektől, és az is marad, elsősorban akkor, ha mi hajlandók vagyunk **az életünkkel** azzá tenni.

Sulyok Gábor, Budapest

Május 9., hétfő

Jn 6,22-29

„Ne az elvesző kenyéren munkálkodjatok, hanem azon a kenyéren, mely örök életre megmarad...”

János a csodálatos kenyérszaporítás utáni napról, a Tibériás tó körül történekről ír ebben a részben. Csodáról ír. Mi kellett több az embereknek? Kellettek a csodás jelek; a gyógyítás jelei; a semmiből a sokaságot megegetni tudás jele. Ez már vonzotta a tömeget, mentek Jézus után hasonló csodák reményében.

Mikor a kenyérszaporítás utáni reggelen a tanítványok elhajóztak Kafarnaumba, s Jézus maga is eltűnt (bizonyára nem csak a sokaság elől vonult félre, a csoda után volt mit „megbeszélnie” az Atyával!), az emberek bárkáikkal elindultak a tanítványok nyomában a tó túlsó partjára.

Lám, milyen ereje van az anyagnak, az anyagi léthez kapcsolódó csodás eseménynek. Nem hazafelé veszik az útjukat az emberek, hagynak csapot-papot, s újabb helyre vonulnak csodában részesülni. Mennek Jézus után, aki jóllakatta a sokaságot.

Jézus tudta mi fog történni, ha ezt a jelet megteszi. Tudta az emberek következő lépését; tudta, hogy ebből újabb csodavárás lesz. De azt is nagyon jól tudta, hogy ő is felteheti majd a maga kérdését, amire megadhatja a saját válaszát, majd kiegészítheti a lényeggel, a tanításával, amiért mindez történt.

Az én interpretálásomban valahogy így: „Azt a kenyeret szeretnétek, ami a testet táplálja? Amitől megszűnik a fizikai éhségetek? Igen, ez is fontos, hisz kiáradó szeretetemből történt, hogy az öt árpakenyérből és két halból ilyen sokan jóllakhattatok. De nem ez az igazán fontos. Ne az elvesző kenyér után loholjatok, hanem a maradandón munkálkodjatok, mely az örök életre tart meg titeket. Melyet én adok nektek az Atya által megpecsételve.”

Itt és most ez a sokaság jól rezonál Jézus szavaira. Visszakérdez, és még tenni is akar. Nagy dolog ez, igaz nagy dolog is történt velük.

Jézus kifejti a lényegét: „Ez a maradandó kenyér nem a testet táplálja, nem csoda által fog megerősíteni benneteket, hanem azért, hogy Ti mind, egytől egyig, személy szerint egyénileg, lelketekben elfogadjátok, hiszitek, hogy az Atya örömhírét hoztam el Nektek, s ez az élet kenyere.”

Tudok-e csapot-papot hagyni, hogy „csodát” látni menjek? Csak látni akarom-e a „csodát”, vagy érteni is akarom? S ha megértettem a „csodát” megteszek-e mindent, hogy az örök élet kenyérévé formáljam?

Bóta Móni, Budapest

Május 10., kedd

Jn 6,30-35

„...nem Mózes adta nektek a mennyből való kenyeret, hanem Atyám adja nektek az igazi mennyből való kenyeret.”

„Kenyér vagyok, mindennapi kenyér, Nem pompázom, de szükséges vagyok.”, mondhatta volna – Reményik szavaival – Jézus az őt provokáló tömegnek. A tömegnek, mely csupán élvezni szeretne volna Jézus rendkívüliségének előnyeit. Ezért még a provokációtól sem riadt vissza, annak érdekében, hogy egy pompás, nagyszabású csoda részese lehessen. A tömeg az Írásra hivatkozva próbálja Jézust rávenni a csak-úgy-az-égből alászálló manna előállításra... hogy aztán, ha megteszi, ingyen-megetető- királlyá válassza Jézust.

Jézus ebben a részben nem a lustaság-indította ingyen-étkeztetésre reagál – ezt már korábban megtette –, hanem egy természetes igényünkhöz fűzi hozzá további mondandóját. Biológiai létezésünkhöz a levegő után az ételre és italra (a mindennapi kenyérre) nélkülözhetetlenül szükségünk van. Most egy olyan kenyérre irányítja hallgatói figyelmét, amely a mindennap újból és újból jelentkező szükségletünket képes kielégíteni.

A tömeg bekapja a horgot, és így gondolkodik magában: „Hát ez a mi leendő királyunk lehet, hogy még többre is képes?” Nosza, akkor kérjük ezt a többet.” „Add nekünk ezt a kenyeret!” – mondják, mert még nem tudják, mit kérnek.

Jézus válasza bizonyára nagyon lehűti lelkesedésüket, amikor kiderül, hogy ez a „nem pompázó, de szükséges mindennapi kenyér”, mely képes végleg megszüntetni éhségünket Jézus személyének, tanításának elfogadását és a benne való hitet jelenti.

Életet adó mindennapi kenyérem-e Jézus? Megéhezem-e, ha nem mindennapi rendszerességgel figyelek rá? Nélkülözhetetlenül szükséges barátom, társam-e, vagy csak leakasztható barátom a bajban? Barátságának előnyeit élvezem csupán, vagy én is segítő társa vagyok, ha neki van szüksége rám?

Bóta Tibor, Budapest

Május 11., szerda

Jn 6,35-40

Az élet alapvető feltétele a táplálkozás. Igaz ez minden élőlényre, legyen az növény, állat, ember. Ez a természet rendje.

Az ember teremtettségénél fogva magasabb rendű életnek a birtokosa. Ez az életforma is igényli a táplálkozást. Nem mindegy, hogy mivel tápláljuk. Jézus önmagát ajánlja táplálékul, ugyanis Ő tudja igazán, mire van szükségünk, hiszen onnan jött, ahova minket is hazavár. Az a sok szellemi irányzat, ami körülvesz minket (lehet az akár jó szándékú, vagy rossz szándékú) lelki egészségünket veszélyezteti. Nem mindegy tehát, hogy mit fogadunk magunkba. Jézusban hinni annyit jelent, hogy az Ő tanítása szerint akarjak élni. Ez sokkal több a vallásosságnál. Jézus tiszteli a szabadakaratomkat, de nem akar elveszíteni.

Segíts Mennyei Atyám, hogy Lelked segítségével annak tanítását kövessem, aki nekem a legjobbat akarja! Ámen

Dombi János, Bánya

Május 12., csütörtök

Jn 6,44-51

Akár így is mondhatta volna Jézusunk, hogy a kenyér is az én testem. S mindaz, amiből létre jön a kenyér. Mag, föld, víz, levegő, napsütés, a pékek munkája, stb. Akár így, akár úgy, ezzel a kijelentésével a maga dimenziójába emelte a kenyeret, az anyagot. Vagy csak egyszerűen elárulta, hogy az anyag is isteni dimenzió? Hogy nincs külön anyag, és szellem? Anyag, és Isten? Mert, hát, hol is a határ a kettő között? Lehet, hogy túlságosan az érzékeink foglyai vagyunk? A testünk érzékeié. Hallás, látás, tapintás. Az ezeken túli világra mintha süketek, vakok, és érzéketlenek lennénk. Ha most elárulná nekünk valaki, hogy hányszor, de hányszor láttuk Istenünket, vajon el tudnánk hinni?

Uram gyógyítsd vakságunkat, süketségünket, érzéketlenségünket, hitetlenségünket! Ámen

Dombi Zsuzsa, Bánya

Május 13., péntek

Jn 6,52-59

Jézus az Élet kenyere

„Jézus szavai az élet kenyere, amelyet állandóan és alaposan meg kell rágnunk és emésztünk.” (J. Vanier: A közösség c. könyvéből.)

Táplálék, tápláló legyen a szó. Ha a szó Istentől jövő, felém, akkor remélhető, hogy általam Istenhez vezet másokat. (Isd. 57. vers.)

Kedves Olvasó-Tesó az idézethez még annyit, sikeres rágódást és emésztést kívánok!
Így legyen!

Tölösi Magdolna, Bánya

Május 14., szombat

Jn 6, 60-69

Sokan megbotránkoztak Jézus „kemény beszédén”, - „**Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, az énbennem marad, és én őbenne.**” (Jn. 6,56) Én is belegondoltam párszor már abba, hogy Jézussal egy asztalnál ülök, én is az egyik legbensőségesebb barátja vagyok, és először hallok ilyent Tőle, – hogy egyem az Ő testét, és igyam az Ő vérét, – mit is gondoltam volna? Akárhányszor is próbáltam átélni ezt a jelenetet, most is azt hiszem, hogy én sem értettem volna meg akkor, hogy ezt hogy is gondolja Ő? Elég hátborzongatóan hangzik, hogy „enni” a testét, „inni” a vérét! Se kannibál, se vámpír nem vagyok! Persze így 2000 év után, „enni” a jelképes testét, „inni” a jelképes vérét, egészen más. Hisszük, – vagy legalábbis szeretnénk tiszta szívből, átéléssel hinni, hogy a misében Jézus átváltoztatott Testét vesszük magunkhoz, egyesülünk Vele. Ha nem is teljesen, de valahogy értjük már, – vagy érteni véljük, – hogy mit is akart evvel mondani akkor és ott Jézus.

Később hozzátette: „**A Lélek az, aki megelevenít, a test nem használ semmit: azok a beszédek, amelyeket én szoltam nektek, Lélek és élet.**” (Jn. 6, 63) Itt a lényeg: Jézus beszéde Lélek és élet, - a test nem használ semmit. Mi azt is tudjuk, hogy nemcsak a beszéde, hanem az élete, amit elénk élt, az is Lélek és élet. Ha Jézus Teste és Vére a táplálékunk, a Lélek megelevenít, és akkor lesz (jézusi) élet bennünk.

Törekedjünk rá, hogy egész életünkben, Jézus Teste és Vére legyen a táplálékunk!

A tanítványok közül sokan elmentek Jézustól a kemény beszéd után. Ezért kérdezte meg az ottmaradt Tizenkettőt: „**Ti is el akartok menni?**” (Jn. 6, 67) Simon Péter válaszolt: „**Uram kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad, és mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.**” (Jn. 6, 68-69)

Ha nekünk is feltenné Jézus a kérdést, hogy **EL AKARUNK-E MENNİ?**, - tudnánk-e Péterrel együtt mondani?:

URAM KIHEZ MENNÉNK? ÖRÖK ÉLET BESZÉDE VAN NÁLAD, ÉS MI HISSZÜK ÉS TUDJUK, HOGY TE VAGY A KRISZTUS, AZ ÉLŐ ISTEN FIA!

Add meg Uram, hogy Péterrel együtt mindig ezt a választ tudjuk adni, és a Lélek általi Élet legyen bennünk! Ámen

Debreczeni Zsuzsa, Budapest

Május 15. – Húsvét 4. vasárnap – „Aki nem rajtam keresztül megy be, az tolvaj és rabló ...”

Jn 10,1-10

Kezdetben Jézus még be-bejárt a zsinagógákba, és megkísérelte, hogy értelmezze Mózes és a prófétákat a „hagyományos világnézet” szerint, hogy ily módon világossá legyen Isten egyetlen, félreérthetetlen szándéka, vagyis hogy azért mondott igen a világra, az életre és az emberre, hogy életük legyen, és bőségben legyen. Az volt és maradt egyetlen akarata, hogy világosság legyen a sötétségben, hogy látásuk legyen a vakoknak, hogy önbecsülésük a megvetetteknek, lelki békéjük és erejük a gyengéknek és befolyásolhatóknak, és bizonyosságuk a megfélemlítetteknek.

Aztán elég volt néhány évtized vagy század, és a legtermészetesebbnek tűnt, hogy – bár Isten nem személyválogató – tolvajt és rablók kiáltanak mindenkire, aki nem csatlakozik a „kiválasztottak” gyülekezetére, mit sem törődve Jézus kétségbeesett kiáltásával: „Ne tiltsátok meg senkinek, hogy Istenben bizzon, és feléje induljon, mert aki feléje indul, az nem egykönnyen fordul vissza” (vö. Mk 9,38-40). Sőt külön nyomozóirodát alapítottak Egyházi Tanítóhivatal néven, és inkvizíciót hoztak létre

tévedhetetlen és szent véleményük védelmére, és lehet, hogy ez több fejfájást okozott Istennek, mint a számtalan gyenge, bátortalan emberi próbálkozás, hogy más irányban találják meg az utat Isten felé. Az önhitt ember kisajátította magának az ajtót is, az utat is, sőt magát Istent is.

Fordítsuk meg becsületesen a mondatot: Aki rajtunk keresztül megy be, akiknek mi vagyunk az ajtó, mit talál ott belül, az életünk közepében? Akarunk-e lenni, és vagyunk-e ajtók, világosság, támasz, biztonság és élet mások számára is, vagy csak magunkkal vagyunk elfoglalva? Merünk-e ellentmondani a társadalmi elvárásoknak? Merünk-e, ha kell, mindent újragondolni, vagy megelégszünk a nyáj melegével és vitatható biztonságával? Merünk-e szabadon gondolkodni, és másokat is gondolkodni hagyni Istenről és a vele való kapcsolatról, vagy mint a nyáj engedelmes báránykái, megyünk és legelünk, mert mondják, és ha kell, parancsolják. Vállaljuk-e, hogy ajtók legyünk, amelyen mindenki ki-bejár, és legelőre, életre talál, annak a félelme nélkül, hogy tolvajnak, rablónak, idegennek, ellenségnek bélyegeznék? Nyitva van az életünk, vagy csupán egyes a kirakatunk?

Sulyok Gábor, Budapest

Május 16., hétfő

Jn 10,11-18

„Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért...”

„Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért. A béres azonban, ... amikor látja, hogy jön a farkas, elhagyja a juhokat és elfut ... mert béres, és nem törődik a juhokkal.”

Jó érzés, ha az embernek olyan vezetője, pásztorja van, aki akár az élete árán is hajlandó küzdeni érte. A mai világban túlkínálat van olyan vezetőkből, akik csak a béres szintjét ütik meg, ha baj van, ott hagynak és mentik az irhájukat. Erre kiváló példát adtak azok a vezetők, akik az árvíz vagy a vörösiszap-katasztrófát követően kérték az emberek jó-szándékú segítségét, aztán hónapokon keresztül ültek az adományokon, míg a károsultak minden nap segítséget szenvedtek. A közmondásunk is ezt mondja: Kétszer ad, aki gyorsan ad. Úgy gondolom, Jézus komoly társadalmi, etikai tükröt tart elénk.

Kérdéseim: Vajon milyen a mi életünk, ha megvizsgáljuk? A ránk bízottakkal hogyan törődünk? Béresek vagyunk vagy jó pásztorok? Önfeláldozunk vagy elfutunk?

„Más juhaim is vannak, amelyek nem ebből az akolból valók. Azokat is vezetnem kell. Hallgatni fognak szavamra, és egy akol lesz, és egy pásztor.”

Micsoda paradicsomi állapotról beszél Jézus! Nem látható benne az emberiségre olyan nagyon jellemző széthúzás, a dölyfős felsőbbrendűség önteltsége. Jézus nem tekinti sem jobbnak sem rosszabbnak a más akolból valókat. Egyedüli célja a jó pásztornak az, hogy ezeket a különböző akolból származó juhokat, akik rá figyelnek, rá hallgatnak, egy akolba terelje. Szeretet közösségbe egyesítse őket. Így nem számít, hogy valaki melyik akolban látta meg a napvilágot, csak az számít, milyen a kapcsolata a pásztorral és a sorstársaival. Aki szeretni tud, és szeretni hagyja magát, az befér Jézus közösségi kapcsolatába.

Kérdéseim: Elfogadom-e a közösséget a más genetikai, kulturális közösségből kikerülő embertársaimmal? Szégyellem-e magam, amikor zsidó, cigány stb. vicceket mesélve, rombolom az esetleges közösségünket?

El tudom-e fogadni, hogy Jézus nem alkalmaz velem szemben pozitív diszkriminációt, nem tüntet ki kiemelkedő figyelemmel, inkább rám hagyja figyelek-e a szavára?

Áts András, Budapest-Sashalom

Május 17., kedd

Jn 10,22-30

„De ti nem hisztek, mert nem vagytok az én juhaim közül valók. Az én juhaim hallgatnak szavamra; én ismerem őket, ők pedig követnek engem, és én örök életet adok nekik. Nem vesznek el soha, és senki sem ragadja el őket a kezemből.”

Miért nem hiszünk? Mitől homályosodik el a látásunk, annyira, hogy nem ismerjük fel a Megváltót? Egyáltalán honnan ered a bátorságunk, hogy ellene mondjunk az Isten rólunk megálmodott tervének? Miért nem hallgatunk rá? Miért nem hisszük, hogy az örök élet igéit halljuk, amikor reá hallgatunk?

Hatalmas szabadsággal ajándékozott meg minket a Teremtő. Olyan nagy szabadsággal, hogy még vele is szembe fordulhatunk. Ahogy becsukhatjuk szemhéjunkat, épp úgy büntetlenül becsukhatjuk fülünket is, amikor Ő szól hozzánk. Isten nem egy kegyetlen kegyúr, aki elvárja feltétlen hódolatunkat és alázatunkat. Isten egy amolyan apácska féle, aki ha valami rosszat teszünk, talán egy kissé félre is tekint, hogy ne vegye észre, hogy ezzel se terhelje kapcsolatunkat. A szüleink, rokonaink, tanítóink, barátaink, közösségi testvéreink segíthetnek nekünk, hogy olyan lelkiismerettel, önismerettel rendelkezünk, hogy fülünk (lelkünk, életünk) nyitva álljon a Jézusi szóra, és ez a szó, követésre buzdít minket. Ha meghalljuk a Jézusi ígét, ha átalakítjuk az életünket, ha elkezdünk a Jézus által eléink élt úton járni, akkor megszereztük a kulcsot ahhoz, hogy örök életünk legyen, legalább is az örök életbe vezető úton halad az életünk.

Elveszik a mai ember a hallgatható és nézhető információ áradatban. Elragadják az életünket mindenféle harmad vagy negyedrendű álproblémák. Sodródunk a mindennapokban sokszor.

Érezzük-e, hogy Isten oltalmában élünk? Érezzük-e, hogy senki sem ragadhatja el életünket Isten tenyeréből? Érezzük ezt a biztonságot? Higgyünk abban, hogy Isten olyan életet ajándékozott nekünk, amelynek legfőbb célja, hogy újra és újra szeretet közösségbe kerüljünk vele és embertársainkkal.

Áts Erika, Budapest-Sashalom

Május 18., szerda

Jn 12,44-50

„Aki hisz bennem, nem bennem hisz, hanem abban, aki küldött engem.”

Jézus egész életében az Atyát képviselte, minden cselekedete, minden tanítása az Atyától származott. Semmit nem tett vagy mondott a saját akaratából, mindig visszautalt az Atyára. Jövetelének célja részint, hogy emberközeli, emberivé tegye az Istent a maga földi személyében, másrészt viszont megmutassa az Atyát a lehetőségekhez képest, amennyire emberileg felfogható. Törölni akarta a fejekből az Ószövetség haragvó, büntető Istenét, hogy helyébe az Újszövetség szerető, megbocsátó Istene, az ő Atyja kerüljön.

„Nem azért jöttem, hogy a világot elítéljem, hanem, hogy megmentsem.”

Jézus soha senkit nem ítél el. Mindenkit hív, mindenkit elfogad olyannak amilyen. De aki nem fogadja el a tanítását, azzal nem tud mit kezdeni. Megmenteni csak azt lehet, aki meg akar mentődni. Aki ellenáll, aki süket a hívásra, aki keményszívú, aki sötétségben akar maradni, azzal még Jézus sem tud mit kezdeni.

Az Atya az ő túlaradó szeretetéből küldte a Fiút közénk. A Fiú, hogy viszont szeresse az Atyát, teljesítette küldetését egészen a kereszthalálig, hogy mi gyarló emberek ne éljünk sötétségben, járjunk a szeretet világosságában, és majd részesüljünk a mennyei dicsőségben.

Fityusné Zsuzsa, Pécel

Május 19., csütörtök

Jn 13,16-20

„... Bizony, bizony, mondom néktek: a szolgálta nem nagyobb az uránál, sem a küldött nem nagyobb annál, aki elküldte. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha így cselekesztek. Nem mindnyájatokról szólok: én tudom, kiket választottam ki, de be kell teljesednie az Írásnak: Aki az én kenyeremet eszi, az emelte fel ellenem a sarkát. Már most, mielőtt ez megtörténik, megmondom néktek, hogy amikor meglesz, higgyétek, hogy én vagyok. Bizony, bizony, mondom néktek: aki befogadja azt, akit elküldök, engem fogad be; aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött.”

Az utolsó vacsora történéseinél vagyunk. Az összegzés, a megerősítés és a búcsú ideje ez. Jézus birtokában van annak a tudásnak, hogy mi történik majd az elkövetkező órákban. Tudja, hogy elhagyja azokat, akiket tanított, tudja, hogy felkavarja, összezavarja tanítványait mindaz, ami majd történik vele, velük.

Evidenciát mond nekik, a szolga nem nagyobb az uránál, a küldött, annál, aki küldte; miért volt fontos mégis, hogy rácsomózza ezeket a lelkükre? Miért fontos ez nekem? Azért, hogy el ne tévesszem az arányokat, hogy mindig tudjam, hogy szolgálni jöttem, és, hogy valaki elküldött engem erre a szolgálatra, s ez a küldés azt jelenti, hogy a tanítást maradéktalanul át kell adnom. A küldő a Mennyei Atya, a tőle származó tanítást kell átadnom. „Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha így cselekedtek.” – Tehát nem magamat, hanem az Atyától kapott tanítást kell hirdetni. Nehéz itt választóvonalat húzni, és felismerni mikor tolakszik előre emberi lényünk gyarlósága.

Jézus meg akarja erősíteni, fel akarja készíteni tanítványait az elkövetkezőkre: „*Ha mindezek megtörténnek, higgyétek, hogy én vagyok.*” Minek kell megtörténnie a hatalmas elbizonytalanodáshoz? Földindulásszerű eseményeknek kell megtörténnie, mindaz megtörténik, ami lehetetlennek tűnik a tanítványok számára: aki a kenyeremet ette, ellenem fordul, amit én értéknek véltem, az még, az életemben elértéktelenedik, ... Átéltél már te is hasonlókat? Jézus azt mondja, neked is, és mindannyiunknak, hogy higgyétek, Én Vagyok, mindezek ellenére, Én Vagyok.

„*aki befogadja azt, akit elküldök, engem fogad be; aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött.*” Mit kell befogadnom? A jézusi tanítást és a tanításból felismert életátalakítást.

Kérem az Istent, hogy adjon nekünk befogadó lelkületet.

Bisztrai Éva, Budapest-Sashalom

Május 20., péntek

Jn 14,1-6

„... Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is. Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat.” Tamás erre így szólt hozzá: "Uram, nem tudjuk, hova mégy: honnan tudnánk akkor az utat?" Jézus így válaszolt: "Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam. ..."

Ha nyugtalan a szívem, akkor az azt jelenti, hogy nem hiszek Istenben, és nem hiszek Jézusban? Ettől a kérdés-állítástól még nyugtalanabb leszek!

Kell lennie egy Helynek, ahol a Lelkem otthon van. Néha érzem, hogy a Helyemen vagyok. Vannak élményeim erről a Helyről. Az élmények forrása mindig valamilyen Egységből fakadt. Ha a Szerető Isten közelében, s Vele egynek érezhettem magam. Ha a jézusi úton lévőnek, azaz Jézussal sorsazonosságban lévőnek érezhettem magam. Ha a szándék, a szó és a tett egybecsengett, Helyemen éreztem magam. A Helyben maradáshoz kell a helyben maradás. A leülés, a letérdelés, a két kéz összekulcsolása, a csend, a nyugalom, a „Lélek-zet” vétel, s az Átadott, Ajándékba adott (kapott) Idő. Megszűnik a szív nyugtalansága, nincs hitetlenség, nincs dogmatika, nincs vallásháború, hanem béke, harmónia, feloldódás, itt és ott Lét tapasztalása van. Lehet ismerni és járni azt az utat, amin Jézus közlekedett önmaga és a Szerető Isten között. Jó utat kívánok Néktek is.

Bisztrai Gyuri, Budapest-Sashalom

Május 21., szombat

Jn 14,7-14

„Azokat a beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom; az Atya pedig bennem lakozva viszi végbe az ő cselekedeteit.”

Fülöp elgondolkozott a hallottakon. Valaki benne érezte a szavak igazságát. Ő repesett az örömtől. Valaki viszont nem értette. Odébb ment és leült egy fügefa alá.

Igen. Minden szavát igazolni tudta: senkit sem ismert, aki önmagától így beszélt volna, így tudott volna hallgatni, így nézett volna és ilyen cselekedeteket vitt volna végbe. Mellette élve mindez természetes volt számára is. De hogyan? Hiszen olyan ember, mint a többi, mint ő maga is. Akkor neki miért nem ilyen a beszéde, hangja, szava, tekintete, csendje, cselekedete? Ha én beszélek, akkor én beszélek – mondta magában; ha én teszek valamit, akkor azt én teszem. Jézus meg azt mondja: nem ő beszél, amikor beszél, nem ő teszi, amit tesz, hanem az Abba, az Apukája. Ezért is kérte, hogy mutassa meg őt. És a válasz? Aki engem lát..., Én az apukámban vagyok..., Én kérem az Apukát... Ki ez az Én? Az Apuka vagy ő, Jézus? Nem értette, pedig már három éve hallgatta... Jézust látta, de az Apát nem.

Valaki lehet bennem – gondolta -, ami megakadályozza, hogy Ő, az Apukám beszéljen, Ő, az Apukám végezze a munkáját. De mi ez az akadály bennem, és mi az Ő munkája?

Fejét kezébe temette. Mély üresség támadt benne és hirtelen egy tekintetet érzett magán. A tekintet szelíd volt, és szívét tőle melegség töltötte el és nagy nyugalom. Figyelme megnyílt és a tekintet egész testét átjárta. Otthon érezte magát egy pillanatra. Felállt. Kilépett a fényre s karjait önkénytelenül kitérte a Nap felé. A tekintet lassan elhalványult. Csak a Napot látta és kezeit gyorsan a szeme elé kapta. Mikor felnézett Jézus állt mellette szótlanul.

Látom, megértettél valamit – mondta később. Ne félj! Ne nyugtalankodjon a szíved! Ha egyszer eljött, vissza is fog jönni. És kézen fogva visszavezette a többiekhez.

Farkas Pista, Budapest

Május 22. – Húsvét 5. vasárnap – „Legalább a tetteimért higgyetek ...”

Jn 14,1-12

A jézusi élet nem tűnik könnyen érthetőnek és azonosíthatónak. Nemcsak azért, mert az évszázadok jól-rosszul, de ellenőrizhetetlenül alakítottak rajta, hanem azért is, mert kibontakozását egy olyan, örökbe kapott istenkép határozta meg, amely arról biztosította a hinni akaró embert, hogy Isten kiszámíthatatlan, de legalább is közömbös: egyszer épít, másszor rombol, egyszer ültet, máskor irt és pusztít, ha éppen úgy akarja. Ebből a mélységből felkapaszkodni odáig, hogy Isten tettei mindenestül az emberért vannak, és hogy Isten komolyan számol az ember létével, életével, értékeivel és bűneivel együtt, mérlegelés és selejtezés nélkül, nem egyszerű út. Még kevésbé magától értetődő, hogy ácssegéd vagy ácsmester – ki tudja, hogy egyáltalán mennyit dolgozott a 'szakmában' – eljusson oda, hogy az általa egészen másnak megismert Istenért feladjon mindent, és az életét is kockára tegye.

Különösen azért példaértékű a jézusi élet, mert Jézusnak nem kellett jóstehetség ahhoz, hogy kitalálja jövőjét, hogy megsejtsse, milyen ellenállást szül azáltal, hogy a lázadások földjéről, Galileából indul el vándorprédikátorként, hogy tanítványokat gyűjtsön, hiszen ez a rómaiak szemében egyértelműen államellenes szervezkedés volt, és mégis prédikálta Isten országát. Legalább ennyire vakmerő, botrányos és „hitellenes” volt, hogy olyan Istent hirdetett, akinek nincsen szüksége templomra, áldozatra, papságra, sőt elégtételre sem, hogy szerethesse az embert úgy, ahogy van. Az előző a politikának, az utóbbi a vallási vezetőknek csípte a szemét, és csak a pillanatot keresték, amikor összefogva és szövetkezve, végre lesöpörhetik a történelem színpadáról a kétszeresen is nem kívánt személyt, a galileai prédikátort, aki csak rontja az üzletet. És bár mindezt előre kellett látnia, hiszen nem vak volt, hanem Isten követe, vállalta azért, hogy az emberek végre megtalálhassák az igazi Istent, ha máshogyan nem, legalább a tettei, mindhalálig odaadott élete által.

Nagy kérdés, hogy nyomába lépve mennyire áttetsző a mi életünk? Akik minket látnak, valóban Isten mindent kockáztató szeretetét látják? Látják-e azt az Istent, aki senkit sem küld el, és akinek lényege, hogy értünk, emberekért van? Ezek lennének a mi igazi tetteink, amelyek egyedül képesek igazolni és hihetővé tenni Isten szeretetét, és azt, hogy életünk lényege a másokért valóság, hogy áttetsző tetteink által mi vagyunk Isten jelenléte a világban.

Sulyok Gábor, Budapest

Május 23., hétfő

Jn 14, 21-26

„Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem. Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. Én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki.”

Tiszta és világos beszéd:

1. Akkor szeretjük Jézust, ha ismerjük a tanítását. Jézus tanítása világos és könnyen érthető: Jónak kell lenni, kivétel nélkül mindenkit szeretnünk kell. Ez egy életre szóló feladat.
2. Akkor szeretjük Jézust, ha teljesítjük a tanítását, a szeretet parancsot. Senkit nem kezelhetünk ellenségként, senkit nem bánthatunk sem szóval sem tettel. Mindenkinek adnunk kell (időnkét, türelmünket, ingó és ingatlan tulajdonunkat minél nagyobb mértékben meg kell osztanunk, oda kell adnunk mindenünket, amink csak van, ...). Szolgáltatnunk kell a kicsiket és nagyokat, életkor és a társadalmi létrán elfoglalt helyüktől függetlenül.
3. Jézus segít minket a tanításának megismerésében és megvalósításában. Sem Őt, sem az Atyát ebben nem tudjuk megelőzni, csak visszaszerethetjük Őket.

Ugye ez teljesen egyszerű és érthető, mint az egyszer egy?!
Ennek ellenére a napi megvalósításban azért lehetnek gondjaink.
Miért kellene szeretnem XY-t, amikor olyan utálatos volt velem? Miért kellene bármit is adnom Z-nek amikor becsapott, meglopott, alaptalanul rossz híreket keltette, ...?
Egyébként is olyan sokat adtam már, és annyit dolgoztam másokért, és alig kaptam vissza valamit.
Elegem van a jótékonykodásokból, mások pátyolgatásából.

Megtalálod-e ilyen állapotodban a testvéredet, a barátodat, a házastársadat, a lelki vezetődet?
Őszintén tudsz-e beszélni a nyomorúságodról, az elesettségedről?
Kidolgoztad-e már magadnak, hogyan kell feljönni a béka feneké alól?
Éltél-e már a lehetőséggel, amit Jézus kétezer éve kínál? „S a Vigasztaló, a Szentlélek, akit majd a nevemben küld az Atya, megtanít benneteket mindenre és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek.

Kaszap István, Pécel

Május 24., kedd

Jn 14,27-31

„Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek. Nem úgy adom, ahogy a világ adja.”

Ezt a két mondatot emelem ki ebből a szentírási részből.
A békesség szó szinonimái: nyugalom, kiegyensúlyozottság, megnyugvás, harmónia, összhang.
Evilágban a béke a társadalom egészére vonatkozóan Gyurka bácsi megfogalmazásában a fegyverek egyensúlyát jelenti. Csak azért nem tört ki eddig a harmadik világháború, mert a felek biztosak abban, hogy a Föld egészét veszélyeztetné az atom és a biológiai fegyverek.
Az egyénre vonatkozóan evilági értelemben mikor egyensúlyozott az ember?
Mikor van benne „béke”?

Néhány szempont:

- a./ Anyagi háttér – ez is viszonylagos – , mert ha a baráti társaságban, ismertségi körben valakinek szebb az autója, nagyobb a háza, messzebbre megy nyaralni, máris oda a kiegyensúlyozottság. Beindul az irigykedés és a lekörözési kényszer.
- b./ Megfelelő munkakör, természetesen a számlálétra legmagasabb fokán. Ha ez a munka megszűnik, vagy lefokoznak, oda a biztonság.
- c./ Legyen baráti társaság, akikkel együtt lehet bulizni. „Kéz kezet mos” alapelven egymást segíteni. Persze, ha elszegényedsz, vagy megbetegszel, máris oda a barátság.
- d./ Legyen család – házastársi úntómiglan – úntódiglan, elkényeztetett gyerekek, de kifelé azért az látszódjék, hogy „milyen szép a család”, ahol összhang és harmónia van. Addig, amíg nem jön egy izgalmasabb pár-jelölt, és mindent meg tudnak adni a gyerekeinek.

És milyen a Jézus békéje? Mit hagyott ránk?

- a./ Nem kell gondban lennünk, hogy mit együnk és mit vegyünk fel. A Mennyei Atyánknak gondja van a legkisebbre is közöttünk.
- b./ Aki a legnagyobb akar lenni közülünk, legyen mindenki szolgája. Ezt a helyet senki sem fogja irigyelni.
- c./ Szeresd felebarátodat, segíts a rászorulón! Ha bántanak, tartsd oda a másik arcodat is!
- d./ A társad egy veled, nem lecserélhető, ketten alkottok egy egészet. A gyerekeket nem önző célra hajtod. Olyanná kell lenned, hogy szebb legyen általa a világ.

Ha mindent megteszünk e négy pont megtartásának érdekében, függetlenedünk a külvilág számára észlelhető eredményektől, a mi szívünkben béke lesz.

Imádkozzunk Testvéreim, hogy valóban Jézus és ne evilág békéjét akarjuk a magunk számára!

Bandula Mária, Szigetszentmiklós

„Ti már tiszták vagytok amiatt a beszéd miatt, melyet szoltam hozzátok.”

Mikor éli meg az ember a saját teljességét – filozófiai fogalommal mondva: a nembeliségét? Magyarán mikor igazából Ő, mi a teljessége, célja, feladata, létének értelme? Mire teremtett, hivatott, mi célból van ebben a világban?

Jézus válasza ez: akkor élitek meg Önmagatokat a legteljesebben, ha a szeretet világában éltek. Mert erre most már minden lehetőségetek megvan. Ebben a kérdésben már színről színre a látás. Mert Jézus tanításában két alapvető kérdésre válaszolt: Ki az Isten? És, ki az ember?

Az ember egy duális világban él. Fény és sötétség, jó és rossz, múlt és jövő, hiány és bőség. Ezt a duális világot „felnyomja” az Isten világába. Úgy gondolja, hogy ott is az van, ami itt. Az ember saját képére és hasonlóságára alkotja meg Istent, pontosabban az istenképet. Azt, amiben hisz, ami köré a mitológiát szervezi, ami megjelenik a történetében és a vallásaiban. Hogy mi van a „fátyol mögött”, ami Istent takarja, azt nem is nagyon kutatja, hiszen a hivatott kutatók a rendszer részei, és egyúttal a foglyai is. A fátyol mögött nem nézegetünk.

Jézus onnan jött. Ezért, amit mond, az különös fontossággal bír mindannyiunk számára. A legfontosabb az, hogy a fátyol mögött nem duális a világ. Az Istenben nincs fény és árnyék, jó és rossz, múlt és jövő, hiány és bőség. Az Istennek nincs szüksége semmire. Az Isten „csak” a Szeretet. És az ember saját teljessége: a szeretetben való élet.

Az Isten nem különül el tőlünk, a szeretet nem széttagoztság, hanem egymásban levés. Az ember és az Isten nem elkülönítetten létezik, és az emberek sem elkülönítetlen léteznek egymástól. Ez a János evangéliumának legfőbb üzenete: a világban egység van, a széttagoztság alapvetően: illúzió. Illúzió, de működőképes. A kérdés az, milyen világot teremt a szétkülönültség. Azt a világot, ami ma körülvesz bennünket. A szétkülönültség ebben a léptékben elpusztítja a világot, elpusztítja mindazt, ami emberi lehetne. Így a torz emberek, torz viszonyokat teremtenek, torz társadalmakat és torz istenképeket hoznak létre. Ezt isszuk ma mi is, gondolva az ökológiai katasztrófákra, a megváltozott időjárásra, a fenyegetettségünkre, szorongásainkra, széteső világunkra.

Pedig van kiút, létezik az üzenet. Jézus tanítása. Ez a tanítás a két alapvető kérdést már 2000 éve megválaszolta. Az igaz, ha meghallanánk, alacsonyabb lenne a mi életszínvonalunk, nehezebb lenne az életünk. De jól tudjuk a boldogság-kutatásokból, a „jóllétünk” alapvetően nem az anyagiaktól függ. Hanem, hogy szeretnek-e bennünket. Ez van belénk kódolva. Jézus beszéde erre hív bennünket. Teremtsük meg a szeretet gyümölcseit. Mert a helyes istenkép nem spekulációk, filozofálgatások eredményeként jön létre, hanem a fátyol túloldalára benéző emberek tanúságtévése által.

Garay Bandi és Dóra, Dunakeszi

„Maradjatok meg szeretetemben!”

A szeretet egy láncolat. Egy inspiráció. Az Atya szeretetét élte közénk Jézus. Ezt adta tovább és fűzte láncolatá. A kor nyelvén ezt parancsolatnak nevezi, hiszen alkalmazkodott a hallgatóságához, akinek itt a halála árnyékában – nem lehetett ezt bővebben kifejtteni. Volt erre három év, de ki tudja milyen gyorsan lehet a szokások és gondolati pályák váltóit átállítani. Gondoljunk csak magunkra, kik szorongatjuk a gyermekkori hitünk és istenképünk babaruháját.

Ma csak így mondanánk: „Ha tanításomat megőrzitek majd ...”. A kulcs tehát ez: megőrizni Jézus tanítását. Ez a tanítás megőriz a szeretetben, megőrzi bennünk a szeretet képességét. Ezáltal úgy élünk, ahogy az embernek kell élni.

Ez a 2000 éve elhangzott tanítás kevés követőre lelt. A tanítás egyszerűségével nehezen tudtak mit kezdeni azok, kik az életet bonyolultnak gondolták és már akkor a duális világ haszonélvezői és foglyai voltak. Jézus korának értelmisége (papok, filozófusok, politikusok) széttárták a kezeiket és rögtön vágott az eszük. Ha az Isten ilyen egyszerű, ennek következményei megszüntetik a kiváltságokat, amit ők is élveztek. Nem feltétlenül kell itt anyagaikra gondolnunk csak. Hiszen kiváltság a tudás, a tanítási pozíció, az elismertség, a szellemi iránymutatás.

Így lett Jézus üzenete helyett, maga Jézus az üzenet. És megmaradhatott a duális világ és tagadhatatlanul teremtett egy rendet. És mire nem vágnánk jobban, mint a rendre, biztonságra. Ez a

rend 1700 éven keresztül működött. Azóta új rendek kísérletei folynak, nevezzük ezt kommunizmusnak, kapitalizmusnak, diktatúrának. És mára látjuk, hogy ezek az új rendek milyen világot teremtettek. A duális világ tovább fokozódott, az emberek még jobban elkülönültek, széttagolódtak. Az emberek lázasan keresik az új rendet, persze közben a kiváltságaikon nem hajlandók változtatni. A régi vallások helyett, hinni kezdünk a tudományban, a virtuális valóságokban, vagy másik póluson mások 2012-ben, vagy a világvégeben.

Pedig a megoldás adott: lépj be a szeretet világába. Jézus üzenetének élése a megoldás az egyéni élet és a társadalom számára. De olyan nehéz ezt egyedül elkezdni. Ha egyedül vagyok, csak rosszul járok, és a bizonytalanságaim nem csökkennek, hanem fokozódnak. Egy pillanat alatt el tudom osztani pénzemet, időmet, lehetőségeimet. És mi lesz velem? Pedig Jézus százannyit ígért. Egről százra lépni! A megoldás ugyancsak Jézusnál van, egyszerre többen kezdjétek el. „Ami van elég!” - mondja Jézus 5000 embernek a kenyérszaporításkor. Ha ennyien ezt elkezditek, túl vagytok a kritikus tömegen. És egymás között osszátok meg a javakat és azokat vonjátok be ebbe akik ezt akarják élni. Akik a szeretetre akarják egyszerűsíteni és százannyivá gazdagítani az életüket. Itt és most. A szeretet által.

Garay Bandi és Dóra, Dunakeszi

Május 27., péntek

Jn 15,12-17

„Annál nagyobb szeretet senkiben nem lehet, hogy ha valaki lelkét adja oda barátaiért.”

Lelkét, életét, egész valóját, a fordítási variációk az idézett mondatban. Azaz, a szeretet csúcsa az önfeláldozás. Hogy aztán az életedet egy látványos kiállításban (Kolbe) vagy egy csendes, szerény élet napi rutinja szolgálatában adod oda, már nem minőségi kérdés. Inkább az alkat vagy a sors hozománya. Az önfeláldozás pedig az, amikor a másikat magad elé helyezed.

Van egy másik felszólítása is Jézusnak: légy boldog. A lét nagy „művészete” ennek a kettőnek az összehozása. Hogy tudok úgy boldog lenni, hogy közben egy szolgálatban feláldozom önmagam. Az ember azt gondolja, bizonyos körülményeket kell teremtenem ahhoz, hogy boldog legyek. A boldogságnak feltételei vannak. És sorolhatnám is a felmérésék eredményét: pénz, egészség, szeretet, megbecsülés. Valamire szükségem van ahhoz, hogy boldog legyek. És a szükség középpontba állítása túlmutat az emberen, kivetíti azt az égi világra is. Azaz Istennek is szüksége van valamire. Ádám vétkétől, Fia véréig, mert így lesz/lehet csak elégedett, nem szomorú, nem haragvó. És már csak egy lépés a jogos szükségletek világa, mely a házasságtól, a gazdasági életig mindent tönkretelhet, azaz: nekem ez meg ez jár. És ha nem kapom meg, felmentve érzem magam lassan minden erkölcsi gát alól. És a rend én leszek egyedül saját magam és mások számára.

A jézusi világban a dolog – mint oly sok minden – fordítva van. Nem a körülmények teremtik meg a boldogságot, hanem a boldogság a körülményeket. Ha boldog vagyok: képes vagyok. És az önfeláldozás és a boldogság összhangba kerül. Jó, jó könnyű ezt így mondani. De hogyan legyek boldog csak úgy önmagamban? Valami önszuggeszcióval. Nem önbecsapás ez? Mert az ember automatikusan, vezényszóra nem lesz boldog. Ez igaz, de vezetnek utak a boldogság felé:

- Kezdd élni, és a visszajelzések megerősítenek! A körülmények átalakulnak és átalakítanak. (intuíciók, inspirációk)
- Keresd a boldog emberek társaságát, lesd el tőlük a titkaikat!
- Keresd a szelíd megoldásokat, a szelíd örömeiket!
- Éld át a létezés új formáit, a természettel, vallások, művészetek világával vagy a más emberekkel való egységet!

És nyilván mindannyiunknak van tapasztalata. Ennek megosztása egy igazi erőleves lenne mindannyiunk számára. És egy boldog emberben kivirágzik az önfeláldozás képessége. Az életét egy nagyobb egység részeként és a maga el nem múlásában éli meg. Ahogy Isten határtalan, az Élet is az. És az önfeláldozás a halhatatlan életünk epizódja csupán.

Garay Bandi és Dóra, Dunakeszi

„Ha az én szómat megőrzitek, a tieteket is meg fogják őrizni.”

Az ember törekszik nyomot hagyni maga után. Voltam és valaki voltam. Mégis az emberek döntő részének élete már három generáció távlatából eltűnik, s csak családi fényképalbumok, vagy legendák őrzik egy-egy személy emlékét. Vagy már nem is őt, hanem a róla mondottakat, a kitaláltakat. Jézus pontosan tudja, hogy mi lehet az örök az ember életében. Az, ami benne az isteni szó, tett, gondolat.

Nagyon sok minden elhangzik a világban. Filozófiák, spekulációk erről-arról, megoldáskeresések a világ bajairól. És ez koronként más, sőt egymással homlokegyenesen más is lehet. Egyszer ebben bízunk, egyszer abban és átesünk a ló másik oldalára.

Viszont koroktól függetlenül egy megoldás mindig előbukkan, mint a lehetséges alternatíva. Próbáljuk szeretettel kezelni a mai gondot. Legyen az családon belüli konfliktus, vagy országok közötti, vagy csak emberi hiányok kielégítése. Jézust hozzágondolva vagy nem, de mi lenne, ha a szeretet útját választanánk? Mert ez a megoldás örök igazságot hordoz: csak a szeretet útján lehet megélni, átélni, sőt túlélni a „helyzeteket”. Ma is és 2000 évvel ezelőtt is. És lehet áldozattá is válni, ha mégsem a szeretet lett a választott megoldás.

Így van bennünk is az örök. Lehetek sok mindenben tehetséges. Írhatok könyvet, festhetek, építhetek épületet, maradandó nyomként gondolhatok tárgyi és szellemi életemre, amit „moly emésztheti és rádőlhet a torony”. És más emberek más képeket festenek, más könyveket írnak, más épületeket emelnek. Viszont, ha a szeretet útját választom, beállok az örök megoldások és alkotások közé. Nyilván nem az emléke marad meg, hogy konkrétan mit csináltam, és nem a nevem marad fenn valami archívumban. De az Isten szeretetvilágából meríteni akaró késői utódom, ha más gyakorlattal is, de az én megoldásomat választja, azaz szeretettel akarja megélni az életét. Mert minden, ami bennem isteni az örök és része Istennek. És nem hal meg soha. És mint egy adatbázisból lehívható, alkalmazható, belőle erő meríthető. Mert a dolgok az Isten világában nem szétszakítottak, minden egybe tartozik és átlép az idő világából az időtlenségbe. Ha a jézusi szavakat mondjuk, örök szavakat mondunk, ha a jézusi tetteket választjuk, az örök tetteket választjuk, ha a jézusi gondolatokat gondoljuk, az örök gondolatokat gondoljuk. Amit majd mások is mondanak, mert ők is erre a következtetésre jutnak. A szeretet a megoldás és az örök, és a mi szeretetünk bennük folytatódik. És így élünk bennük. Örökké.

Garay Bandi és Dóra, Dunakeszi

Május 29. – Húsvét 6. vasárnap – „Ha szerettek, meggyőződésetekké teszitek tanításomat”

Jn 14,15-21

Makacsul ragaszkodunk a törvényekhez és parancsokhoz, azok kényszerítő erejéhez. Elsősorban azért, mert úgy érezzük, hogy kényszerítő erő nélkül a törvény és parancs erőtlen és érvénytelen. Az is ott motoszkál bennünk, hogy a parancsok által a felelősség tekintélyes része áthárítható, hiszen nem tehetünk róla: „Parancsra tettük!” Ha a végeredmény jó, akkor megveregethetjük a vállunkat, hogy milyen jók, engedelmesek és sikeresek voltunk. Ha persze rosszul sülné el a dolog, akkor a felelősség természetesen a törvényhozót terheli, mi ártatlanok vagyunk, és mossuk kezeinket.

Ha azonban valóban törvény és kényszer kell ahhoz, hogy megtegyük a jót, mit ér az egész, hiszen nem belső meggyőződésből, csak kényszerből tettük. Jézus a jánosi megfogalmazás szerint mintegy elhatárolja magát a mózesi törvénytől, és új megfogalmazást használ, de még meglepőbb, hogy félreérthetetlenül hangsúlyozza: az „*ő parancsát őrizték meg*” (*tasz entolasz tasz emasz!*), az ő tanítását tegyék meggyőződésükké, és ne tévesszék össze az ószövetségi törvénnyel.

Nem a mózesi törvényről, és nem arról a lelkületről van itt szó! A jézusi tanítás lelke, hogy minden istenes törekvésünk, amely a *törvény* szerint való, csak megfosztottságunkat (árvaságukat) munkálja, és ebből csak egyetlen kiút van, ha gyökerében megújítjuk istenképünket. Amíg Isten csak távoli, hatalmas és kiszámíthatatlan, amíg bizonytalan és átláthatatlan bűnperek ítésze, addig a szeretet csak kényszerszülemény lesz, amelynek nincs valóságos értéke.

Jézus tanításának leglényege a szeretetre való felhívás, ennek elfogadása soha sem kényszer, hanem önkéntes belső vállalás. Istent nem azért érdemes, vagy a megszokott fogalmazás szerint *kell* szeretni; Jézus tanítását nem azért *kell* belső meggyőződésükké formálni, mert nélküle rosszul, vele

pedig jól járunk. Az a kereszténység vagy istenszeretet, amelyet csak a pokol rettenete tart életben, nem több mint a szappanbuborék. A jézusi élet az az istenszeretet, amelyet az emberszeretet, a felebaráti szeretet által engedünk bele életünk legintimebb szférájába. El kell fogadnunk, hogy nemcsak atyánk van, hanem testvéreink is vannak, Isten ugyanis nem személyválogató. Istenszeretetünk mértékegysége az, hogy mit ér meg nekem a másik ember, mert Jézus nyomán nekem és az Atyának, nekem és a másik embernek egynek kell lennünk.

A tanítványok nem értették, mit akar ezzel mondani – annyi év után mi mennyire értjük?

Sulyok Gábor, Budapest

Május 30., hétfő

Jn 15,26-16,4

„...eljön a vigasztaló, akit az Atyától küldök nektek...”

Jézus itt egészen nyíltan beszél, ezeket a szavakat nem kell megfejteni, magyarázat sem szükséges hozzá. Küldi az Atyától való Vigasztalót, az igazság Lelkét, aki majd tanúságot tesz róla. Ennek egyenes következménye, hogy utána ti is (én is) tanúságot tesztek Jézusról.

Ennek megfelelő a kérdésem is: vajon bennem is megvan az igazság Lelke? Erre a válasz a második versben benne is van: ha tanúságot tesztek Jézusról, akkor igen.

De mi a helyzet, ha nem? Pedig Jézus megígérte, hogy küldi a Lelket. Talán mégsem jött? De bizony jött, de csak azokhoz tud bemenni, akik Jézussal vannak. Tehát nekem is kell lépnem, vágyom rá, megtisztítanom a bensőmet, hogy be tudjon hozzám jönni a Lélek. Ahogy az egyik régi énekben mondjuk: „Várom a találkozást Veled.” Akiben nincs meg ez az adventi, nagyböjti várakozás, vágyakozás, azt nem, vagy nehezen találja meg az igazság Lelke.

Sajnos a Lelket nem igazán fogadta, fogadja be ez a világ. A világ, amelyik nem ismeri sem az Atyát, sem Jézust. S láthattuk a történelemből, hogy az Istennek szolgálatot tenni akarók hogyan pusztították el, üldözték a Lélektől eltelteteket. És ez a történelem sajnos nem zárult le, ennek mi is részesei vagyunk. Tehát nagyon kell figyelni a gondolatainkra, hogy már a magvában felismerjük, és elhatárolódjunk a lelki emberek elítélésétől. Már csak azért is, mert ezt Jézus előre megmondta, hogy eszünkbe juthasson.

De van ennek a kérdésnek egy másik oldala is. Ha a világ nagyon jól elfogad, akkor feltehetem magamnak a kérdést, hogy mennyire hallgatok a Lélek szavára.

S miért vigasztaló? Mert a nehézségek elviselésében, elfogadásában segít. És ráébredt, hogy nem csak nekem kell Istent szeretnem, hanem Ő szeret engem végtelen szeretetével.

Singer József, Székesfehérvár

Május 31., kedd

Jn 16, 5-11

„Jobb nektek, ha én elmegyek, mert ha nem megyek el, a Vigasztaló nem jön el hozzátok.”

- A Szentlélek erejében élhetünk! Jézus Urunk annyira fontosnak tartotta a Szentlélekben való életet, hogy apostolainak megtiltotta a világ evangelizálásának megkezdését, amíg el nem tölti őket a Szentlélek ereje.
- A Szentlélek adja a boldog felismerés örömét, hogy Isten a mi Atyánk.
- A Lélek által árad ki szívünkben Isten szeretete, mert nélküle megmaradunk önző érdekeink mellett.
- A Lélek által válik személyes élménnyé Isten közelsége. Ez az élmény mérhetetlen nagy boldogságot ad.
- A Lélekben ismerjük fel, hogy minden gyengeségünk ellenére Isten elfogad bennünket, és határtalanul szeret.
- A Lélekben ismerjük fel, hogy Istennek terve van velünk, és általa kibontakozhat ez a terv, minden támadás ellenére is.
- A Lélek erejével képesek vagyunk legyőzni betegségeink miatti szomorúságunkat, mert Ő a Vigasztaló.

Mindenütt Isten Lelke működik!

A vigasztalás belső békét, igazi örömet, tettekre ösztönző elszántságot ad.

Nem a pillanatnyi jókedv, a konkrét tett iránt spontán eufória a fontos, hanem a belső szabadságnak és világosságnak a megélése, amikor az ember nem keseredik el a nehézségeket látván.

Amikor a csendben és imában a vigaszt tapasztalom meg, akkor mély egységben vagyok önmagammal, teremtőmmel és testvéreimmel.

Mind a vigasz, mind a vigasztalanság eligazít az életem döntéseiben.

A vigasz azt mondja, jó úton járok Isten követésében, a közösség vitorláját a Lélek szele dagasztja.

A vigasztalanság pedig azt üzeni, hogy valami nincs rendjén: türelmesebbnek kell lennünk egymással, több időt kell szánnom a csendre, s az imára.

Jöjj Szentlélek, adj nekem igazi szeretetet, hogy méltóképpen szeressem Istent és az embereket!

Bócai Ferenc, Székesfehérvár

Június 1., szerda

Jn 16, 12-15

„... az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra.”

De mi is kell ahhoz, hogy a Lélek elvezessen bennünket is a teljes igazságra?

A mi életünkben is akkor tárul fel az igazság, ha keressük a teremtő Atya akaratát. Ha nyitott a fülünk minden olyan üzenetre, amely a jézusi életmintához visz közelebb. Évszázadok óta mennyi erőfeszítés és fáradozás, aprólékos utánajárás tárja eléink az Élet Útját.

De mégsem úszhatjuk meg! Nekünk kell ismereteket szerezni, nekünk kell elmélyülni, választani nap mint nap azért, hogy hogyan adjuk magunkat oda. Ebben van öröm és bánat, siker és kudarc. Gondoljunk arra, hogy Jézus Atyja osztozik velünk az örömben és a kudarcban is.

A sok Istent kereső, Isten útján járó testvérünk kudarcra elcsüggeszt, vagy inspirál?

Építjük-e a közösséget, a belső egységet, hogy közös legyen az, amit az Atyáról és Jézusról el akarunk mondani?

Hisszük-e, hogy ha él bennünk a közösség az Atyával, Jézussal és a testvéreinkkel, akkor a Lélek tud szólni, üzenni nekünk, és rajtunk keresztül másoknak is?

Deli József, Székesfehérvár

Június 2., csütörtök

Jn 16,16-20

„Ti szomorkodtok, de szomorúságtok örömmé fordul.”

Jézus elköszön a tanítványoktól.

Mire eljutunk a 16. versig, Jézus már számos alkalommal utalt a tanítványainak arra, hogy csak ideig-óráig lesz velük, hogy csak küldetést jött teljesíteni, jött és megy. Az Atyáról is sokat beszélt, arról, hogy az Atya az, akitől jött, és akihez megtér. Sőt, ezt a „jövés-menést” pozitív eseményként említette. Mégis úgy tűnik, hogy Jézus eddigi szavai nem voltak világosak és érthetőek a tanítványok számára, teljes volt köztük az értetlenség. Az elbizonytalanodás, a tétováság érződik abban, ahogy egymást kérdezzétek: „Mit akar ezzel mondani: Rövid idő? Nem értjük, mit beszél”. Az eddigiek nem megerősítették, hanem összezavarták őket. A bizonytalanságot fokozhatta a „rövid idő” hangsúlyozása is. Rövid idő múlva elmegy, és csak rövid idő telik el és már viszont is látják. Az akkori gyalogszerrel közlekedő világban hova lehetett rövid idő alatt eljutni, pláne még vissza is térni? Bár a tanítványok igyekeztek követni Jézus gondolatmenetét, még nem tudtak elvontan gondolni az Ő távozására és visszatérésére.

Jézus a válaszában olyan távozásra utal, ami a tanítványokat elszomorítja és fájdalommal tölti el. Az életük szomorúság és sírás lesz, ellentétben az őket körülvevőkkel, akiknek ez örömet okoz. Jézus jövőt előre vetítő szavai csak tovább fokozhatták a tanítványokban a félelmet, hiszen a többiek, a „világ” öröme ez esetben csak a káröröm lehetett. Jézus távozása és az ő búcsújuk pedig talán beláthatatlan fájdalommal fog járni.

Végül azonban Jézus feloldja a tanítványokban a bizonytalanság és a szomorúság érzését: „... szomorúságotok örömmé fordul”. Felvillantja, hogy ha majd viszontlátják őt, akkor minden megváltozik, megfordul az életük.

Te hogyan köszönsz el?

Mi a nehezebb a számodra, ha te vagy az, aki elmegy, vagy az, aki hátramarad?

Mit teszel, hogy enyhítsd a búcsúzás fájdalmát?

Hogyan kezeled a változásokat? Hogyan viszonyulsz ahhoz, ha változik az élettered, a lakóhelyed, a munkahelyed, az életállapotod?

A szenvedés, a fájdalom miként segített abban, hogy felnőjél, hogy felnőj ahhoz az örömhöz, amit Jézus a tanítványoknak megígért?

Braila Mária, Székesfehérvár

Június 3., péntek

Jn 16,20-23a

Életünk folyamán már-már megszoktuk, hogy szomorkodunk, aztán örülünk. A szomorúság letaglóz, az öröm felemel. Összefüggést nem mindig látunk a kettő között.

Jézussal járni, vagy Jézus nélkül (Őt nem látva) járni az úton - az egészen más.

Jézust látni: vele együtt teljessé tenni életünk - az öröm.

A szomorúságban, a hiányérzetben Ő születik meg bennünk. Ott van minden vajúdásunkban.

A beérkezés, a viszontlátás a legnagyobb öröm.

Add Uram, hogy nagy erőt adjon nekünk a Te "vizontlátásod" !

Rozsics Gábor, Székesfehérvár

Június 4., szombat

Jn 16,23b-28

„Kérjétek és kaptok, hogy örömtök teljes legyen.

Az Atya ugyanis szeret titeket, mivel ti szerettetek engem és hittétek, hogy az Istentől jöttem...”

Történik valami, átélünk egy eseményt, kapunk az élettől vagy egy embertársunktól valamit, és örülünk. Lelkünk megvidámul, szívünk repes, szemünk könnybe lábad. Az öröm emóciója meghatározza érzésvilágunkat. Amikor nem azt kapjuk, amit szerettünk volna, az örömben ürmögve gyűlhet, s valami hiányérzet járja be lelkünk bugyrait.

Örömünk igazán Istennel lesz teljes. Amikor átéljük az Ő ajándékozó közelségét. Ő nemcsak ad, de mindent ad: Önmagát adja nekünk.

A kérés – mint tudjuk – nem Istennek kell, Ő anélkül is tökéletesen tudja, mire van szükségünk. Nekünk fontos, hogy a kérésben átélhessük és tudatosíthassuk: arra van szükségünk, az a vágyunk, a kívánságunk, amit egyedül Isten tud adni nekünk. Köznapi vágyainkban, kívánságainkban mennyire tudjuk ezt megjeleníteni?

Az emberi öröm mindig hiányos. A legteljesebb örömmézésben is benne van annak elmúlása, halványulása, eróziója. Isten olyan örömet tud adni nekünk, ami el nem múló, időtlen és így teljes. Ez a Vele együtt létezés öröme. S ez nem csak jövőbeni ígélet, már a mindennapjainkban időleges részesei lehetünk annak. Lássuk meg, legyen fülünk a hallásra, legyünk nyitottak a tapasztalásra!

Isten felénk irányuló szeretetének a kinyilatkoztatása az igazi örömhír, az evangélium. Ez az a szeretet, ami teremt és megőriz, befogad és útnak indít, betölt minket és továbbadásra buzdít. Csak vennünk kell az „adást”. Lelki antennánkat be kell hangolni, kiszűrni a zavaró frekvenciát, befogadni a végtelen szeretetet. Uram, a mindennapok zajában hányszor vagyok érzéketlen szereteted befogadására, átélésére! Köszönöm a csendet, amikor kisöpörhetem lelkemet és átadhatom magam jelenlétének!

Aki igazán szeret, az „Istentől jött”, Isten szeretetét hordozza magában és sugározza embertársai felé. Ilyen értelemben mindannyian lehetünk Istentől jött emberek. Ez nagy öröm, nagy lehetőség, de egyben nagy felelősséget is jelent. Kérjük a Lélek erejét, hogy élni tudjunk a szeretettel! Fogadjunk hálás szívvel és tette készen valamennyi lehetőséget, amikor magatartásunkkal, szavainkkal tanúskodhatunk Isten szeretetéről.

Pakodi Gábor, Székesfehérvár

„... tanításátok őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek ...”

Micsoda! Már az Isten, már a Szeretet-Isten is parancsoltat?!

A nyugati gondolkodásban, a XX-XXI. század fordulóján nevelkedett énünk, a szabadságot szajkózó környezetünk, az önmegvalósítást szuggereáló előadások és terápiák tömege mind-mind lázítanak: ne hagyj, hogy más parancsoljon neked! Ne engedj, hogy korlátozzanak! Bontakoztasd ki, valósítsd meg önmagad!

A parancsoltatás a múlté: a rabszolgatartó parancsolt a rabszolgáinak, a hűbérúr a jobbágyainak, a sanyargató kapitalista a gyermekmunkásoknak (szegény szerencsétlenek!). Ma legfeljebb a fegyveres testületekben fordulhat elő parancsuralom, de oda úgyis csak az agresszívak, meg az agymosottak mennek (hülyék!).

OK, gyerekkorunkban még el kellett szenvednünk némi parancsoltatást a szüleinktől, tanárainktól. De ma már tőlük se „sikk” a parancs: győzzenek meg, vagy rosszabb esetben beszéljenek rá némi jutalommal kecsegtetve...

Nekem ne parancsolgasson senki! Felnőtt vagyok. Tudom én, hogy mit akarok. Vagy ha nem tudom, majd eldöntöm.

Az első tiltakozási hullám után már józanabban gondolkodik az ember. Gondolkodik és emlékezik. Ki parancsolt neked? Mikor és mit? Vagy én mikor és mit parancsoltam a rámbízottaknak? És eszünkbe fog jutni sok-sok emlék, amikor parancsokat kaptunk és adtunk – szeretetből! Féltő-óvó szeretettel, de a legnagyobb határozottsággal adtak parancsot a szüleink, néhány odaadó tanárunk, közösségi vezetőink vagy mások. Éppen azt parancsolták meg nekünk, ami a javunkat szolgálta, vagy ami megóvott a bajtól. Amikor az utasítás betartása talán életbevágóan fontos volt, de nem volt idő, alkalom, lehetőség hosszas magyarázatokra. Vagy talán már fölösleges is lett volna, hiszen már százszer, ezerszer elhangzott!

Olyan ez a jézusi „amit parancsoltam”, mint egy esszencia: nem részletez, de minden benne van: hivatkozás, visszautalás mindarra, amit az évek során tanított: könnyen érthető példabeszédekben, türelmes, érdemi beszélgetésekben. A vitakozás, a győzködés ideje lejárt. Már csak arra van ideje a búcsúzó Jézusnak, hogy még egyszer szerettei „lelkére csomózza” a legfontosabbat, az ő parancsát: hogy jónak kell lenni, és erre meg kell tanítani másokat is, lehetőleg mindenkit!

Tulajdonképpen ez Jézus végrendelete, és egy végrendelet jellemzően tömör és kötelező erejű; azaz parancs, végre kell hajtania az örökösnek. Egy életen át ezt kell végrehajtaniuk a tanítványoknak: mehetnek szanaszét a nagyvilágba, magyarázhatnak, taníthatnak, győzködhetnek, példát mutathatnak... – sok-sok napon, éven át. Ez annyira fontos, hogy soha nem szabad elfeledni, soha nem szabad feladni. Tovább kell adni: a tanítványok következő nemzedékének, és aztán majd tovább-tovább-tovább... nekünk, és még tovább ... Ez a parancs!

Jézusom, értem-e és élem-e, hogy jónak lenni – a rólunk alkotott legjobb isteni elképzelés megvalósítóinak, kibontakoztatóinak és továbbadóinak lenni – fontos? Hogy ez a legfontosabb feladata életünknek? Annyira fontos, hogy ezt akartad a leginkább a „lelkünkre csomózni” búcsúzóban!

Schanda Bea, Budapest

Jézus búcsúbeszéde

Búcsúbeszédet temetésen, ballagáson, hosszabb utazás előtt hallunk szeretteink, barátaink körében. Jézus is egy ilyen lelki útravalót igyekszik átadni tanítványainak, miközben legbelső valóját is megosztja velük. Új feladatok, célok eléréséhez mindannyiunknak szüksége van a lelkesítésre, buzdításra, arra hogy érezzük: hisznek bennünk, támogatás van mögöttünk. Mekkora erőt jelent, már az is, ha eszünkbe jut egy nagyszülő magvas gondolata, életpéldája, vagy kezünkbe kerül a fényképe. Jézus hitet és erőt ad tanítványainak: nemcsak Ő, de követői is megkapják a LELKI ERŐT mind az üldöztetésben, mind az Örömhír továbbításában.

Bognár Péter, Székesfehérvár

Jézus imádkozik az apostolokért

A mára rendelt evangéliumi szakasz, csak e második részével tudok és akarok foglalkozni. Ez érint meg, ebben tudom elhelyezni magunkat, magamat, életünk hasonló élményeit, döntéseit.

Jézus azokért az emberekért imádkozik, akiket az Atyától neki ajándékozottnak tekint, akiket az Atya rábízott, akik felé kötelezettsége, küldetése van, akiket el akart és tudott vezetni az Atyához. A tanítást, a szeretetet átadta nekik úgy, hogy ők azt elfogadták, megértették, megismerték, magukévá tették, Isteninek elismerték. Ez tényleg dicső dolog, bennük valóban megdicsőül Jézus.

Hasonlóan vagyunk mi is, ha nem is akarom magunkat Jézushoz mérni.

Az Atya megajándékoz bennünket gyermekekkel, hozzánk vezet embereket azzal a céllal és bizalommal, hogy mi átadjuk nekik azt, amit a szeretetből megértettünk.

Az édesanyák, édesapák, nevelők, lelkipásztorok ápolják, tanítgatják, szeretgetik, gyámolítják, a rájuk bízottakat. Ha nem is csináljuk tökéletesen, a cél hasonló mint Jézusnál. Megismertetni a szeretetet velük, hogy átéljék, magukévá tegyék, gyakorolják, hogy életükké váljon. És van-e szebb ajándéka, „megdicsőülése” egy szülőnek annál, minthogy látja gyermekében a növekvő szeretetet, tapasztalja, hogy megtalálta útját és a Szerető Istent?

Tudunk-e hálát adni Istennek a ránk bízottakért?

Jó útra irányítottuk-e őket, jól éltük-e eljüket a szeretetet?

Tudunk-e mosolyogva tekinteni felnövekvő gyermekeinkre, néha akár még a büszkeségünket is bevallva?

Magyar Laci, Székesfehérvár

Június 8., szerda

Jézus az utolsó vacsora után az apostolokért, a hívőkért, értünk imádkozik. Kéri az Atyát.

Van aki azt mondja: „Isten tudja, mi a jó nekünk, és mivel Ő szeret minket, azt meg is teszi értünk, hogyha az lehetséges. Főleges tehát bármit is kérünk Istentől, hiszen Ő jobban tudja, mire van szükségünk.”

Érdemes elgondolkodni ezen, hogy mi miben hiszünk, hogyan gondoljuk ezt.

Jézus azt mondja tanítványaira, hogy nem a világból valók, ugyanúgy, ahogy ő sem. Ez bennünket is bizalommal kell, hogy eltöltsön: helyünk van Isten országában.

Azonban Jézus a világba küldte az apostolokat és minket is. Feladatunk, küldetésünk van. Persze nehéz felismerni, hogy mi az, de valószínűleg nem is olyan konkrét – mindig kicsit több, mint amit eddig megtettünk. Nem valószínű, hogy úgy működik, hogy végezni lehet vele, és akkor az ember elégedetten hátradől, mondván: „Na, teljesítettem, amit Isten tőlem várt, végre le van róla a gond.”

Tanos András, Székesfehérvár

Június 9., csütörtök

Ezt az evangéliumi részt szokták Jézus főpapi imájaként említeni. Én még szívesebben hívom úgy: a szeretteiről gondoskodó közösségvezető imája. Szívet melengető olvasni, ahogy Jézus gondoskodik szeretteiről, sőt, kiterjeszti a kört az ő tanítványaira is: „... nem csupán értük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő szavuk által hinni fognak bennem, hogy mindnyájan egy legyenek; ahogyan te, Atyám, bennem vagy, és én tebenned, úgy ők is egy legyenek mibennünk...” A legfontosabbat kéri nekünk. Az egység – Istennel, embertársainkkal és önmagunkkal megtalált egység – az, amiben boldogságra lelünk; az, ami belülről indít az adásra, nem uralkodásra, nem bántásra; az, ami igazán választ tud adni alapvető belső igényünkre, a „ki vagyok, hová tartok” kérdésre.

Tudjuk, hogy az arám nyelvben, ahogy ez az ima eredetileg elhangozhatott, ugyanaz a nyelvtani alak áll rendelkezésre a felszólító mód és a jövő idő kifejezésére. Így értelmezhetjük ezt az imát a felszólító, kérő ima mellett a jövő felvázolásáról, a jövő megálmodásáról szóló próféciaként is: „... ők mindnyájan egy lesznek; ahogyan te, Atyám, bennem vagy, és én tebenned, úgy ők is egy lesznek mibennünk...”

Jézus megtette a maga részét az álom valóra válása érdekében, a többi rajtunk múlik. Dolgozzunk magunkban az egység felismerésén. Hiszem, hogy az Atya teljesíti Jézus kérését. Az egység Istennel, embertársainkkal és önmagunkkal már objektív valóság – csak fel kell ismernünk és eszerint alakítanunk az életünket.

Miklós Tibor, Székesfehérvár

Június 10., péntek

Jn 21,15-19

A főhatalom átadása Péternek

Az evangélista itt azt beszéli el, hogyan adta át Jézus Péternek a főhatalmat Egyháza fölött. A háromszoros tagadás jóvátételére először háromszoros szeretetvallomást követel Pétertől, s ezután rábízta bárányait és juhait. A bárányok nem az egyszerű híveket jelentik, a juhok pedig a hívek pásztorait, mindkét szó végeredményben ugyanazt jelenti: a nyáját, mégpedig az egész nyáját. Ez az egyházfőség azonban nemcsak nem mentesíti Szent Pétert a többi tanítványra váró szenvedések alól, hanem az Úr Jézus rögtön megjövendöli neki azt, hogy kereszthalállal fogja megdicsőíteni az Istent. Jézus annak ellenére, hogy tudta Péter megingását, Őt kéri-bízta meg a megkezdett út folytatására. Ezen az úton haladunk mi is, közben hányszor bántjuk meg Istenünket, barátainkat, embertársainkat? Legalább elszomorodunk emiatt? Mindannyian a megkértek és megbízottak közé tartozunk. Adjuk meg az Atyának az örömet, hogy cselekedeteink által megérdemljük a bizalmat.

Fekete Tibor és Zsuzsa, Székesfehérvár

Június 11., szombat

Jn 21,20-25

„Te kövess engem!”

Ebben a három szóban Jézus összefoglalja, kinyilatkoztatja tanításának, életének üzenetét.

Te rajtad fordul, életed célja értelme ne várj, másra neked kell igent mondanod Jézusra! Te vagy felelős magadért!

Kövess engem, mutatom a példát, az utat! Ne félj, megvalósítható, amit tanítok, láthatod, én előtted járok, segítelek! Nem egy ismeretlen útra küldelek, hanem hívlak.

Nem könnyű Jézus felszólítását követni, de érdemes, mert már itt a Földön is megkapjuk Jézus ígérete szerinti jutalmunkat, például a 100 testvért.

Dönts mielőbb, Jézus türelmesen vár mindannyiunkra, hogy társai legyünk abban, hogy eljöhessen az Isten országa a szívünkben és itt a Földön is.

Cseh András, Székesfehérvár

Június 12., Pünkösd vasárnap

Jn 20,19-23

„Békesség nektek!” - ismételte. Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.”

A tanítványok a gyász, a szegény, a csalódottság és a fölfoghatatlan reménység óráiban biztonságos helyen összebújva próbálják értelmezni és elemezni az átélt történéseket. Még fel sem ocsúdtak az álmaikat porig romboló kivégzés után, amikor értelmezniük kell a fölfoghatatlant: Jézus újra él, de - a néhány kiválasztott tanúsága szerint - mégsem úgy, ahogyan eddig. Az első látás egyiküknél sem volt elég a felismeréshez. Azon az estén azonban semmi kétségük nem lehetett afelől, hogy ki lépett közéjük. Jézus szavaival és testi valójával egyaránt biztosítani akarta őket arról, hogy valóban Őt látják. Az evangélista nem írja ugyan, de a szövegből („megmutatta nekik kezét és oldalát”) egyértelműen kiderül, Jézus tudja, hogy a tanítványokat kétségek gyötrik. A sebek látványa és a jól ismert „Békesség nektek!”- köszöntés azonban eloszlatja a tanítványok minden kételyét.

Aki vesztett már el számára nagyon kedves embert, az tudja, milyen nagy öröm nagyritkán álmunkban újra találkozni vele. Aki átélt már efféle „találkozást”, az tudhatja milyen hihetetlen öröm foghatta el a

tanítványokat Jézus láttán. Amit mi legfeljebb álmunkban élhetünk át, azt ők valóban megtapasztalhatták.

Jézus azonban nem sok időt hagy az örvendezésre. Számára – úgy tűnik – az a legfontosabb, hogy a tanítványai újra hallhassák Tőle a *lényeg*et, azt, amit Ő az Atyától hallott. Talán nem véletlen, hogy a bezárt szobában összebújva, elrejtőzve talált tanítványoknak éppen a küldetés fontosságáról beszél. A „*Gyermekeim, már csak rövid ideig vagyok veletek*” (Jn, 13,33) – szelíd türelmetlensége most is egyértelműen érződik Jézus szavaiban. A Jóhírt nem tarthatjuk meg magunknak, nem élhetjük az életünket elzártan. Küldetésünk van. Jézus a bennünk lévő Lélek segítségével az Örömhír továbbadását várja tőlünk. Mindnyájunktól, akik tanítványának érezzük magunkat!

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest

Június 13., Pünkösd hétfő

Mt 5,38-42

A rosszat jóval kell viszonzni

Az Ószövetségi törvényben a „szemet szemért, fogat fogért” azt jelenti, hogy embert emberért, vagyis a bosszú jogosságát hirdeti. Jézus ennek az ellenkezőjét mondja: Ne szállj szembe a gonosszal! A jézusi célnak, az Isten Országának építésének feltétele, hogy az őt követőket kiszabadítsa a Gonosz fogságából.

A kérdés az, hogyan? Erőszakkal nem lehetséges, mert aki így tesz, az máris a sátáni harcmodor részesévé válik. „*Aki kardot ránt, kard által vész el*” (Mt 26,52) A Gonosszal szembeni ellenállás gondolati síkon: a tanítványok a Jézusra való ráhagyatkozás, a tudatátalakítás erejében olyan ékesszólást és bölcsességet kapnak, aminek egyetlen ellenfelük sem tud ellenállni. (Jn 21,15) A Messiást és övét érvel nem, csak fegyverrel lehet elnémítani.

Jézus tanítása szerint nincs jogos önvédelem. Az Ószövetség Istene az, Aki leszámol a törvénysértőkkel, sőt el is pusztítja a gonoszokat. Jézus feltárja Isten igaz mivoltát. Bemutatja Őt, mint szerető Atyát.

Aki Hozzá akar közeledni, annak le kell mondania a bosszúállásról, az erőszakról. Mindenképpen szeretetben kell élnie, tehát még a fizikai bántást sem szabad viszonznia.

Inkább el kell viselnünk mások kényszerítő akaratát, de nekünk mindenképpen meg kell maradnunk a szelíd szeretetben.

Az igazságosság vagy a szeretet hatja-e át életemet?

Rohonczi Gábor, Budapest

Június 14., kedd

Mt 5,43-48

Ellenségszeretet

Az első gondolat, ami eszembe jutott ezt a szentírási részt olvasva, egy keresztény vicc még kiskoromból:

A tanár elviszi a gyerekeket kirándulásra és a vonatban lelkendezik: „Nézzétek, a Jóisten milyen szépen befagyasztotta ennek a tónak a vizét!” Ezt hallva megszólal valaki a gyerekek közül: „Hát, az télen nem valami nagy művészet!”

Csak azokat szeretni, akik viszont szeretnek, nem kerül erőfeszítésbe. Megkockáztatom, hogy kellő odafigyeléssel még a felebarátainkat is képesek vagyunk szeretni. De az ellenségeket? Üldözőket? Ez már kissé keményebb dió. Mert a másik kevély, fősvény, buja, irigy, torkos, haragos, rest és még sorolhatnánk. „Az ilyen embert nem szeretem.” - mondjuk sokszor. Könnyedén leírunk bárkit a 'szeretendő emberek' nevű listánkról. Elég egy alkalom is, aztán: „Annak az irigy kutyának én többet nem adok semmit.” - és így tovább.

Véleményem szerint a megközelítésünk rossz. Jézus azt mondja, hogy szeressük a többi embert. Mi hajlamosak vagyunk ezen emberek közül néhányat utálni. Nem az utálattal van a baj, hanem azzal, hogy az embert utáljuk. Hisz' utálhatjuk a kevélységet, a fősvénységet az összes társával együtt, csak

az embert nem. Az embert kell szeretni, nem a tulajdonságait. Jézus szájából furcsa is lenne, hogy „Szeressétek a káromkodást!”

Nehéz ez a feladat, de lássuk be, hogy Jézus nem könnyen betartható parancsairól volt híres, hanem arról, hogy Ő a nehéz parancsokat is betartotta. Ne érdekeljen bennünket, hogy milyen a másik. Azt tartjuk szem előtt, hogy – velünk együtt - ő is ugyanazon Isten teremtménye, akire egyformán süt a Nap, egyformán esik az eső és akinek a Jóisten egyformán fagyasztja be télen a tavat.

Kőszegi Mátyás, Osaka (Japán)

Június 15., szerda

Mt 6,1-6; 16-18

Jézus a hegyi beszédben az Istennek tetsző életre tanítja hallgatóságát. Az ószövetségi törvénnyel szembe állítja a maga tökéletesített törvényeit. A mai két szakasz is innen való. Mindkettőben a képmutatástól, a csak külsőségekben megnyilvánuló vallásgyakorlattól óv.

„Ha igazságotok nem múlja felül az írástudókéét és a farizeusokéét, nem juttok be a mennyek országába.” – mondja kicsit előbb.

Milyen tehát a helyes alamizsnázkodás és a helyes böjt? Jézus egészen a végletekig megy: *„... ne tudja a bal kezéd, mit tesz a jobb.”*, *„... ne lássák rajtad az emberek, hogy böjtölsz, hanem csak Atyád...”* Valószínű azért fogalmaz ennyire sarkítottan, mert a képmutató gyakorlattal szemben nagyon ki akarja hangsúlyozni, hogy jótetteinkkel ne az emberek, hanem egyedül csak az Atya tetszését keressük! (Emlékezzünk a szegény asszony két fillérére!)

Az Istennek tetsző élet úgysem maradhat teljesen titokban. De ha nem az emberek, hanem csak az Atya dicséretére törekszünk, akkor valósul meg, amit Jézus szintén a hegyi beszédben mond: *„... jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat.”* (Ezt Ő maga meg is tudta valósítani: Amikor meggyógyította a bénát, aki miatt a barátai kibontották a tetőt, *„mindnyájan ámultak, dicsőítették az Isten.”*)

Fekszem az ágyamon. A betűző Nap arany karikákat táncoltat csukott szemhéjamon. Jó dolgom van! Tető a fejem felett, beteű falatok tömege a spájzban, felesleges holmik körülöttem. Az én Atyám – mint minden épesű szülő – azt szeretné, ha minden gyermekének egyformán jutna.

Hát, hogyan adakozzok? Kinek, mit, mikor, mennyit és hogyan?

A válasz valami ilyesmi lehet: a rászorulónak azt, amire szüksége van, azonnal, még a szükségesből is, nem leereszkedő, magam vállát veregető módon, hanem úgy, mintha a véletlenül nálam letétbe került részét juttatnám vissza. De izzadjon meg kezemben az alamizsna! Lehetőleg olyan helyre adjam, ami személyes barátságot szülhet, ahol nem butaságra költik, s ahol tartós segítséget, nem csak lyukak betömését segíti. Lehetőleg. De néha a Lélek olyanra is indít, ahol az akármilyen csekély adás – gesztus a reményt tartja életben az illetőben, hogy nincs egyedül szorongatott helyzetében. Szóval megimádkozott adásokra van szüksége a világnak!

Stöklerné Magdi és Kőszeginé Melinda (Pécs)

Június 16., csütörtök

Mt 6,7-15

Az imádság beszélgetés Istennel. Jézus felhívja a figyelmünket arra, hogy az ima legyen igazi, bensőséges találkozás az Úrral. Ne imádkozzunk képmutatásból! Legyen egyszerű, közvetlen megnyílás az Isten felé. Főleg minden szószaporítás, bőbeszédűség. Mindent igaz hittel, az Úr iránti maradéktalan bizalommal kell kérni.

Ima előtt jó összeszedni a gondolatainkat is. A belső imában rájövünk, hogy kik is vagyunk Istenhez képest. Először letaglózó az élmény (valahogyan nagyobbak hittem magam), de utána felemelő (hiszen így is kellek Neki)!

Isten nagy ajándéka, hogy Jézus a Miatyánkban megtanított bennünket imádkozni. Fentről jövő tanításként helyes mederbe tereli a mi – sokszor annyira gyarló – imánkat. Tükröt tart elénk, hogy megvizsgáljuk, mi hogyan és milyen lendülettel imádkozunk.

Még ha másként is, mint Jézus, de Isten gyermekeként mi is Atyának szólíthatjuk Őt. Mély és csodálatos az Úrtól tanult ima minden szava! Ha kitárul előttünk ezen imádság két nagy kérdéscsoportja, akkor rájövünk, hogy ez olyan, mint a megnyílt ég, melyben Isten dicsőségét, kegyelmét és jóságát láthatjuk.

A megszólítást követő kérések Isten országára vonatkoznak. A kérések második része arról szól, hogy mire van szüksége az embernek: mindennapi kenyérre, védelemre a kísértéssel szemben és bűnbocsánatra. Isten megbocsátja bűneinket. Ezért természetes, hogy mi is megbocsássunk egymásnak. Ennek hiánya nem csak az Úrral, hanem másokkal való kapcsolatainkat is megrontja. Az Úrtól tanult imádság megtanít az ima helyes értékelésére is. Az nem egy olyan dolog, amihez akkor kell folyamodni, amikor már más eszköz nincsen.

Kohlmanné Bogi, Pécs

Június 17., péntek

Mt 6,19-23

„Ahol a kincsed, ott a szíved is!”

Olyan kincsek megszerzésére kell koncentrálnunk, amelyek nem tűnnek el egy-egy katasztrófa során. Ezekből bőven kijutott mostanában az országnak, gondolkodtasson el ez mindannyinkat! A tárgyi-földi kincsek veszélyesek, mert nem csak, hogy könnyebben vesznek el, hanem el is vakítanak. Itt kerül képbe a mammon. Józannak kell lennünk, és fel kell ismernünk azt, hogy mikor szolgálunk neki. Ha felismerjük, akkor még van visszaút!

A lelki kincsek sokkal tartósabbak és mélyrehatóbbak. Jóval többet ér egy igaz barát, mint bármilyen nagy értékű örökölt holmi. Akkor leszünk boldogok, ha szívünket az ilyen igazi, valóságos kincsek telítik be és nem azok, melyeket boltban lehet kapni.

Időnként is megfelelően kell használni, és önvizsgálatot kell tartanunk, hogy eldöntsük, hogy a mindennapokban melyek azok a cselekedetek, melyek rosszak, vagy feleslegesek. Ha ezeket megtaláljuk, és sikeresen kiirtjuk életünkéből, akkor a felszabadított helyet oly módon szükséges kitölteni, hogy újabb kincseket szerezzünk. Nehéz így kordában tartani életünket a csábítás világában, de ha felvesszük a harcot – első sorban önmagunkkal – akkor sok dolog megoldódik. Ha meg van a kincsszerzési módszerünk, akkor segítsünk azoknak, akik ebben gyengélkednek!

Mostanság egyre kevesebb kincs van, ha ezt nem tanuljuk meg megosztani másokkal, akkor már nem lesz igazi kincs!

Ha viszont ezt megtesszük, akkor ebből a gesztusból új kincsek szülehetnek, melyek igazak is.

Kőszegi Sámuel (Toci), Pécs

Június 18., szombat

Mt 6,24-34

Az Istennek akkor szolgálok, ha szeretek, és odaadom a 2 dénárból az egyiket. A mammonnak, a pénznek akkor, ha a kettőhöz még többet akarok szerezni, még attól is, akinek csak egyet sikerült szereznie. Ezt hívják hatalomnak, mert csak akkor tehetem nincstelennek a másikat, ha erőszakos vagyok.

Eldöntöttem már, adni akarok vagy elvenni? Isten gyermeke akkor leszek, ha az adás mellett döntök.

A gondviselés

Egyszerű, érthető szavak. Ne legyek gondban, csak szeressek, vagy törődjek azokkal, akik körülvesznek. Ugyanis Isten igazsága az, hogy szeressük egymást. Töreksem erre? Bízom életem Istenre, és tegyem a jót. Amióta rátaláltam Istenre és tapasztalom jóságát, ha valamitől gondban vagyok, félek, Jézusnak adom a problémát, és tovább nem nyomaszt, csak gondolkodom a megoldáson, ebben is segít. Elég a napnak a mai baja: szeretni nem könnyű. Amikor nehéz napokat élek, száraz napokat, mert nem árad felém szeretet, meg tudjam őrizni Jézus világosságát. A száraz napokon könnyen a világ fiaihoz hasonlóvá válhatok, sajnós a világ fiai értékrendjéhez igazítom magatartásom. Ilyenkor van nagy szükség az imára.

Le szoktam borulni Isten elé?

Az Isten Országának a keresése ugyancsak nehéz számomra. Isten Országá az, ahol mindenkinek csak egy dénárja van. Tehát, ha többem van, adjam oda annak, akinek nem sikerült megszereznie az egyet.

Töreksem erre?

Szilágyi Ilona, (Inci) Tököl

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta, hogy mindaz, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte Isten a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön általa a világ. Aki hisz benne, az nem esik ítélet alá, de aki nem hisz, az már ítélet alá esett, mert nem hitt az Isten megszületett Fia nevében.”

A kételtű ember

Feltételezem, hogy egy teológusnak gyöngyözne a homloka az izgalomtól a mára rendelt szöveg olvasása közben, mert közvetlenül Istenről szól, és az Ő megszületett Fiáról. Micsoda lehetőség az elmélkedésre és a gondolatok szárnyalására!

Engem egy kicsit megriaszt, mert elvont és a földhözragadt problémák szabályozta gondolkodásomat próbára teszi. Mit üzen ez a néhány sor?

Első olvasatra talán csak annyit, hogy Istennek van egy Fia, akit közénk küld, hogy rajta keresztül lehetőséget adjon az örök életre. A Fiú dolga továbbá, hogy a tökéletlen világot rendbe tegye. Itt vetődik fel az első komoly probléma. Miért kellene a világot elítélni? Miért tökéletlen a világ, ha mindent Isten teremtett? Talán a világot nem Ő teremtette? Esetleg tud más is teremteni? Egyáltalán mit jelent az, hogy teremteni? A teremtés egy folyamat, avagy egy időtlen pillanat?

Érzem, hogy az egyik megválaszolhatatlan kérdés hozza a másikat, mert az ember képes olyan kérdéseket megfogalmazni, amelyekre az ő világában nincs válasz. Ezek a kérdések csak előkészítik az igazi nagy kérdést: Milyen az Isten? És mi a viszonyunk egymással?

János evangélista istenképe ember formájú. Hiszen Istennek van Fia. Méghozzá megszületett! Azt gondolom, hogy jelentősége van annak, hogy megszületett. Nem egy a sok közül, hanem az egyetlen, és ami egyetlen, az végtelen nagy értékű. A Fiú jelentése más megközelítésben a belőlem való, vagy velem nagyon hasonlatos. Isten önmagából adott. Az idő által meghatározott világba küldte az Időnélküli önmagának egy részét, a Fiút. Azt gondolom, hogy ez maga a teremtés! Vagy legalább is a teremtés egy formája.

János szövegének van egy mélyebb üzenete is számomra. Ezt egy kicsit nehezebb megfogalmaznom.

Talán egy gyerekkoromban olvasott könyv a kételtű emberről segítségemre lesz. Egy orvos a saját fiába kopolytút operál, hogy megmentse gyermeke életét. Ezek után a fia képes a víz alatt élni, de tud rövid ideig a szárazföldön is. Kételtű emberré vált.

Jézus is hasonlóképpen kételtű, hiszen teljes egészében emberként élt az időbeli világban, míg valójában az Időtlentől, az Időtlenben született. Az üdvözülés lényege, hogy az idő vasmarkából az Időtlenbe kerülünk. És ez az ember számára is lehetséges, csak hinni kell Jézusban, azaz tenni kell Jézusban. De mi ez a tennivaló?

Mikor Jézust az Isten Fiának kezdték tartani, bizonyára megfogalmazódott sok emberben: hiszen csak egy közülünk, hogy lehetne az Isten Fia? Itt van a lényeg. Isten épp ezért a felismerésért küldte Jézust a világba: felismerni, hogy közülünk való ember az Isten Fia, nem pedig valami elvont, felfoghatatlan csodalény. Felismerésre döbbsen: mi is lehetünk Isten Gyermeke! Ez a ráeszmélés kötelez, és egyben felemel. Kötelez a tennivalóra, ami nem más, mint a teremtés. Isten munkatársaként együtt teremteni a világot, legalábbis a mi közvetlen világunkat. Mert tud teremteni az ember, pontosabban fogalmazva képtelen a nem teremtésre. Azonban nem mindegy, hogy milyen világot teremt maga körül. Istenhez hasonlóan önmagából kell adnia a legnagyobbat. Ezt nevezhetjük akár szeretetnek is. Vállalni azt, hogy munkatársak legyünk Isten oldalán a teremtésben, ebben áll az ítélet és az üdvözülés.

Az üdvözülés, a felemelkedés, hogy kételtű emberekké válhassunk.

Kiss Gábor, Pilisborosjenő